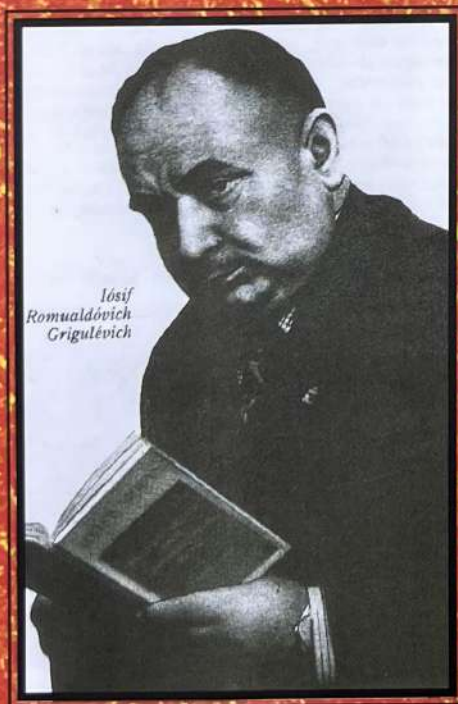

Costea Ioan

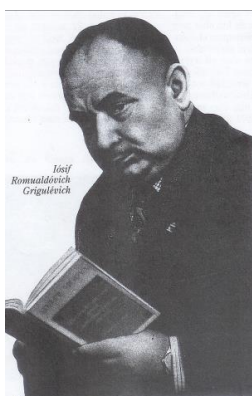
ASASINUL lui STALIN

**Editura Gutenberg Univers
Arad 2020**

Costea Ioan

**ASASINUL
lui
STALIN**

Vol. II la cartea „Uraniu primelor bombe”

**Firi și fapte recuperate în conjecturi și povești
confruntate cu contextul istoric și cu coeziunea internă a poveștilor**

**Editura Gutenberg Univers
Arad, 2020**

Descriere CIP

CUPRINS

INTRODUCERE.....	5
„De la conspirațiile din 1944 la liderii României din anii '50-'60 și de după '89	5
Fotografia buclucașă.....	13
Bombe atomice fără uraniu - vin fără struguri.....	19
Bombele de la Hiroshima și Nagasaki au fost furate de americani de la nemți; presupuneți că Stalin nu ar fi știut!	21
Uraniul Munților Apuseni a motivat convertirea kominterniștilor basarabeni comuniști (Nicolschi, Pantiușa, Naum, ș.a.) în kominterniști capitaliști (Sörös, Nulland, Gittenstein, Naum, Ponta, ș.a.)	25
Ana Pauker a fost cea care l-a întârziat pe Stalin să înceapă exploatarea sistematică a uraniului românesc.....	26
Șopârlele din prestigioasele jurnale <i>Time</i> și <i>The New York Time</i>	29
Celor interesați,	44
STRĂDANIA MĂRGELEI DE A STRĂLUCI DE UNA SINGURĂ CA ÎN COLIER.....	46
CEL CE TRAGE-N CHIP	53
URANIU, VÂLVELE sau FATA MORGANA	56
NAZIȘTII AU AVUT ȘI CU CINE ȘI CU CE SĂ FACĂ BOMBA ATOMICĂ.....	58
PLAJA DE PRETEXTE: ECHILIBRAREA DOTĂRII NUCLEARE SUA - RUSIA	71
Evreul Grigulevich Iosif a fost cel mai mare spion sovietic; omul lui Beria și asasinul lui Stalin.....	76
Comisarii unităților mobile din Spania: Grigore Naum și Grigulevici Iosif	78
Ana Pauker a cunoscut toate resursele de uraniu românesc înainte de 1944. Beria și Ana Pauker l-au lichidat pe Stalin pentru că nu l-au mai putut întârzia să înceapă exploatarea uraniului românesc	80
Kominterniștii români au fost confecționați de Beria, de Ana Pauker și de o școală de șase luni; aceștia sunt ceiștii care au făcut Revoluția din decembrie 1989	82
Bătrânii cotoi kominterniști s-au gândit încă din 22.dec.1989 să îi pregătească ”pisicului” Victor Ponta o superbă alură de premier numai că energicul Nica Leon i-a cam băgat în ... budă.....	85
Ubiquitate kominternistă. Alte diversiuni kominterniste. (Metode de implantare și camuflare a kominterniștilor în Occident)	88
Ubicuitatea sau Grigore Naum - Grișa	89
Omul care „abracadabra”	93

Nu CIA, nu KGB, nu MOSSAD ci kominterniștii capitaliști au fost creatorii și coordonatorii Revoluției românilor din decembrie 1989	96
Coincidențe și câteva rezonanțe românești, care, ispitind irezistibil, au penetrat vigilența kominternistă	97
Dosarele furate de Grigore Naum și Pârvulescu l-au ajutat pe Bodnăraș să organizeze simpatizanții de stânga și să-l convingă pe Stalin că românii pot prelua guvernarea țării	99
Bunicul premierului Victor Ponta, a fost omul kominterniștilor: în USA și în România pentru a menține monopolul kominterniștilor asupra puterii atomice	129
Kominterniștii ”în splendoarea lor”: puciuri, revoluții și tainele care îi ocrotesc de curiozitatea istoricilor	139
Ce bine-ar fi pentru a cunoaște și pentru a prospera dacă am fi numai c-un pic mai informați și mai needucați decât suntem!	145
Pământul românesc a fost până aproape de mijlocul secolului al XIV-lea sub controlul sau sub administrația khazarilor	158
Toate rezervele de uraniu românesc au fost descoperite de naziști; documentele naziste se află încă dinainte de 1944 în posesia kominterniștilor	160
Uraniul de la Roșia Montană a motivat convertirea kominterniștilor basarabeni comuniști în kominterniști basarabeni capitaliști	161
Comitetul Evreiesc Antifascist, sau cine a creat conceptele globalizare și mondializare	162
Masonii sau operativii din Komintern	163
Bombele dăruite americanilor de naziști sau secretul de la Potsdam cu care Stalin i-a făcut mat pe aliați!	164
Evreii basarabeni au fost și sunt delegați, trimiși sau promovați în instituțiile românești de kominterniștii interesați de uraniul românesc .	170
Câteva povești, ce stau să piară, despre agenți care au operat prin anii '40 - '60 în Țara Moților sau Țara Abrudului sau în munții cu aur, cupru și uraniu	173
Mircea Mutu (agentul din Abrud care a simulat schizofrenia și muțenia)	176
Doctorul Porumbel, fost director al Spitalului Câmpeni	184
Olga Isaiev: kominternista salvată de fiola de sub scalp	184
Doctorul Sonea Emil din Aiud	187
BIBLIOGRAFIE	188

INTRODUCERE

Cartea „Asasinul lui Stalin” este și volumul II la cartea „Uraniu primelor bombe”. Asasinul lui Stalin a fost Grigore Naum (Grișa) aka Grigulevich Iosif Romualdovich; el a fost atât un asasin aflat în solda lui Stalin cât și asasinul efectiv al lui Stalin. Încep introducerea la cartea „Asasinul lui Stalin” cu articolul destul de lung, ce mi-a fost publicat aproape integral în august 2016 în Ziarul Unirea din Alba Iulia:

„De la conspirațiile din 1944 la liderii României din anii `50-`60 și de după `89 (extrase din vol II al cărții „Uraniul primelor bombe”)

Puciul de la 23 August 1944 a început și a fost finalizat pe baza unei coincidențe: 4.4.44! Așa încifrează actualii kominterniști bombardarea Bucureștiului din 04.04.1944; în aceeași zi, un comando kominternist a sustras dosarele simpatizanților comuniști din sediul PCdR. O astfel de coincidență chiar că nu poate fi ... întâmplătoare.

Paul Goma scrie, în minunata lui „Săptămâna roșie”, despre un comando, condus de kominternistul Grigore Naum Grișa, evreu basarabean, care a sustras și a transportat în URSS 200.000 dosare cu documente despre Basarabia și evrei. Eu dețin argumente care arată că acel comando, condus de Grișa, a acționat chiar în 4.4.44:

- kominternistului Milovan Djilas¹ scrie că Stalin i-a cerut și lui Tito să ducă la Moscova evidența comuniștilor din Serbia; Stalin voia să dețină evidența comuniștilor est-europeni înaintea asaltului asupra Berlinului.

- Grișa a fost parașutat de sovietici în zona rafinăriilor de la Ploieștilor. Cam în aceeași perioadă, britanicii au parașutat în România trei ofițeri, în cadrul „Operațiunii Autonomous”. Unul din ei a fost român: Silviu Mețianu. Ivor Porter, participant la operațiune, scrie că Silviu Mețianu a fost introdus în echipă după câteva discuții cu sovieticii. Eu argumentez că Silviu Mețianu - priceput la detonarea rafinăriilor, ca Grișa - a fost de fapt tocmai Grișa, adică omul sovieticilor din echipa „Autonomous”!

- Un comando comunist l-a anihilat în 4.4.44 pe Ștefan Foriș, liderul comuniștilor români și a sustras din sediul PCdR mai multe dosare (poate chiar cele 200.000). Dosarele au fost predate kominternistului

¹ Milovan Djilas, *Conversații cu Stalin*, Ed. Corint, 2015, pg. 28.

Constantin Pârvulescu: cel care a devenit celebru pentru curajul lui de a se lua de Ceaușescu în plen. Informații din arhivele Mitrohin, confirmate de Pacepa și de istoricul Cristian Troncotă, spun că, prin 1978, Grișa și Pârvulescu au fost inițiatorii comploturilor „Corbii” contra lui Ceaușescu. Se asociază în comploturi numai cei care și-au creat o încredere reciprocă prin acțiuni anterioare. Una din acțiunile anterioare - conduse de Grișa și Pârvulescu - a fost a acelui comando din 4.4.44!

- Se vorbește cu tot mai multe argumente și indicii că Bodnăraș a colaborat cu Eugen Cristescu, șeful serviciilor secrete românești. Faptul că americanii s-au făcut de râsul curcii în perioada bombardării rafinăriilor de la Ploiești este un argument și un indiciu foarte tare; avioanele americane au fost bubuite de avioanele românești, care le așteptau în aer. Cineva l-a informat pe Bodnăraș. Cine? Eu susțin că numai unul din interiorul *Operațiunii Autonomous* a putut fi informatorul lui Bodnăraș: Grișa aka Silviu Mețianu. Rateurile bombardamentelor americane asupra rafinăriilor de la Ploiești pot fi explicate de interesul rușilor de a salva petrolul, ca să ajungă la Berlin înaintea americanilor.

- **„Gărzile patriotice”, au existat!** Grișa și Bodnăraș au salvat România de furia armatei roșii printr-o perfidă anticipare a idealurilor staliniste: cei doi au constituit gărzile patriotice! La sosirea sovieticilor au existat acele gărzi patriotice. Stalin ne-a redat Transilvania! Pentru asta!

În minunata „Săptămâna Roșie”, Paul Goma este foarte iritat de reproșul că a scris ca și cum toți evreii ar fi comuniști. În consecință, Paul Goma a scris: *nu-s toți ci numai 98%*! Existența gărzilor patriotice a fost posibilă și pentru că din cei 200.000, cuprinși în dosarele sustrase de Grișa, 98% au fost evrei! De unde să fi știut noi, cei de etnie română, toate astea din moment ce participarea noastră a fost sub 2%!?

Istoricii români au aflat, din documente, că au existat sub o mie de membri de partid. Ce ne-a mai amuzat chestia asta și cât de mult ne-a convins că noi, poporul român, cu peste 800.000 de evrei, nu aveam înclinații spre comunism! Ținând seama de cele scrise de Paul Goma, pot susține că la 23 august 1944, Bodnăraș a activat un număr de membri de partid = $800.000 \times 0,98 = 784.000$. Hai, fie numai 200.000!

Cu toate ticăloșiile astea kominterniste, Grișa și Bodnăraș au fost providențiali!

Grigore Naum Grișa este cel în civil, din spatele lui Ceaușescu, la o aplicație din 1951; pe atunci era șeful contrainformațiilor militare. Dej este civilul cu binoclu, Bodnăraș este cel din dreapta! De la această aplicație avem singurele imagini cu Grișa, plecat în USA, San Francisco, cam odată cu Pacepa. Imaginea aceasta ușurează identificarea lui Grișa cu Grigulevich Iosif Romualdovich, omul lui Beria și asasinul lui Stalin, cel din dreapta, din imaginea a doua; lângă Grișa aka Grigulevich se află Gromușchin, un „geniu sovietic” al contrafacerei și al legendării spionilor.

Sudoplatov scrie că Grigulevich aka Grigore Naum Grișa a fost cel mai mare spion al tuturor timpurilor. Împreună cu Zarubina, verișoara Anei Pauker și sora lui Max Goldstein, „criminalul de la Senat”, Grigulevich a fost coordonatorul rețelei kominterniste (sovietice și americane) care l-a îmbrobodit pe Oppenheimer și care a sustras secretele bombei atomice din laboratoarele Berkeley din San Francisco!

Sudoplatov scrie că Stalin l-a pregătit pe Grișa să îl asasineze pe Tito! În imaginea a patra sunt Tito și Grișa. În volumul II al cărții mele, *Uraniul primelor bombe (Asasinul lui Stalin)*, - arăt că Grigulevich, ajutat de Beria, Eitingon Naum și Sudoplatov, a fost cel care l-a asasinat pe Stalin: l-a otrăvit cu walfarina destinată de Stalin lui Tito!

Deși Grișa era formal șeful contrainformațiilor militare de la București, totuși, ca și kominternist opera și sub acoperire, ca ambasador al Costa Rica în Iugoslavia, în Italia și la Papă; de aceea i se mai spunea și „Padre” și tot de aceea este Grișa cu cioc în poza cu Ceaușescu!

Grigulevich aka Grigore este și în imaginea a treia.

Imaginea a cincea, cu Grișa în tinerețe, ne spune că orice asemănare a lui Grișa cu personajele reale, de la vârful puterii actuale din România, nu este deloc întâmplătoare!

Kominterniștii nu cred în coincidențe. Eu da!

Kominterniștii resping și ridiculizează teoriile conspiraționiste. Eu nu!

Orice teorie este construită din mai multe coincidențe, în care kominterniștii nu cred tocmai pentru că conspiră-n draci! Ridiculizând activist teoriile conspiraționiste,

așa cum numai activiștii știu să dezangajeze prin ridiculizare, kominterniștii fac de fapt tot ce le stă în putință să ne dezobișnuiască să construim.

De ce? Ca să nu dăm peste ei imediat ce trecem de prima coincidență! Consecința? Tinerii nu mai construiesc teorii fiindcă le este teama că vor fi ridiculizați de activiștii kominterniști conspiraționiști!

Cine construiește operează inevitabil cu coincidențe și inevitabil conspiră, pentru că ... „așa ni-e mintea”!

În imagine din stânga, de mai jos, se află kominternistul comunist

Silviu Brucan și Sörös, kominternistul capitalist. Ei conspirau în 05.01.1990 în sediul activiștilor GDS sau poate construiau ceva, cine mai poate ști!

Cele două imagini din dreapta au fost făcute în fața GDS, fostul sediu al lui Nicu; nici de ei nu poți ști dacă conspirau sau construiau dar am putea bănuî cam unde s-au dus o parte din ”banii d-voastră”!

În perioada cât a fost ambasador la Papă, Grișa a fost directorul Editurii Politice, care a fost predată de Pleșu lui Liiceanu, poate cu dosare cu tot, că poate de-aia sunt atâția activiști pe „banii d-voastră”!

Cel prezent în toate pozele cu GDS nu este rabinul din Buhuși, din celebrul banc, ci rabinul de pe lângă GDS.

În 1943, Stalin și-a trimis agenții în USA: Einstein și Chaplin au dat greutate demersului stalinist; au urmat savantlâcuri și comedii! Horă mare! Kominternistă! Einstein, cu mațul pe crac, a fost încadrat de agenții kominterniști ai lui Stalin: Mikhoels și Fiffer ... în USA, simbolul capitalismului, bastionul anticomunismului.

Să nu uit, Zarubina, sora lui Max Goldstein, „criminalul de la Senat”, i-a strecurat lui Einstein o „fufă” sovietică, Maria Konnenko; cu mațul pe crac, „geniul omenirii” o îndulcea cu serenade care l-au inspirat să-i ceară bani lui Roosevelt ca să facă bombe atomice! Acolo-s o altă parte a „banilor d-voastră”.

Fac o precizare: Kominternul nu a avut niciodată ca scop final internaționalizarea comunismului ci crearea unui guvern mondial prin eradicarea statelor, pe orice cale, inclusive pe calea creării unui comunism intermediar ... ca și câțiva fuștei de la scară, nu ca scop final.

Activiștii globaliști ai lui Sörös nu sunt comuniști și nici n-au intenționat să fie comuniști, că doar nu-s proști, dar au fost și sunt kominterniști; așa-i încadrează definițiile, nu că aş avea eu ceva cu ei”.

Am reușit să aflăm numai după anul 2010 că Stalin a fost asasinat cu walfarină. Stalin a fost asasinat tocmai când pregătea asasinarea lui Tito. Pentru asasinarea lui Tito, Stalin a format o echipă:

- Beria Lavrenti, șeful KGB,
- Grigulevich Iosif Romualdovich, agentul special al lui Beria,
- Sudoplatov Pavel, șeful misiunilor speciale (inclusiv asasinate),
- Eitingon Naum, un agent extrem de eficient.

Cel pregătit să-l asasineze pe Tito a fost Grigulevich Iosif Romualdovich, agentul special al lui Beria. Grigulevich a mai fost ales de Stalin, Beria și Eitingon și pentru a pregăti asasinarea lui Troțki. Atunci a ratat, dar rateul de atunci l-a consacrat pe Grigulevich ca ucigaș internațional. În perioada pregătirii asasinării lui Tito, Grigulevich lucra

sub acoperire, ca ambasador al Costa Rica pe lângă Papa de la Roma și în Iugoslavia!

Sudoplatov Pavel scrie că pentru asasinarea lui Tito au fost pregătite mai multe otrăvuri inedite; deși walfarina nu este menționată, totuși nu o putem exclude dintre acele otrăvuri inedite și, deci, foarte eficiente.

Dacă la coincidențele menționate mai sus adăugăm și faptul că Beria a susținut în prezența lui Hrușciov că el a fost asasinul lui Stalin, se degajează ipoteza că Stalin a fost asasinat tocmai de cei pe care el însuși i-a selectat să-l asasineze pe Tito. Această ipoteză este întărită de o scrisoare pe care Stalin a primit-o de la Tito cu câteva zile înaintea morții: *„Ați trimis aici trei oameni ca să mă ucidă. Dacă nu încetați, eu voi trimite la Moscova un singur om și nu va mai fi nevoie de altul”*. Scrisoarea lui Tito a fost găsită în biroul lui Stalin.

În toate limbile există proverbe care anticipează ceea ce Stalin nu a anticipat și care vin o dată în plus să arate că asasinul lui Stalin a fost Grigulevich, cel ales de Stalin să îl asasineze pe Tito:

- cine sapă groapa altuia cade singur în ea,
- ceea ce ție nu-ți place altuia nu-i face!

Iată câteva imagini sugestive, cu priviri foarte expresive (Tito cu Grigulevich ca ambasador al Costa Rica - în stânga și Tito cu Hrușciov - în dreapta):

Unde și de ce a greșit Stalin?

- Stalin a greșit pentru că la asasinarea lui Tito s-a folosit de Beria și de rețeaua constituită de Beria în USA să penetreze echipele de savanți americani care pregăteau bomba atomică. Beria știa că Stalin îl avea în vizor, așa că sub pretextul că face recrutări să îl asasineze pe Tito, a reactivat cea mai perfecționată și mai eficientă echipă de sabotaje, crime și dezinformare existentă vreodată; echipa lui Grigulevich! Deci, asasinarea lui Stalin are la bază secretul uraniului și al fabricării bombei atomice.

Cine a fost Grigulevich Iosif Romualdovich?

- Grigulevich Iosif Romualdovich a fost asasinul lui Stalin din 1953 și agentul stalinist care a pătruns în anii 1940 în echipele de savanți americani ce lucrau la fabricarea bombei atomice,
- Grigulevich Iosif Romualdovich a fost unul și același cu Grigore Naum (Grișa).

Grigulevich se află în centrul imaginii de mai sus (în prim plan), împreună cu cel mai mare falsificator al tuturor timpurilor: sovieticul Gromușchin.

Cine a fost Grigore Naum (Grișa)?

- În perioada în care se pregătea asasinarea lui Tito și Stalin, Grigore Naum (Grișa) ocupa oficial poziția de șef al contrainformațiilor militare de la București.

- Grigore Naum (Grișa) a coordonat mai târziu încercările sovieticilor (Corbii) de a-l asasina pe Ceaușescu.

Grigore Naum este cel în civil, din spatele lui Ceaușescu, la o aplicație militară din 1951.

Vă las și în acest stadiu al argumentării și al prezentării dovezilor să apreciați asemănarea lui Grigulevich din imaginea de mai sus cu Grigore Naum.

Fotografia buclucașă

Fotografia de mai sus, în care presupun eu că se află Grigore Naum *aka* Grigulevici Iosif Romualdovich, este nucleul acestui volum.

Am căutat și am găsit chipul lui Grigore Naum în consecința unui pariu cu mine însumi. Iată ce s-a întâmplat: Sudoplatov Pavel, omul lui Beria, a scris cartea *Misiuni Speciale*². Sudoplatov scrie că Grigulevich Iosif Romualdovich a fost șef al unei rețele de farmacii ce se întindea din Argentina în Mexico și în San Francisco-California. Acțiunile lui Grigulevich s-au intensificat în USA, atingând apogeul în San Francisco, în laboratoarele atomice de la Berkeley, unde își desfășura activitatea Oppenheimer, creatorul primei bombe atomice. Sudoplatov scrie că Grigulevich a fost retras din USA pentru că se expusese prea mult.

Vladimir Tismăneanu este un scriitor cu cetățenie româno-americană; într-un comentariu la propriul lui articol, Vladimir Tismăneanu îl identifică pe Grigore Naum cu personajul cu același nume dintr-un ferpar publicat în revista veteranilor americani participanți de

² Sudoplatov Pavel și Anatoli, *Misiuni speciale (Memoria unui maestru al spionajului)*, Ed. Litera, 2013.

partea sovieticilor în Războiul Civil din Spania (1936 - 1939). Tismăneanu scrie că Grigore Naum, general în securitatea comunistă a lui Dej și Ceaușescu, a lucrat într-o rețea farmaceutică din San Francisco și că murit în San Francisco, California.

Deci, atât Grigulevich Iosif cât și Grigore Naum au lucrat în rețele farmaceutice în San Francisco, California. Atât unul cât și celălalt au fost kominterniști. Atât unul cât și celălalt au fost evrei. Atât unul cât și celălalt au participat la *Războiul Civil din Spania*. Desigur că nici unul nu a lucrat acolo la încărcat-descărcat ci au fost șefi prin acele rețele farmaceutice.

De menționat că cei doi au lucrat în acele rețele farmaceutice din San Francisco în perioade diferite. Cum se face că securistul Grigore Naum a ajuns șef de rețea farmaceutică tocmai în San Francisco, la nu mult timp după emigrarea din România? Identificarea celor doi în aceeași persoană ar putea explica apariția celor doi în perioade diferite în San Francisco - California.

Ca să pătrundă printre fizicienii americani atomiști din California, Stalin s-a simțit obligat să facă organizațiilor evreiești din USA niște concesii prea ne-comuniste pentru firea lui. Astfel, Stalin a promis evreilor americani că va crea o republică evreiască în Crimeea! Așa a apărut expresia: „*O Californie însorită în Crimeea*”. Să nu uităm că Stalin a fost asasinat după ce și-a retras întreaga rețea din USA și după ce a respins definitiv începerea proiectului intitulat „*O Californie însorită în Crimeea*”.

Având mai multe imagini cu Griugulevich Iosif, mi-am propus să caut o fotografie cu generalul Grigore Naum, șeful contrainformațiilor românești. Voiam să le confrunt fizionomiile. Deși am căutat cu sârg, nu am găsit nici o imagine cu chipul lui Grigore Naum! Nici una! Sunt publice imaginile tuturor criminalilor sovietici, cu funcții grele în securitate și în armată, dar imaginea lui Grigore Naum nu se cunoaște!

După ce am epuizat toate șansele de a găsi o imagine publică a lui Grigore Naum, am început să mă gândesc la posibilitatea de a găsi imaginea lui prin asociere cu alte indicii; ca urmare i-am căutat chipul printre militari, printre șefii armatei.

Știind cum arată Grigulevich Iosif, și bănuind că a fost unul și același cu Grigore Naum, am continuat să-l caut pe Grigore Naum printre cadrele de vârf ale armatei române cu speranța că îmi va folosi ... asemănarea lui cu Grigulevich. Așa se face că am reușit să aflu poza de mai sus (stânga), cu Grigulevich în spatele lui Ceaușescu. Folosindu-mă în aflarea chipului lui Grigulevich Iosif de astfel de raționamente, nu numai că am mărit veridicitatea ipotezei că Grigulevich este identic cu Grigore Naum dar chiar pot să pretind că am transformat ipoteza într-o concluzie: Grigulevich este identic cu Grigore Naum.

Deci, Grigore Naum este personajul în civil din spatele lui Ceaușescu, din imaginea din stânga, iar Grigulevich Iosif este personajul din cele două imagini din dreapta.

Dată fiind asemănarea celor doi, este imposibil ca personajul în civil din fotografia buclucașă să nu fie unul și același cu Grigore Naum.

Deci, căutând după uraniu am găsit chipul lui Grigore Naum și adevărata lui identitate!

Leonte Tismăneanu a fost tatăl lui Vladimir Tismăneanu, cel care a aflat ferparul dedicat lui Grigore Naum în revista veteranilor americani din război. Leonte Tismăneanu a fost kominternist și a fost un participant la Războiul Civil din Spania (1936 – 1939). Leonte Tismăneanu a lucrat după 1945 în subordinea lui Grigore Naum la Editura Politică. Vladimir Tismăneanu susține că nu știe dacă Grigore Naum este bunicul lui Victor Ponta, Premierul României din perioada 2010-2014! Greu de crezut!

Pe vremea comunismului, soțiile ofițerilor se salutau cu menționarea gradului:

- „Ce faceți, tovarășa general Popescu”?
- „Biiiine, vă mulțumesc de întrebare tovarășa colonel Ionescu”!

Bineînțeles că tovarășa colonel fierbea de frustrare! Deci, ierarhia era atât de importantă încât a devenit obsesie. Așa se face că ierarhia de atunci s-a transmis sub diferite forme - până azi.

Dacă Leonte Tismăneanu a fost adjunctul lui Grigore Naum, bunicul lui Victor Ponta, este cumva în firea lucrurilor de atunci ca Vladimir Tismăneanu să fie poziționat social undeva sub Premierul

Victor Ponta și bineînțeles că Vladimir Tismăneanu fierbe de frustrare. De aia pâărăște, aduce vorba, își face de lucru prin-preajmă și, în final, îl pâărăște pe Victor Ponta! Deoarece chipurile celor doi seamănă izbitor (Grigulevich Iosif stânga, iar Victor Ponta dreapta), înseamnă că nu numai acesta este motivul pentru care am reușit să aflăm că Victor Ponta este nepotul lui Grigore Naum.

În perioada fabricării primelor bombe atomice (1941-1945), în subteranele Munților Biharia ai României se afla cel mai curat uraniu cunoscut în lume la acea dată. Nazișii descoperiseră acest uraniu și începuseră exploatarea și transportul lui spre Germania.

Prin 1941-1943, Grigulevich a fost retras din USA, pentru că se prea expusese, și a fost plasat în Argentina, unde a fost foarte eficient în sabotarea exploatării petrolului de către naziști. Grigulevich a fost trimis la finele anului 1943 din America în România ca să saboteze exploatarea nazistă a uraniului din Munții Bihariei și, eventual, ca să obțină uraniu. Grigulevich a fost trimis în România sub acoperire britanică, în celebra echipă *Autonomous*, sub identitatea lui Silviu Mețianu, cu sarcina de a sabota exploatările

naziste de petrol. Sabotajele din Argentina n-au fost primele sabotaje marca Grișa dar, cu siguranță, că acestea i-au conferit calitatea de expert în sabotaje.

Grigore Naum (Grișa) provenea din Basarabia și avea în 1943 două fiice în România. Deci, Grișa a fost dislocat din Argentina în România, fiind însărcinat să saboteze exploatarea nazistă a uraniului, mult mai important decât petrolul de la Ploiești.

În continuare o să prezint dovezile și argumentele care m-au dus la concluzia că Grigulevich a fost unul și același cu Grigore Naum (Grișa).

Cartea ar putea fi rezumată astfel: având scopul de a face bombe foarte puternice, naziștii au început exploatarea uraniului din Munții Biharia înainte ca Lise Meitner și Oto Hahn să fi descoperit fisiunea (dec. 1938). Naziștii au transportat uraniul din Munții Biharia în Austria și Germania, unde au elaborat și au experimentat primele bombe atomice.

Bombele atomice naziste și uraniul exploatat de naziști au fost descoperite în perioada aprilie-iunie 1945 de echipele Smesh ale sovieticilor și de echipele Alsos ale americanilor; în Germania nu a rămas în 1945 nici bob de uraniu nedescoperit de cele două echipe!

Deci, cele trei bombe atomice „americane”, detonate în 16.07, 06.08 și 09.08.1945, atât de diferite una de alta, au fost confecționate în

întregime de naziști. Deci, uraniul Bihariei a ajuns în primele bombe ale americanilor (inclusiv în cele detonate deasupra Japoniei) și în primele bombe ale sovieticilor!

Deci, bomba atomică nu a fost descoperită de echipa lui Oppenheimer! Știu cât este de șocant pentru cei îndopați cu educații temeinice și bine supravegheate, dar același lucru este scris și susținut și de istoricul german **Rainer Karlsch** (n. 1957) și de jurnalistul italian **Luigi Romersa** (1917-2007), martor la o astfel de detonare „nazistă”.
Deci, Oppenheimer a mințit!

Americanii s-au așteptat ca la debarcare să fie întâmpinați de baraje de bombe atomice. Stalin a știut toate astea și, la rândul lui s-a așteptat să fie întâmpinat de astfel de baraje de bombe. Stalin a aruncat asupra Berlinului două milioane și jumătate de soldați, pentru a putea trece de barajului de bombe atomice naziste, la care se aștepta. Deci, din această cauză a trimis Stalin asupra Berlinului atât de mulți soldați: ca să fie mai mulți decât ar fi putut să oprească barajul de bombe atomice. Așa gândea și acționa Stalin. Concomitent, Stalin i-a constrâns pe americani să își folosească cele trei bombe furate de la naziști.

Ar fi cazul să se recunoască faptul că la cucerirea Berlinului, naziștii au folosit bombe atomice împotriva sovieticilor.

Stalin a mobilizat 2,5 milioane de soldați ca să le demonstreze americanilor că nu aveau suficiente bombe să-l poată opri și înspăimânta. Stalin a negociat strâns, creându-și astfel răstimpul necesar confecționării propriilor bombe! Că lucrurile stau cum susțin eu și nu cum se știe oficial și cum am fost educați, rezultă din următoarele raționamente: dacă americanii ar fi făcut bombele detonate asupra Japoniei cu uraniu îmbogățit prin eforturi proprii și cu proprii lor savanți, - ar fi avut suficiente bombe să-i poată opri pe sovietici și să mai facă și să-i ajungă din urmă, în septembrie 1949, când sovieticii au detonat prima bombă atomică.

Altfel spus: dacă americanii ar fi fost părinții bombelor detonate asupra Japoniei, cu uraniu îmbogățit prin eforturi proprii și cu proprii săi savanți, ogivele nucleare ar fi ieșit una după alta, pe bandă rulantă! Ce i-a oprit să construiască bombe atomice pe banda rulantă și, mai ales, ce i-a determinat să construiască trei bombe atât de diferite una de alta? De ce a construit echipa americană bombe unicat? Americanii au știut în 1949 că Stalin le va opune aceeași strategie cu care l-a învins pe Hitler la Berlin: sacrificând efectivul necesar de oameni va epuiza efectivul de bombe atomice americane. În fața unei astfel de provocări, hotărâte și

determinante, este evident că americanii nu au riscat să își adauge încă un păcat, la păcatele de la Hiroshima și Nagasaki, și nici să piardă în fața disponibilității lui Stalin de a-și sacrifica cetățenii, așa cum pierduse Hitler în apărarea Berlinului.

Bombe atomice fără uraniu - vin fără struguri

Hitler a avut bombe atomice funcționale și a dispus și de alte arme nucleare funcționale; lucrările scrise de istoricul german **Rainer Karlsch** (n. 1957) și de jurnalistul italian **Luigi Romersa** (1917-2007), - referitoare la bombele atomice germane funcționale și experimentate în 1944 în Rügen (o insulă din M. Baltică) precum și dovezile recente, interpretate în lumina acestor descoperiri uluitoare, - m-au convins că a fost nevoie de prea mult uraniu pentru construirea acelor arme nucleare „naziste”/„hitleriste” ca exploatările uranifere să nu fi lăsat urme, ca să fie imposibil de găsit indicii și dovezi, ca să nu putem lega raționamente între exploatările uranifere nazise și armele nucleare naziste. Oportunistul jurnalist Pamfil Șeicaru (1894-1980) nu ar fi confirmat posesia bombei de către naziști - contrară intereselor democratice occidentale cărora el le-a fost preș - dacă nu ar fi deținut informații certe, încă necenzurate în Occidentul în care s-a refugiat din calea rușilor, obținute înainte ca Occidentul să-l lanseze pe Oppenheimer în instituții – educaționale și de orice altă natură - ca mare savant, genial savant:

... Hitler l-a invitat pe mareșalul Antonescu să vină la Berlin încă o dată. Fuhrerul i-a arătat „Conducătorului” noile arme secrete capabile să schimbe complet raportul de forțe și, de asemenea bomba atomică. Aceste arme secrete au produs o anume impresie asupra mareșalului, ceea ce l-a făcut să ezite în chestiunea lichidării alianței cu Germania³.

Deci, căutarea mea după uraniu a pornit de la mirarea/nedumerirea: de unde au obținut naziștii acel uraniu?

Indiciile, raționamentele și dovezile mele m-au dus la următoarele concluzii:

- naziștii au extras uraniu din România,

³ Pamfil Șeicaru, Dotla (Să rămână doar cenușa – Pagini interzise), Ed. Fronde, Alba Iulia – Paris, 1996, pg. 57-58, tradusă din franceză. Cartea a apărut în 1949 în Franța.

- naziștii au cam „manglit” acel uraniu de la români (nu l-au plătit),
- naziștii au construit cu acel uraniu primele trei bombe atomice din lume,

- americanii au „manglit” acele bombe de la naziștii panicați, mințind că le-au construit cu uraniu exploatat de ei.

Eu nu am dat peste acest adevăr sistematic, așa cum pretind că dau istoricii, cum pretind cercetătorii.

Nu!

Eu am găsit adevărul cum găsește un țaran un galben în urma plugului, cum găsește acel galben o țarancă, un ȋigan, un vânător sau un pădurar. Era "mai adevărat" dacă îl găsea un cercetător în arhive sau un istoric din analiza cronologică a faptelor sau din analiza fenomenelor sociale!? Poate că l-ar fi găsit dacă curiozitatea de om simplu i-ar fi mânat și pe specialiști să afle de ce au întârziat rușii să înceapă exploatarea uraniului românesc din sept 1944 - până în toamna 1952!? Iată că, totuși, curiozitatea nu i-a mânat să afle cauza acestei întârzieri. De ce?

- Pentru că nu le-a venit ideea.

Mie mi-a venit ideea sau m-a găsit acasă, cum găsește țaranul galbenul în urma plugului! De aia sunt un fel de descoperitor. Curiozitatea simplă și omenească m-a făcut să caut acolo unde nu au căutat specialiștii, să formulez considerații și concluzii!

Eu v-am spus un adevăr, ca un om simplu. Indiciile, dovezile și, mai ales, raționamentele mele duc spre niște concluzii:

- naziștii au extras uraniu din România,
- naziștii au „manglit” acel uraniu de la români (și nu l-au plătit),
- naziștii au construit cu acel uraniu primele trei bombe atomice din lume iar americanii au „manglit” acele bombe și au mințit, pretinzând că ei le-au construit cu uraniu exploatat de ei.

De unde a provenit acel uraniu!?

Unii spun că americanii au făcut rost de uraniu, în aprilie 1945, din Germania, că germanii l-ar fi avut de la belgieni, care l-ar fi avut din minele din Congo-belgian. Alții spun că americanilor le-a fost adus acel uraniu de naziști, alții susțin că americanii au exploatat ei înșiși uraniul celor trei bombe din minele din Congo-belgian.

Care minte, cine spune adevărul?

Totuși, având aceste informații putem să spunem că așa cum unii evrei basarabeni făceau vin fără struguri, unii evrei de la Manhattan s-au apucat să facă bomba atomică fără uraniu!

**Bombele de la Hiroshima și Nagasaki au fost furate
de americani de la nemți; presupuneți că Stalin nu
ar fi știut!**

"Americani" au învățat să facă bombe atomice după proiectele naziste ale lui Kurt Diebner (vezi istoricul Rainer Karlsch, mărturiile jurnalistului Luigi Romersa și tunelurile naziste găsite recent în apropiere de Viena). Cele trei bombe atomice ("Trinity", experimentală, bomba detonată la Hiroshima în 06.08.1945 și bomba detonată la Nagasaki în 09.08.1945) au fost furate de "americani" de la naziști. Vedeți în acest sens și volumul I al cărții mele: „Uraniul primelor bombe”.

Kominterniștii se încălesc uneori în propriile șmecherii, ca nărozii; ca să ne provoace stima și respectul, ei subliniază temeritatea cu care i-au șmecherit pe japonezi să capituleze, insistând prostește și ca fraierii să susțină că cea de-a treia bombă atomică a fost ultima lor bombă!

- Înaintea reacției, de stimă și respect, anticipată de kominterniști, fiecare avem o reacție care vine din subconștient, de uluială, insistentă și concomitentă sau anterioară reacției de stimă și respect: **cum adică ultima bombă!** Și imediat în fața noastră încep a circula benzile rulante, specifice procesului de fabricație american, consacrat de comediile lui Charlie Chaplin! Ce a lipsit acelor benzi rulante ca, din 16 iulie 1945, când a fost detonată bomba experimentală „Trinity”, până în 09.08.1945, când a fost detonată cea de-a treia bombă atomică, să nu fi fost finalizate cel puțin o sută dacă nu o mie de ogive nucleare!? Chiar ce ar fi putut lipsi!?

- tabla care îmbracă ogivele!?
- explozibilul, cablajele, rezistențele, amorsele!?

Sau ce ar fi putut prisosi?

- o gripă în plină vară, care ar fi indisponibilizat muncitorii!?

Ne putem imagina și alte cauze dar fiind greu credibile le-am menționa numai așa, ca să ne aflăm în treabă:

- Să le fi lipsit tehnologiile de îmbunătățire a uraniului extras?!
- Este imposibil, cum au îmbunătățit uraniul din celelalte trei bombe de ce nu l-ar fi putut îmbunătăți și din cea de-a patra, a cincea, ... a mia?!

- Să le fi lipsit uraniu?!

- Este imposibil să le fi lipsit tocmai uraniul deoarece americanii se laudau cu resursele de uraniu din Cehia, din Canada, din Congo Belgian, cu instalațiile perfecționate de îmbunătățire!! În plus, așa cum arată

desecretizarea dosarului „Paperclip”, niște naziști, aflați într-un submarin nazist, s-au predat americanilor prin aprilie 1945 cu o cantitate însemnată de uraniu îmbunătățit la bord!

Deci, pare imposibil ca americanilor să le fi lipsit tocmai uraniul ca să fabrice cu benzile rulante cu care au operat comediile lui Charlie Chaplin acele bombe atomice multe, anticipate de subconștientul nostru subversiv!

De ce nu fabricau americanii în draci?!

De ce?!

Ce lipsea benzii rulante consacrate de comediile lui Charlie Chaplin?!

Stalin știa în iulie 1945, mai bine decât Truman, că americanii aveau numai trei trei bombe atomice. Deci, Stalin știa că "americanii" se aflau cu rușii în aceeași fază de construire a bombelor atomice. Deosebirea era că "americanii" reușiseră ca de obicei să fure mai mult de la naziști decât sovieticii; "americanii" au ajuns la *Kaizer Institut* din Berlin înaintea rușilor, de unde au ridicat bombele atomice, gata făcute. Primei bombe i-au zis TRINITY (este cumva numele o divulgare a faptului că au șparlit trei bombe?).

Scopul lui Stalin, la întâlnirea de la Potsdam din iulie 1945, a fost să îi prostească pe "americanii" ca să detoneze toate cele trei bombe. Ca să reușească să-i facă pe americani fără bombe, Stalin a făcut cunoscut lumii faptul că deși "americanii" aveau bombe, încă se mai gândeau ... când "floarea" armatei americane murea prin junglele Japoniei ... milă, ce vorbești! Stalin a știut prăpădul pe care-l face o bombă atomică (din testul cu bomba TRINITY dar și din mărturiile celor care au asistat la experimentele naziste, ca jurnalistul italian Luigi Romersa); deci, Stalin a știut că dacă îi va face pe "americanii" să slobozească bombele îi va face urâți și nesuferiți în ochii lumii. Azi constatăm că raționamentul lui Stalin a fost corect. "Americanii" au detonat cele trei bombe, rămânând fără nici una.

Dacă nu mă credeți pe mine presupuneți că Stalin nu ar fi știut că bombele erau furate. Turba! Nu a turbat pentru că a știut.

Vreți și argumente?

- Americanilor, aflați în posesia celor trei bombe atomice, le-a lipsit atât uraniul îmbunătățit cât și priceperea de îmbunătățire. Atunci când a fost detonată cea de-a treia bombă ei, americanii, aveau numai ceea ce le-au dat naziștii și numai ceea ce reușiseră să fure de la naziști. Nu aveau nimic atomic produs de ei înșiși. Această stare jenantă este divulgată, printre altele, și de uraniul din acel submarin nazist, care s-a predat americanilor la mal, în aprilie 1945! Cu uraniu! Este firesc să constatăm

acuma că **și acel uraniu** a intrat într-una din cele trei bombe atomice! Pentru că americanii nu aveau uraniu!

Deci, Truman avea trei bombe dar nu și capacitatea de a produce bombe atomice, indusă de Oppenheimer și echipa lui, năimită de kominterniști, sovietici și americani!

Eu sunt convins că sovieticii l-au făcut pe Oppenheimer să întrețină această minciună prin introducerea rafinată și deosebit de subtilă a conceptului *savant-om de stat*. Kominterniștii sovietici și americani i-au determinat pe cei din echipa lui Oppenheimer să creadă despre ei înșiși că sunt savanți - bărbați - de - stat. Kominterniștii i-au făcut să creadă că ei, savanții implicați în construcția bombei atomice, pot și trebuie să-i substituie pe cei aleși oficial în astfel de momente. Iată cum a procedat Sudoplatov, kaghebistul kominternist, cu savanții americani:

Tratând cu ei, Sudoplatov și-a dat seama că savanții se considerau o nouă rasă de supraoameni de stat, al căror mandat depășea granițele naționale; el și ofițerii lui au exploatat acest orgoliu nemăsurat.⁴

Păi nu chiar așa s-a comportat echipa lui Oppenheimer?!

Savanților le-a mai rămas o singură sarcină: să facă pe împovărații. Împovărați de cunoștințe adânci, de responsabilități și, vezi Doamne, și de conștiință, ei savanții au performat într-un rol creat de Komintern; un rol pe care l-au desăvârșit. Cu care au impresionat și cu care sunt bulversați șefii de stat până-n zi de azi. Vezi în acest sens voința kominterniștilor de după Manhattan de a-și face copii savanți în fizică. Voința aceea este impresionantă, începând cu Ceaușescu Valentin, continuând cu Patapievici, etc.

Deci, comportamentul acestor savanți, indus de kominterniști, a reușit să creeze în mintea oficialităților americane o stare de spirit copleșită de prestigiu savantlăcurilor; această sare a întreținut minciunile, iluziile. Stalin știa toate astea și, prin urmare, a jucat în perioada negocierilor de la Potsdam exact cum trebuia pentru a întreține și a alimenta capacitatea de a fantaza și de a închipui: s-a prefăcut frustrat și furios!

Oppenheimer și echipa lui au fost aduși în starea de a-și putea salva pielea numai dacă continuau să facă ceea ce le cereau sovieticii.

⁴ Pavel Sudoplatov, *Misiuni speciale*, Ed. Litera, 2013, pag. 24: comentariu făcut de cei care l-au interviuit pe Sudoplatov și s-au îngrijit de redactarea și publicarea interviurilor.

Neforțat. Oppenheimer și echipa lui au continuat cu ceea ce au început, neavând alternative: au cerut administrației americane secret absolut și exclusivitate în acțiunile ALSSOS și în produsele obținute de ALSSOS. Și au obținut. Șeful operațiunilor echipelor americane, ALSSOS, de recuperare a uraniului de la naziști, a fost amicul lui Oppenheimer. Evreu ca Oppenheimer. Cei mai mulți savanți sovietici implicați în proiectul atomic au fost tot evrei. Idișul era limba conversațiilor atomice elevate dar și a ticăloșilor!

- *Bine-bine, veți zice, să zicem că ai dreptate, să acceptăm că Truman - ca proaspăt uns președinte - nu a știut că Oppenheimer și echipa lui de savanți blufa, dar ce te faci cu Roosevelt, nici el nu a știut, nici el nu a văzut?!*

- *Numai tu spui că Roosevelt a murit asasinat, îmi veți spune!*

- Nu numai eu; când a aflat de moartea lui Roosevelt, Stalin a spus că a fost otrăvit!

Eu cred că spusele lui Stalin contează și nu fizionomia unui șahist georgian de excepție, care avea întotdeauna câteva mutări în față, simulând o durere pe care se chinuia să o înfățișeze. „Cine mișcă - mișcă-n brișcă”!

Americanii să ne dea banii pentru uraniul introdus în primele trei bombe atomice! Deși naziștii l-au „manglit”, totuși, americanii au fost cei care s-au folosit de el. De uraniul din munții moților.

După multe frământări și analize, numai așa am reușit să explic fracturile logice menționate. Așa a ieșit și acest volum.

V-ar mai rămâne să mă uluiți întrebându-mă: **„bine-bine, dar ce-au făcut evreii cu banii primiți pentru Proiectul Manhattan”?!**

Așa-i că și pe voi v-apuca râsul când puneți astfel de întrebări?
Vă las ...

**Uraniul Munților Apuseni a motivat
convertirea kominterniștilor basarabeni
comuniști (Nicolschi, Pantiușă, Naum, ș.a.) în
kominterniști capitaliști (Sörös, Nulland,
Gittenstein, Naum, Ponta, ș.a.)**

Uraniul *Munților Apuseni* a fost, este și va fi obsesia puternicilor lumii pentru că nivelul și formele de consum de energie ale societății moderne vor mai putea fi satisfăcute numai de resursele de uraniu. Specialiștii spun că în *Munții Apuseni* există uraniu din belșug: din Valea Ierii, și de la Buru, la Roșia Montană, la Avram Iancu, Scărișoara, Gârda, Arieșeni și până la Băița-Biharia există un balaur subpământean imens, de uraniu. Deoarece săpăturile aleatorii sau prospecțiunile scot la iveală câte-o pungă de uraniu de o puritate ... „inexistentă”, este firesc să ne întrebăm cât uraniu ar putea fi extras prin exploatarea sistematică a acestui balaur subpământean!?

O să vedeți din această carte că puternicii lumii au fost preocupați de uraniul *Munților Apuseni* cu doi sau chiar cu trei ani înaintea descoperirilor făcute de Lise Meitner⁵ și Otto Hahn; așa veți înțelege că noi aflăm de-abia după trei - patru ani ceea ce știu puternicii lumii. O să vedeți că puternicii lumii au făcut și fac tot ce le-a stat și le stă în putință ca să își preserve uraniul Munților Apuseni pentru atunci când se va ivi momentul ca să îl poată avea în exclusivitate. Există câțiva „americani” foarte capitaliști, cu bunici din Basarabia (Moldova) sau din România, cel mai adesea foști comisari kominterniști, care au acționat până în 1989, inclusiv, pentru preservarea uraniului din Munții Apuseni; cartea mea devoalează indiciile care demonstrează că urmașii acestor „americani” consideră că acum ar fi momentul să înceapă exploatarea balaurului subpământean de uraniu. Aceasta este definiția „americanilor” din această carte.

Deci, dacă cineva dintre puternicii lumii invocă un pretext de a exploata ceva, orice, la Roșia Montană, atunci - de aici, de la Roșia Montană, din pântecul balaurului - va putea să își extindă exploatările, cu mijloacele moderne, pe sub pământ, oriunde pe direcțiile Băița-Biharia sau Buru-Valea Ierii. În jurul Roșiei Montane vor ieși haldele cu sterilul

⁵ <http://www.revistamagazin.ro/content/view/5763/8/>

adus, odată cu uraniu, de la Buru, de la Valea Ierii sau din ceea ce a mai rămas la Băița-Biharia.

Deci, atunci când scriu despre uraniul de la Roșia Montană vă rog să înțelegeți că, dacă din text nu reiese altfel, eu mă refer la tot uraniul exploatabil din Munții Apuseni!

Prin această carte, eu le spun puternicilor lumii, care vin acum ca să ne pețască aurul de la Roșia Montană, ceea ce i-a spus moșul peștorului iritat de pânda lui de după perdea:

„nu mă tem că-mi fuți fata, mă tem că-mi furi calu”!

Ana Pauker a fost cea care l-a întârziat pe Stalin să înceapă exploatarea sistematică a uraniului românesc

În septembrie 1944, rușii au ajuns în trombă în pasul montan Vârtop-Biharia, care desparte Arieșeniul de Băița-Vaşcău. Rușii puteau să ajungă în Vaşcău pe ruta Abrud-Brad, cu drum auto și nu pe traseul Câmpeni-Scărișoara-Arieșeni, cu drum auto numai până în Arieșeni, fără continuitate pe tronsonul Arieșeni-Vârtop-Băița. Șase săptămâni s-au prăvălit soldați, tancuri, tunuri, utilaje, căruțe și cai pe versantul abrupt, împădurit, cu grohotiș, ce se scurge din Vârtop în Băița. Pe cealaltă rută ar fi ajuns la Vaşcău în cel mult două săptămâni.

Graba cu care rușii au ajuns în Vârtop-Arieșeni și sacrificiile pe care le-au plătit ca să-i escaladeze versanții, să-i ocupe platourile și să coboare povârnișurile - în avântul lor spre Berlin și în prezența unor alternative incomparabil mai ușoare - demonstrează că Stalin a ținut mai degrabă ca rușii să pună copitele pe Vârtop și pe Băița-Biharia decât să ajungă cât mai repede la Berlin. Uraniul Bihariei era mai prețios chiar decât Berlinul!

Stalin a știut de existența zăcămintelor de uraniu de la Băița-Biharia înainte de 23 Aug 1944.

Iată o mărturie despre sosirea rușilor în toamna anului 1952, în localitatea Ștei, dinspre Oradea, lângă Băița-Biharia, ca să înceapă exploatarea sistematică a uraniului de la Băița-Biharia:

Au venit rușii, câtă frunză și iarbă. Și au început să coboare din tren și-au coborât și tot au coborât... până ne-am saturat noi să stăm și să ne tot uitam după ei. Au descărcat apoi scânduri și materiale de construcție, pe

care le-au cărat la capătul grădinilor cu varză, în Belgeasca, cum îi spuneam noi, cam pe unde se află acum unitatea de pompieri, și și-au ridicat acolo un fel de orașel din barăci. În același timp, în sat au intrat o grămadă de mașini de armată, cu specialiști sovietici, care veniseră cu avionul până la Oradea, și imediat s-au apucat de lucru. Chiar de-a doua zi, au băgat buldozerele în haturile noastre și au început lucrările, din mai multe părți deodată. Bieții săteni s-au trezit cu toate zarzavaturile și culturile pline de scânduri și cărămizi", își amintește profesorul Simedre.⁶

Se spune că atunci, în toamna 1952, au ajuns în Ștei cca 10.000 de ruși ca să înceapă exploatarea uraniului de la Băița-Biharia.

După ce Stalin s-a grăbit să își prăvălescă soldații peste versanții abrupti ai Bihariei, în septembrie 1944, așa cum am arătat, parcă cineva l-a hipnotizat ca să aștepte până în toamna anului 1952, când, după cum vedem, a mai făcut o îmbulzeală de soldați și de dotări ca să înceapă în fine exploatarea uraniului!

Nimeni nu s-a mirat și nimeni nu se miră de ce o fi întârziat!

- De ce o fi întârziat Stalin! Mă mir, nu întreb!

Dintre toți puternicii lumii, Stalin a fost cel mai preocupat de obținerea bombei atomice. Insist: nimeni nu și-a dorit bomba mai mult decât Stalin!

De ce a întârziat Stalin să înceapă exploatarea uraniului din Băița-Biharia în toamna anului 1944 când știa ce se află sub copitele „hergheliei sovietice” și când știa mai bine decât oricine că începuse cursa înarmării și că trebuie să construiască bomba în situația în care în toamna anului 1944 rușii aveau numai un kg de uraniu metalic! Mă mir, nu întreb!

Mă mir pentru că exploatarea tuturor zăcămintelor de uraniu a început în 1952: Ciudanovița, Lișava, Rusca Montană (Vîrful Boului).

6

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=9&cad=rja&uact=8&ved=0CEYQFjAI&url=http%3A%2F%2Fwww.formula-as.ro%2F2010%2F946%2Fsocietate-37%2Fcum-a-devenit-steiul-oras-rusesc-13147&ei=KJoZVZ_0Ksbhat7MgiA&usg=AFQjCNEaXlj3b6PC8atk-IY_2QooaklZ_g

Stalin a început exploatările masiv, cu mulți soldați, sfidător, într-un evident răspăr!

Stalin moare în martie 1953, adică la nici șase luni de la năvala rușilor în Ștei și în celelalte zăcămintele de uraniu românesc. Putem spune că dacă rușii mai întârziiau șase luni, uraniul din Băița-Biharia ar fi rămas neexploatat?

- Putem spune așa ceva numai dacă luăm în calcul și o altă variantă: Stalin a murit „pentru că nu a stat pe curu-i”, cum zic moșii. După șase luni de la începerea exploatării uraniului românesc **Stalin a fost lichidat!** De ce?

- Pentru că a început exploatarea celui mai curat zăcământ de uraniu cunoscut în lume.

- Pentru că Stalin putea deveni puterea mondială detașată.

Cei care l-au lichidat pe Stalin trebuie să fie cei care l-au întârziat să înceapă exploatarea în perioada septembrie 1944 - toamna 1952!

Nu a văzut Stalin că era întârziat! Mă mir, nu întreb! Stalin a văzut dar nu i-a venit să creadă. Stalin a realizat cu luciditate ce se întâmplă a început epurările și crimele ... aproape concomitent cu exploatarea masivă a uraniului românesc. Stalin a început exploatarea zăcămintelor de uraniu din România cu disperarea celui care realizează că a fost păcălit, că a fost ținut departe de acele zăcămintele dinadins, pentru a da posibilitatea de avans în altă parte. Concomitent dispune lichidarea Anei Pauker, epurarea lui Molotov, deportarea Jemciujinei Molotova, etc.

Toate acestea s-au petrecut concomitent cu măsurile luate de Stalin pentru a-i împiedica pe evreii din servicii, care fuseseră agenții lui, trimiși în USA, să mai ia contact cu evreii din USA. Ca să nu le spună unde ajunsese cercetarea sovietică!

Rezultanta a ceea ce Stalin adunase din ceea ce i-au dat propriile servicii și din ceea ce i-a dat Roosevelt a fost cu mult mai mare decât rezultatul adunării. Toți evreii kominterniști se credeau importanți, toți erau ocoși. Stalin nu și-a permis să risipească orzul pe astfel de găște într-o întrecere a cărei miză devenise mult prea importantă pentru înțelegerea unor subordonați prea învățați cu obediența dar prea puțin învățați cu concurența și cu energia ce trebuia investită ca să menții avansul și să mărești ritmul spre supremația mondială. Totuși, se pare că reacțiile lui Stalin nu au fost la fel de agile ca altădată. A pierdut. L-au lichidat.

Înlăturarea lui Stalin în martie 1953 nu s-a soldat cu retragerea mulțimii de ruși ajunși în toamna anului 1952 la Ștei-Băița și nici cu

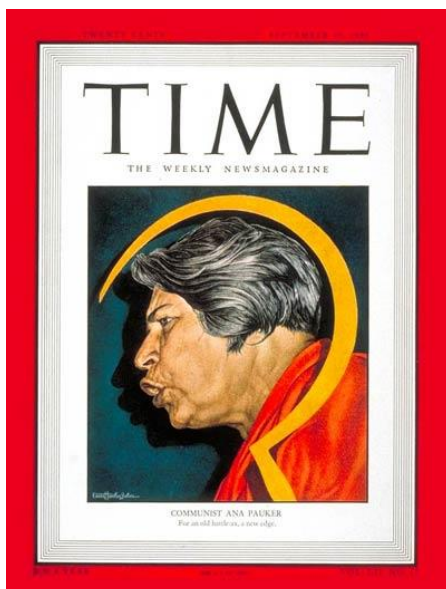
încetarea exploatării uraniului, cum anticipaseră cei care l-au lichidat. Astea cam infirmă teoria mea. Totuși, revoluționarii lui Beria, ai Anei Pauker și ai Jemciujinei Molotova, care l-au lichidat pe Stalin în martie 1953, au fost prinși, îndepărtați, închiși sau lichidați, la rândul lor, în același an, de contrarevoluționarii lui Hrușciiov. Atunci a murit definitiv comunismul internaționalist (Cominternul); locul lui a fost luat de comunismul naționalist. Astea fac teoria mea să supraviețuiască: și cu rușii exploatănd în draci uraniul din Băița-Biharia, și după lichidarea sau epurarea celor care l-au întârziat pe Stalin (Beria și Ana Pauker) și chiar și după moartea lui Stalin.

Evreii kominterniști de peste tot l-au întârziat pe Stalin să înceapă exploatarea uraniului de la Băița-Biharia și de peste tot din România (Ciudanovița, Lișava, Rusca Montană-Vîrful Boului). Acei evrei au fost: Beria, Jemciujina, Ana Pauker, poate că și Molotov și alți evrei din servicii! Ei aveau în Israel o altă patrie. O patrie cu chemare. O alternativă certă și mult prea serioasă față de bășcălia lui Stalin din „Birobidjan”!

Șopârlele din prestigioasele jurnale *Time* și *The New York Times*

Cei mai interesați să înceapă exploatarea uraniului de la Roșia Montană au fost Traian Băsescu, fost președinte al României în perioada 2004-2014 și Victor Ponta, prim-ministru al României din 2012. Cei doi au subordonat interesele naționale interesului „americanilor” de a începe exploatarea ... aurului de la Roșia Montană. Cei doi au diminuat rolul sindicatelor, au controlat societatea civilă prin sprijinul generos dat celor cărora le-a fost încredințată conducerea societății civile încă din primele zile ale Revoluției din '89.

Cei doi au fost aleși de grupuri cu interese un pic diferite din cadrul „americanilor”. În timp ce președintele se exprima sinusoidal față de începerea exploatării de la Roșia Montană, furnizând astfel

câștiguri din jocul la bursă al resurselor de ... aur de la Roșia Montană, premierul își exprima fățiș dorința de a începe exploatarea imediat. Mica diferență de interese a „americanilor” a fost amplificată de imensa diferență de temperament a celor doi; pătrunși de paranoia postului și a prostului, cei doi au uitat uneori că erau în primul rând trimiși ai „americanilor” și abia apoi aleși, președinte sau prim-ministru, într-o colonie continentală, cu mult uraniu. Intervenția „americanilor” de a aplană certurile a fost discretă și a scăpat publicului larg, care a rămas cu falsa impresie că cei doi nu au niciun numitor comun; nici măcar Roșia Montană.

„Americani” au trimis celor doi în ajutor un ambasador „american”, comisari „perciunați” ai FMI, jurnaliști „americani” de prestigiu, ai unor jurnale de prestigiu, ong-iști, specialiști în antisemitism (experți în obținerea de fonduri prin provocarea unui semitism controlabil), holocaustologi și fel de fel de animăluțe de apartament. Nimeni nu se pricepe mai bine ca „americani” să inducă - într-o populație aflată sub asalt armat sau sub asaltul unor interese - starea de tăcere, lașitate și teamă. Învățaseră cum să declanșeze fenomenul care „sparie gândul” de la bunicii lor, kominterniștii, care dobândiseră expertiză prin experimentarea îndelungată în țările aflate sub comunism.

Acești „americani” au tolerat și într-un final au integrat printre greșelile admisibile și tolerabile chiar și faptul că cei doi și-au subordonat serviciile secrete, procuratura în special și justiția, în general. Dacă nu găseai o anume instituție sub unul din ei - o găseai sigur sub celălalt.

În așteptarea surescitată a imenselor profituri din exploatarea uraniului, devalizările s-au ramificat în toate celelalte resurse, au crescut și au urmat firească, în consecința instaurării unei poliții politice. Niciodată, nici un teritoriu din Lume nu a fost devalizat cu o mai mare eficiență decât în perioada „dușmăniei” celor doi.

În perioada campaniei electorale pentru alegerile președențiale din 2014, cei doi certăreți au vrut să se asigure că viitorul președinte, oricare ar fi, va menține procurorul care facilitase devalizările lor și ale „americanilor”; „americani” au publicat imediat în prestigiosul *The New York Times* un articol semnat de un kominternist în creștere, ca aluatul, și un alt articol nesemnat, înfocat, prolet-cultist. Cele două articole din „prestigios” obligau viitorul președinte să mențină pocurorul. Menținerea procurorului se plasa între un ordin și o amenințare! Tot acel prestigios, *The New York Times*, publicase ceva mai înainte o combinație de amenințări și de incitări, foarte intelectuale de-altfel, plasat între o amenințare a antisemitismului cultural și încurajarea începerii imediate a

exploatării ... uraniului de la Roșia Montană. „Prestigiosul” a fost plătit cu cca o sută de mii de dolari de la bugetul culturii coloniei Romania.

Alegerea altui președinte decât cel anticipat de „americani” a dus la anchetarea și la arestarea foarte multor amici ai celor doi ale căror dezvăluiri riscau să ducă spre interesele „americanilor”, la întârzierea planurilor de a începe exploatările de la Roșia Montană și la pierderea protecției pe care le-o asigurase până atunci procurorul. În consecință, prestigiosul *The New York Times* mai publică un articol în care, de data asta, căinează „boborul” pentru atmosfera de poliție politică creată de procuror prin arestarea ... unor amici ai „americanilor”. Se vede treaba că jurnalistul „plângea la mormânt străin” din moment ce „boborul” cerea procurorului să continue anchetările și arestările, redirectionate, tot abuziv, dar de astă dată pe cei din noua opoziție, adică pe amicii „americanilor”.

Am mai prezentat câteva șopârle publicate de prestigiosul *The New York Times* în volumul I, atunci când am arătat nerușinarea cu care „americanii”, de-o mână cu securiștii naționaliști ai lui Ceaușescu, l-au expulzat din USA pe Ariepiscopul Valerian Trifa. Pe parcurs voi reveni și cu alte intervenții ale prestigioaselor „americane” pentru a demonstra că din cauza rezervelor imense de uraniu, România „ciobănită” de niște proști care sunt mai convinși decât populația „ciobănită” că dispozițiile prestigioaselor americane exprimă exact poziția oficială a „americanilor”. La o astfel de victimă sfâșiată de prestigioși s-au adăugat și ciurdele agitate și zâmbărețe de coioți de pe la o agenție „americană” privată, o agenție de servicii secrete de interes public (Stratfor?). Acesor insurecționiști le spun animăluțe de apartament.

Un amic m-a întrebat de la ce se trage deșteptăciunea evreilor? Știind că amicul confundă deșteptăciunea cu bogăția și cu șmecheria, i-am răspuns:

- De la dispersie. Dispersia crează în evrei îndemânări de negustori, care îi ajută să fie mai abili decât ceilalți: au oameni, au hanuri, au depozit, au desfacere, au avocați, își fac judecători, își pun procurori își aduc consuli sau chiar ambasadori. Că altfel sunt la fel de proști ca și noi sau chiar mai proști decât noi.

I-am dat ca exemplu aromânii: cât timp aromânii dispersați peste tot prin lume nu au realizat că ar putea fi români și ei au fost la fel ca evreii. Armenii ar fi un alt exemplu. Toți aceștia au fost negustorii Imperiului Habsburgilor.

- Evreii spun că au grijă să aibă copii deștepți din burta mamei lor: mama le cântă arii și face matematică, le recită poezii, le citește filozofie, etc. Ce zici de asta?

- Că-s proaste, ca tine. Pentru că tu și ele credeți că așa ceva poate face pe cineva mai șperțar decât mai deștept și mai deștept decât mai înțelept! Pentru că, așa cum ți-am mai spus, dacă există ceva care poate face ca o etnie să devină mai deșteaptă decât alta atunci eu - care identific în scala ta de valori că a fi bogat înseamnă a fi deștept - ți-am demonstrat că numai dispersia poate determina așa ceva.

- Eu îi remarc pe evrei după curaj, i-am mai spus amicului.

- **Pentru că evreii știu că nu li se va întâmplă nimic** dacă cumva ar fi prinși de ... mascați. Pentru că ei au oameni. Pe de altă parte, pentru că ei s-au aflat și se află numai acolo unde au putut să facă și să modifice regulile, *Caielele de Sarcini* și achizițiile publice: în funcție de oamenii pe care îi au și de faptele pe care noi nu vom avea cum să nu le încălcăm dacă vrem să ajungem unde au ajuns ei când acele fapte nu erau încă interzise. Și nici nu ar trebui interzise.

Și aromânii și armenii sunt bogați tot pentru că sunt dispersați dar, spre deosebire de evrei, ei nu pretind că-s bogați pentru că-s deștepți din naștere! Deci, când ești dispersat și faci parte din etnia celor dispersați te cam poți considera bogat chiar dacă ești prost; pentru asta nu trebuie să pui pe nimeni să asculte odată cu tine diezii și becarii nu știu căror simfonii ... ca țigani grupăți manelele!

Cunoscând modul în care acționează prestigioasele în colonii, am căutat indiciul care să îmi confirme bănuială că publicarea chipului Anei Pauker pe coperta jurnalului *Time* a fost făcută de evreii kominterniști din USA, adică de „americani”. Acest indiciu mi-a fost oferit de Ion Mihai Pacepa:

În 1929, când Stalin a trecut *Cominternul* în subordinea serviciului de informații externe al Uniunii Sovietice, care atunci se chema INO, Ana și Marcel (Pauker, n.a.) au devenit ofițeri acoperiți ai INO (...) După spusele Anei, ulterior confirmate și de Moscova, Marcel a fost implicat în operația de asasinare a lui „Scott”, un cifrator britanic, care a devenit primul agent sovietic în Ministerul de Externe englez și care ulterior s-a decis să întrerupă contactele sale cu INO. De asemenea, Marcel a avut un rol în recrutarea lui Witteraker Chambers, celebrul jurnalist american care a devenit agent sovietic în scurt timp după ce a intrat în rândurile partidului comunist și care apoi și-a consacrat ultimii ani ai vieții scriind o monumentală carte (*Witness*, publicată de Editura Regenery în 1952), în care a demască Partidul Comunist

American ca fiind o filială a serviciului de spionaj al Uniunii Sovietice. La rândul ei, în toți acești ani, Ana a fost folosită de INO spre a recruta străini atrași la Moscova și, în câteva rânduri, a fost trimisă în Occident pentru a prelua materiale informative obținute de soțul ei.⁷

Jurnalistul evreu Wittaker Chambers, de care Pacepa scrie că a fost racolat cu ajutorul lui Marcel Pauker, a fost una din javrele pe care le dă Pământul. Jurnalistul Wittaker Chambers a lucrat la jurnalul *Time*. Chipul Anei Pauker a apărut în 20 sept. 1948, deci după ce Israelul a devenit Stat independent (14 mai 1948) și tocmai în perioada în care Whittaker Chambers începuse procesul de autodivulgare și totodată de divulgare a lui Hiss Alger, un alt drac kominternist, înalt funcționar al USA.

În articolul din *Time*, Ana Pauker era apreciată ca fiind cea mai puternică femeie din lume; numai un tâmpit nu înțelege că articolul explicativ, care însoțește chipul Anei Pauker din *Time*, tocmai îi făcea Anei o popularizare spectaculoasă. Salvatoare! O astfel de popularizare făcea iluzorie orice încercare de înlăturare a ei, chiar și de-ar fi venit din partea lui Stalin. Și se pare că ceva amenințări la adresa Anei Pauker veneau în anul 1948 tocmai dinspre Stalin.

De ce s-a apelat la un jurnalist atât de prestigios pentru a o mediatiza-protector pe Ana Pauker? Pentru că Ana Pauker a făcut tot ceea ce a putut ca să zădărnicească începerea exploatarei masive a uraniului din rezerva de la Băița-Biharia, cunoscută la acea dată ca fiind cea mai curată resursă de uraniu din lume.

Acel uraniu se afla în atenția kominterniștilor din URSS și din USA; Ana a fost omul lor în România. Am explicat în volumul I al cărții mele: „*Uraniu primelor bombe*” că Ana Pauker știa că Stalin aflase de demersurile pe care ea le făcuse ca să întârzie exploatarea uraniului din Băița-Biharia. Este firec să fi apelat la prietenul soțului ei, Whittaker Chambers, jurnalist la prestigiosul *Time*. Am văzut că așa procedează și kominterniștii de azi: hodoronc-tronc la *The New York Times*.

Crearea Statului Israel a isterizat conștiințele evreilor kominterniști odată cu isterizarea lui Stalin, care tocmai depista că vechii lui tovarăși, evreii pe care-i trimisese să spioneze prin USA, îl trădau evreilor din USA și evreilor sosiți din USA în Israel ca să creeze un stat nou, uitând de Comintern, de URSS, de Birobidjan (statul evreiesc creat

⁷ Ion Mihai Pacepa, *Moștenirea Kremlinului*, Ed. Humanitas, 2013, pg. 71.

într-o evidentă batjocură în hat cu China, la „dracu-n praznic”), de vise și de alte utopii și nărozii din recuzita escrocilor.

Stalin a început epurarea prin îndepărtarea lui Molotov din conducerea partidului dar și cu referințe clare la teama intensă că Molotov și-a creat prea multe relații în USA: „*Sunt speriați de puterea copleșitoare pe care au văzut-o în America*”⁸ și, bineînțeles, cu referințe la turneele făcute în USA de Jemciujina și de alți evrei, trimiși de Stalin în turneul american din 1943.

Eu sunt convins că în cele mai intime fibre ale ființei lor, comuniștilor nu le-a fost teamă că americanii ar putea afla nivelul înalt al tehnicii sau tehnologiei comuniste cât că vor realiza cât de jos și de inofensiv era acel nivel; când cineva își ascunde neputința face mai multe eforturi de secretomanie decât cel căruia nu-i pasă. Trebuie să recunoaștem că comuniștilor le-a ținut această metodă. Îi înfricau pe americani tremurând de frică, ca Hannibal în fața Romei!

Am spus și spun că nici acum nu pot să mă decid dacă epurările staliniste, împotriva evreilor, începute după crearea Statului Israel, au avut un scop sau o cauză:

- scopul de a-i îndepărta pe evrei de centrele de decizie pentru a evita scurgerea informațiilor despre proiectul atomic înspre evreii americani,

- cauzate de dezamăgirea lui Stalin că evreii devin naționaliști!

- sau și una și alta.

Chiar dacă epurarea evreilor a avut și-un scop și o cauză, găsindu-și pretextul în vizita Goldei Meir la Moscova, tot mai trebuie adăugat ceva la fireștile interese ale evreilor de peste tot de a solidifica Israelul: uraniul. Un stat israelit, aflat în mijlocul arabilor, avea neapărat nevoie de uraniu. Deci, pentru a prezerva uraniul românesc pentru Israel a acționat Ana Pauker împotriva începerii exploatării sistematice a uraniului românesc; pentru asta a ajuns Ana șefa românilor (la insistența „americanilor”).

Deci, asta a făcut Ana încă de la sosirea ei în România în sept 1944. Asta-i pricina cea frică îngrozitoare, percepută de toți cei care au intrat un pic în analiza vieții ei de atunci. În 1944-1945 Ana a fost chemată la Moscova; iată ce spune Ana Toma, secretara Anei Pauker, despre frica Anei Pauker:

⁸ Simon Sebag Montefiore, Stalin, Curtea Țarului Roșu, Ed. Polirom, 2014, pg. 496.

La finalul anului '44 ori la începutul lui '45, Ana Pauker e chemată brusc la Moscova. „Voia să o ia pe fiica sa Tania cu ea. [...] Nu știa de ce fusese chemată la Moscova și voia s-o aibă pe Tania lângă ea pentru orice eventualitate. [...] Ne-am dus toate trei la Comitetul Central, care se află lângă Balșoi Teatr din Moscova. Când era chiar vizavi, Ana mi-a zis: «Uite, eu intru pe ușa aceea. Dacă ies și intru pe cealaltă ușă, poți s-o iei pe Tania și să mergeți la muzeu. Dacă nu ies, mergeți la hotel, împachetați-vă lucrurile și plecați de aici cât puteți de repede»».⁹

Lobiul evreiesc din USA a reușit strania performanță de a se asigura la întrunirea de la Teheran că Roosevelt putea fi mai bine protejat prin cooptarea Anei Pauker în echipa lui Roosevelt. Naivii încă mai cred că Ana a fost la Teheran camerista lui Roosevelt sau translaatoarea celor doi.

Până la sfârșitul războiului și câțva timp după aceea, Anei Pauker nu i-a prea fost teamă de Stalin pentru că Stalin depindea de finanțele evreilor americani, de care depindeau și Stalin și Roosevelt; Beria, Ana Pauker și Jemciujina Polina Molotova erau printre cei care știau asta. Moartea lui Roosevelt și sfârșitul războiului au surprins-o pe Ana într-o postură delicată: dintr-odată au dispărut interesele și motivațiile care asiguraseră protecția evreilor. Ca o confirmare în plus a celor susținute de mine mai sus și în volumul I al cărții „Uraniu primelor bombe”, publicată în iunie 2014, redau un text din cartea lui Simon Sebag Montefiore, publicată în 2014:

În timp ce Stalin numea succesori în sud, nesupusul trimis plenipotențiar al noului stat Israel, Golda Meyerson (cunoscută în istorie ca Meir), a sosit la Moscova, pe 3 septembrie, stârnind rumoare în rândul evreilor sovietici. Holocaustul și înființarea Israelului îi emoționase până și

9

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCIQFjAA&url=http%3A%2F%2Fadevarul.ro%2Fcultura%2Fistorie%2Fapostolii-stalin-ana-pauker-cea-mai-puternica-femeie-legende-cominternistei-fata-ura-savarinele-1_54002b4b0d133766a8add5e9%2F&ei=klMTVZWcJpexaZGZgeAF&usq=AFQjCNEtmF5yCbJFMNQFk_wn2JxIPgS0sg

pe vechii internaționaliști bolșevici, precum Polina Molotova. Soția lui Vorosilov (născută Golda Gorbman) și-a uimit familia spunând: „*Acum avem și noi o Patrie a noastră*”.

De Anul Nou evreiesc, Meir a participat la slujba de la marea sinagogă din Moscova: mulți evrei așteptau jubilând afară, deoarece siagoga era plină, dar nu a fost nici o revoltă. Și-a făcut apariția chiar și Polina Molotova, care avea acum 53 de ani. La recepția diplomatică de pe 7 noiembrie organizată de Molotov, Polina a cunoscut-o pe Golda Meir, două femei formidabile, inteligente, din medii aproape identice.

Polina vorbea idiș, limba copilăriei sale, pe care o folosea întotdeauna când se întâlnea cu mitteleuropeni, deși o numea, plină de tact, „*limba austriacă*”. Meir a întrebat-o cum de cunoaște limba idiș. *Ikh bin a yidishe tokhhter*, a răspuns Polina. „*Sunt o fiică a poporului evreu*”. Când și-a luat rămas-bun, Polina a spus: „*Dacă dumitale îți va merge bine, atunci evreilor din toată lumea le va merge bine*”. Poate nu știa că Stalin nu putea suferi inteligența ei cutezătoare, eleganța snobă, originea evreiască, pe fratele său american afacerist ...¹⁰

Vizita Goldei Meir la Sinagoga din Moscova (03.09.1948) a fost de fapt pretextul pe care Stalin îl căuta ca să declanșeze epurarea: evreii internaționaliști deviaseră spre un naționalism. Sionismul! De fapt evreii nu mai foloseau uraniul pentru URSS ci pentru Israel! Chemarea sângelui și a credinței!

Pe lângă combinația și asamblarea informațiilor referitoare la interesele evreimii față de resursele de uraniu românesc și la legăturile Anei Pauker cu evreimea mondială - care duc spre concluzia că americanii au furat bombele atomice de la naziști, că naziștii au furat mult din uraniul acelor bombe din România și că Ana a jucat rolul intereselor evreimii, care a ajuns devotată Israelului - eu vreau să vă demonstrez că tot spre aceeași concluzie duc și informațiile menționate, singure, fără a fi combinate și asamblate de mine. Eu le tot combin și le tot asamblez ca să vă demonstrez că oricum aș face ajung tot la aceeași

¹⁰ Simon Sebag Montefiore, *Stalin, Curtea Țarului Roșu*, Ed. Polirom, 2014, pg. 465.

concluzie. N-aș fi foarte fericit dacă ați deduce cât de nefolositor v-aș putea deveni dar nici nu vă pot fi folositor făcând pe ocoșul, tot combinând și tot asamblând aceleași informații care duc și singure spre concluziile combinate sau asamblate.

Prorocii sunt un fel de securiști și securiștii sunt un fel de proroci în sensul că nu prorocesc la ei în cătun. Securistul Mihai Pacepa prorocște uneori din USA; cât a fost securist în România prorocea împotriva „americanilor” iar de când este kominternist capitalist în USA prorocște împotriva securiștilor naționaliști din România. Cum kominterniștii capitaliști sunt adeseori urmașii de sânge ai kominterniștilor comuniști, Mihai Pacepa nu spune și nici nu va spune nimic despre kominterniștii comuniști ajunși în USA sau rămași în URSS. Mihai Pacepa se dă numai la plevușcă; la securiștii români naționaliști. Asta nu pentru că așa ar vrea el ci pentru că așa i se impune să ... tacă. Kominterniștii nu fac niciodată ce vor ei! Cum el este militar și cum disciplina este militară, el este disciplinat. Tace. Acesta este un principiu.

Al doilea principiu este un pic mai interesant. Nu poate să tacă omul cât tace securistul dar nici chiar securistul nu se poate stăpâni să nu spună. Mai picură, mai fâșie ... și el. Despre Pantiușa se spune că avea momente de coșmar care îi aduceau pe retină ceafa lui Ștefan Foriș. Ceafa pe care el a lovit-o cu ranga. Urla Pantiușa! Îl suna pe cumnatul lui Foriș și se destăinuia și se căina și se umilea. Asta-i o formă de scurgere. Mihai Pacepa suferă de o altă formă de scurgere: normală, firească. Pacepa nu se poate abține și câteodată dă câte un indiciu din ceea ce îi este interzis. Ca o refulare? Nu știu! Dar dă din casă. Ca și Vladimir Tismăneanu. Acesta este al doilea principiu: nici un securist nu se poate abține să nu strecoare câte un indiciu. Mihai Pacepa a spus despre Marcel Pauker puțin din ceva ce trebuia să nu spună.

Având cele două principii, putem încerca să aflăm ceea ce Mihai Pacepa răsuflă dar nu dezumflă.

Numai Mihai Pacepa scrie că Marcel Pauker, soțul Anei Pauker, a fost în USA sau, mă rog, că a fost unul din cei care a participat la racolarea prestigiosului jurnalist Whittaker Chambers, de la prestigiosul jurnal *Time*. Se știe că evreul Whittaker Chambers a fost racolat de evreul Alexander Ulanovski (1891-1970), născut în Chișinău, Basarabia sub numele *Izrail Khaykelevich Ulanovsky*. *Ulanovsky* este cunoscut pentru

că, fiind deportat cu Stalin în Siberia, a evadat, lăsându-l pe Stalin fără cojoc¹¹.

Cum - necum evreul basarabean *Ulanovsky* a ajuns șeful GRU¹² în USA, în perioada 1931-1934. În 1950, evreul Whittaker Chambers a scris elogios despre acest evreu basarabean. Poate că evreul român Marcel Pauker s-a bucurat ca și *Ulanovsky* de aceeași prietenie din partea jurnalistului evreu Whittaker Chambers.

Din relatările de mai sus și din ce spune Mihai Pacepa suntem obligați să admitem că Marcel Pauker s-a aflat în preajma lui *Ulanovsky*, împreună cu care a participat la racolarea jurnalistului Whittaker Chambers, așa cum ne spune prorocul-securist Mihai Pacepa din USA. La concluzia asta sunteți obligați de logică ... dacă nu cumva doriți să credeți că Whittaker Chambers a fost racolat de două ori! Logica face pentru dorință cam ceea ce nu vrea să facă istoricul pentru adevăr!!

Informațiile despre Whittaker Chambers¹³ și Alexander Ulanovsky¹⁴ le-am luat de pe *Google, Wikipedia, the free encyclopedia*.

Se impune o ipoteză: evreii din România și Basarabia au fost preferații lui *Ulanovsky* în perioada 1931-1934: pentru a fi atrași în USA sau pentru a fi racolați dacă se aflau în USA. Dacă nu vorbeau idiș, ca Marcel, mulți evrei vorbeau nemțește, franțuzește, englezește. Mulți evrei existenți în USA vorbeau idiș. În perioada 1931-1934 agenții sovietici au inundat USA.

Cum Pacepa mai spune și că Marcel Pauker trimitea Moscovei informațiile din USA prin Ana Pauker, putem să spunem: iată o

¹¹ Stalin a rămas fără ținută și fără briceag (brișcă); o situație de acest gen a fost versificată de un moț, soțul Marișcăi, căruia i-a furat cineva ținuta cu brișca-n jeb: *Ce mă fac eu măi Marișcă, Fără ținută, fără brișcă!*

¹² Serviciile secrete ale armatei sovietice; „Smersh” = numele contrainformațiilor din armata sovietică.

¹³

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=6&cad=rja&uact=8&sqi=2&ved=0CC4QFjAF&url=http%3A%2F%2Fen.wikipedia.org%2Fwiki%2FWhittaker_Chambers&ei=yLZVcmeBIbLPcHRgEA&usg=AFQjCNGRN6wZWriSV-ovA1DK6ZGlr8JmeQ&bvm=bv.89381419,d.ZWU

¹⁴

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fen.wikipedia.org%2Fwiki%2FAlexander_Ulanovsky&ei=UVEZVafWK8vvaLbvfgF&usg=AFQjCNGlqS3G-JYslRh3uR9GdPzv9FmGxw&bvm=bv.89381419,d.ZWU

ramificație în USA a rețelei evreilor kominterniști, în care am găsit cel puțin un evreu basarabean (Ulanovsky) și doi evrei români (soții Marcel și Ana Pauker). Evrei kominterniști în USA!

Așa se face că - încercând să îmi explic contextul care a dus la publicarea portretului Anei Pauker în prestigiosul *Time* - am dat peste rețelele și interesele create de Comintern. De fapt, discutând despre relațiile care au dus la publicarea chipului Anei Pauker pe coperta jurnalului *Time*, ați asistat și la un calup de export de revoluție roșie din URSS în USA. Parafralez: „*dintr-un om poți să faci un kominternist dar dintr-un kominternist nu mai poți face om*”!

Indiciu care mă face să fiu și mai convins că am demonstrat un adevăr este dat de faptul că concluzia degajează odată cu acel adevăr și mai multe adevăruri decât cel țintit de concluzie. Am ajuns să le caut pentru a-mi valida adevărul țintit de concluzie. Căutam contextul și interesele care au dus la publicarea chipului Anei Pauker în prestigiosul *Time* și am aflat relația Anei Pauker cu o rețea de agenți GRU în USA. Acești agenți GRU au constituit o rețea comună lui Roosevelt și Stalin. Pentru a ajunge la această constatare trebuie să aflăm că Whittaker Chambers s-a autodivulgat divulgând grupul de înalți funcționari USA care au lucrat pentru Roosevelt în paralel cu serviciile secrete oficiale. Nu are sens să dau citate pentru a vă convinge că acele relații Stalin-Roosevelt au vizat altceva decât, hai să zicem, obișnuitele compromisuri scandaloase care există întotdeauna între toți puternicii lumii. Eu sunt convins că cei doi coioși au schimbat fără reținere informațiile referitoare la stadiul proiectelor atomice, în dezacord total cu Churchill și fără știința lui și chiar fără știința serviciilor secrete din propriile lor țări! Nu mă credeți? Credeți-mă!

În 1948, la patru ani de la moartea lui Roosevelt, Whittaker Chamber a divulgat această rețea autodivulgându-se. **Whittaker Chamber a recunoscut și a fost dovedit că a fost legătura acestei rețele paralele cu GRU!** Mulți analiști sunt convinși că de la destăinuirile și de la divulgările lui Whittaker Chambers a început mccarthysmul, adică vânătoarea de comuniști strecurați de sovietici în instituțiile USA, demarată de procurorul Hoover și senatorul McCarthy. Aceștia sunt „americanii” sau kominterniștii capitaliști despre care am scris încă de la început că au fost și sunt interesați de uraniul din balaurul din Munții Apusenii sau, altfel spus, de ... aurul de la Roșia Montană. Cei mai mulți dintre aceștia făcuser parte din programul *New Deal*, demarat de Roosevelt pentru escaladarea crizei mondiale cumplete din anii 1930.

New Deal s-a tradus în fapt (nu în termeni) prin „intervenționism”. *New Deal* a înseamnat o primă abdicare a capitalismului în fața comunismului. Roosevelt a împrumutat metode de la Stalin. Capitalismul a făcut un prim pas pe urmele comunismului.

Acuma suntem în fața unor indicii pe care oricum le-am asambla și din orice parte am primi informațiile - ne conduc spre o concluzie pe care nu o mai putem evita: Roosevelt și Stalin au avut o rețea secretă relativ comună, care a lucrat în paralel cu serviciile oficiale, fără știrea serviciilor secrete. Ar fi prea mult ca să spunem că oamenii lui Stalin din această rețea comună ar fi fost numai din GRU (serviciul de informații al armatei sovietice) dar impresia este prea covârșitoare ca să mă opun. Aveți și voi cel puțin la fel de multe rezerve ca și mine față de această impresie, pentru că numai dacă procedăm astfel vom putea să aflăm că Stalin a dispus la sfârșitul războiului de două proiecte atomice și, respectiv de două echipe. Prin această rețea comună, Roosevelt i-a transmis lui Stalin informațiile despre proiectul atomic. Așa se face că, după moartea lui Roosevelt, la întrunirea de la Potsdam, din iulie-august 1945, Stalin știa mai multe decât știa Truman despre proiectul atomic american și decât știau serviciile secrete americane oficiale. Așa se face că Stalin a distribuit sarcina executării celor două proiecte atomice astfel:

- un proiect a fost distribuit NKVD, preluat de Beria și pus în execuție de savantul Kurceatov,

- cel de-al doilea proiect a fost distribuit GRU, adică serviciului secret al armatei și pus în execuție de savantului ... basarabean Capița (Kapitsa Pyotr).

Primul proiect, al NKVD, condus de Beria, a fost finalizat în 29 august 1949 iar cel al GRU, condus de Capița, a fost finalizat după o lună, în a treia parte a lunii septembrie 1949; francezii au divulgat asta publicând prin anii 1950 informația care susține că adevăratul părinte al bombei atomice sovietice a fost Capița și nu Kurceatov. Convingerea mea este că în 1949 au fost finalizate ambele proiecte atomice sovietice, așa cum arăt mai sus. Deși este cert că savantul Capița, laureat al Premiului Nobel, a fost vorbitor de limba română, ca și fiul său, tot savant, nu se poate ști dacă (Capița) a fost român basarabean sau evreu basarabean. Cert este că acestei adunături de basarabeni din GRU le venea tocmai bine o limbă în plus: limba română, pe care o vorbeau la fel de bine ca rusa, idișul și cel puțin la fel de bine ca germana, engleza și cine mai știe ce alte limbi. Și acest indiciu (folosirea limbii române)

poate grupa evreii pentru că limba română facilita comunicarea cu evreii mai spilcuiți din România, ca în cazul Marcel Pauker¹⁵ - Ulanovsky (șeful GRU din USA) sau pentru că limba română folosea la îngreunarea descifrării limbajului pe care îl foloseau pentru a se proteja de interceptările agenților USA. Cel puțin la Teheran sovieticii s-au folosit de Ana Pauker.

Pentru realizarea celor două proiecte, atât americanii cât și sovieticii aveau nevoie de uraniu. Sovieticii spun că la finele războiului aveau numai un kg de uraniu metalic. Depozite imense de uraniu exploatat aveau numai naziștii. Deoarece informațiile recente ne spun că în aprilie-mai 1945 comandouri americane au descins înaintea comandourilor sovietice la Institutul Kaiser - Wilhelm - Institute, de fizică, din Berlin și deoarece de acolo au ridicat ceva, înțelegem că acel ceva au fost cele trei bombe atomice „americane”. Cu atât mai mult trebuie să înțelegem asta cu cât comandourile sovietice, sosite după comandourile „americanilor”, au găsit și au ridicat ceea ce nimeni nu ar fi putut ignora, uita, tolera: mult uraniu și proiectul bombelor atomice¹⁶.

Ceva mai recent aflăm că prada rusească a fost cu mult mai bogată decât ceea ce știa Beria și NKVD: celebrele echipe Smersh, care îndeplineau sarcina de contrainformații în armata sovietică, au găsit cca 300 tone de oxid de uraniu în butoaie de plumb, depozitate în niște sere

¹⁵ Familia lui Marcel Pauker abandonase de trei generații orice legătură cu cultura iudaică. Tatăl lui Marcel Pauker a fost un jurnalist de frunte dar și proprietar al ziarelor „Adevărul” și „Dimineța”. Și pe această linie am putea să căutăm unele conexiuni cu jurnalistul Whittaker Chambers de la *Time*.

¹⁶ Simon Sebag Montefiore, *Stalin (Curtea Țarului Roșu)*, Ed. Polirom, 2014, pg. 398 (notă de subsol): (Beria, n.a.) și Malenkov i-au raportat lui Stalin că descoperiseră „250 de kilograme de uraniu metalic, două tone de oxid de uraniu și 20 de litri de apă grea” la Kaiser-Wilhelm-Institute, strânseseră niște fizicieni germani de top și trimiseseră în secret toată această comoară în URSS. Formațiunile NKVD au mai aflat și 340 kg de uraniu metalic la Institutul de Rădărie din Viena (13.04-10.05.1945).

Fapta povestită de Simon Sebag Montefiore s-a petrecut în 04.05.1945. Comandourile americane au fost intitulate ALSOS. Samuel Goudsmit, șeful comandoului american a aflat că uraniu era prelucrat în sud-estul Germaniei, într-o fabrică, amplasată în zona rusească a Germaniei, motiv pentru care a dispus bombardarea și distrugerea fabricii.

Printre cei 40 fizicieni germani duși în Rusia s-a aflat și Nikolaus Riehl, specialist în contoarele geiger-muller. Nikolaus Riehl el a lucrat la proiectul uraniului din 1945-1950; a fost dus la Moscova împreună cu familia (09.07.1945).

În institutul Kaiser-Wilhelm, rușii au găsit și formulele după care cunoscutul savant german Werner Heisenberg calcula mărimea masei critice a unei încărcături nucleare.

din Neustadt și 100 tone de oxid de uraniu aproape pur, în Oranienburg.¹⁷ Eu sunt convins că NKVD-ul lui Beria știa totuși prea puține despre aceste cantități imense de uraniu ridicate din Germania de armata sovietică.

Serviciile rusești s-au concurat nu numai cu „americanii” ci și între ele. Așa proceda Stalin.

Deci, putem să spunem că americanii au avut trei bombe atomice și probabil că au făcut și copii ale proiectelor bombelor naziste în același timp în care sovieticii au avut proiectele bombei atomice naziste. Așa se explică originile informației care ne-a spus și ne spune că naziștii au fost la un pas de finalizarea bombei atomice? Eu cred că scurgeri de genul celor amintite, de la componenții comandourilor americane și sovietice, au spus ceea ce ochii lor neprofesioniști au văzut și ceea ce urechile lor încordate au auzit când au descins intempestiv, în trombă și-n colb, în aprilie-mai 1945, la Institutul-Willhelm-Kaiser din Berlin. Bombele erau gata-gata să fie aplicate. Noroc cu ei că au ajuns la timp. Așa au crezut ei când au văzut bombele-n stative!

Americanii se aflau în posesia produsului final: trei bombe atomice! Ei au mizat pe efectul psihologic, de domino, descurajant. Secretul a fost atât de mare încât nici președintele Truman nu a știut. Dar serviciile secrete sunt ca prorocii: Stalin știa ceea ce nici Truman și nici americanii din echipa lui Truman nu știau.

Pentru a confirma și aici ceea ce vom concluziona la sfârșit cu mai multe detalii, redau și aici scenele uluitor de sugestive și de expresive de la întrunirea celor trei mari de la Postdam:

Churchill (...) a privit fascinat cum Truman se apropie de generalisim *”ca din întâmplare”*, folosind cuvintele lui Stalin: *”SUA (...) au testat o nouă bombă cu o putere de distrugere extraordinară”*. Pavlov l-a privit pe Stalin atent: *”Niciun mușchi nu i s-a clintit pe față”*. A spus doar

¹⁷ Informațiile lui Simon Sebag Montefiore trebuie completate cu aceste informații, furnizate de savantul rus Pavel Oleynikov în *„German Scientist in the Sovietic Atomic Project”*:

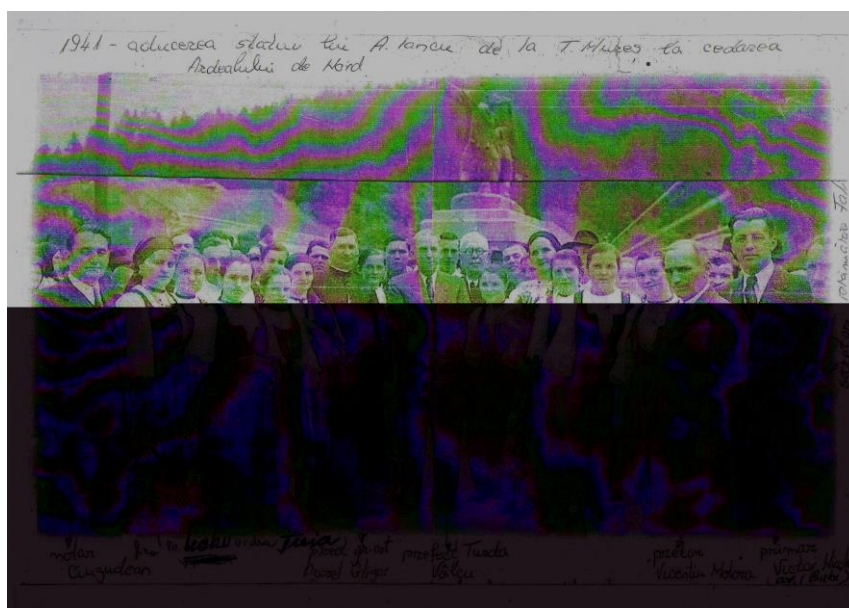
https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCEQFjAA&url=http%3A%2F%2Fcns.miiis.edu%2Fnp%2Fpdfs%2F72pavel.pdf&ei=vw8bVfisBIKLaOy_gfAK&usg=AFQjCNFwjV0hEpkL1oamzdnA4FUcj6S rA

că îi pare bine să audă acest lucru (...) (Stalin, n.a.) a observat și expresia de satisfacție a lui Churchill: Truman ”nu a vorbit fără știrea lui Churchill”.

(...) Dar Stalin știa că, deocamdată, americanii nu aveau decât o bombă sau două - avea timp să îi ajungă din urmă!, Simon Sebag Montefiore, *Stalin (Curtea Țarului Roșu)*, Ed. Polirom, 2014, pg. 399.

Deci, Stalin știa că americanii posedă trei bombe atomice dar știa și că americanii nu dispuneau de secretul fabricației acelor bombe pe care tocmai le „americanizaseră” de la națiști!

Aici îmi permit să emit o ipoteză: cea mai mare parte a celui uraniu din Germania, ridicat de sovietici în aprilie-mai 1945, ajunsese acolo din Băița-Biharia! Mult uraniu exploatat din Băița-Biharia se afla încă în România. Emit această ipoteză pentru că este legată de elaboratele finale: cele trei bombe atomice ridicate de „americani” din Institutul-Kaiser-Wilhelm din Berlin. Dacă nemții transportaseră și adunseră cantitățile acelea imense de uraniu în Germania, pe care le-au căutat și le-au găsit sovieticii în aprilie-mai 1945, cum să nu fie așa? De ce altceva ar fi adunat națiștii atât de mult uraniu dacă nu ca să facă bombe atomice! De proști! Mă mir, nu întreb!

Celor interesați,

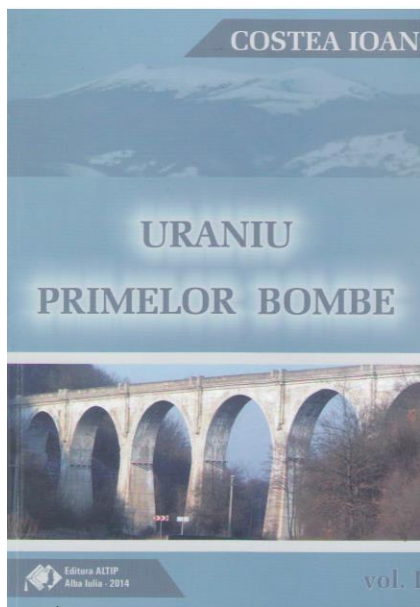
Numele meu este Costea Ioan (n. 1959 în com. Scărișoara, jud Alba). Vă prezint rezumatul uneia din cărțile pe care le-am scris:

URANIU PRIMELOR BOMBE.

Recent am publicat a 4-a carte: *URANIU PRIMELOR BOMBE* (iunie 2014, editura Altip - Alba Iulia - 400 pg, format A5, caractere 11).

Eu locuiesc în Județul Alba, în Câmpeni, între Roșia Montană și Băița.

Băița este locul unde au existat pe vremea sovieticilor zăcăminte de uraniu de cea mai înaltă puritate, după cum scriu specialiștii (Lucian Ion¹⁸, *Zăcămintele strategice*, Vol. I: *Operațiuni strategice în Carpați*, Ed. Napoca Star, Cluj-Napoca, 2013):

„... pe meleagurile satului Băița Plai din Bihor, avea să fie pus în evidență cel mai bogat zăcămint de uraniu din lume”, pg. 7,

„Din literatura consultată reiese foarte clar că zăcămintul a deținut supremația în domeniul calității și al purității, ceea ce a permis obținerea unor produse excepționale cu aplicație rapidă, în condițiile păstrării unui secret desăvârșit. Una după alta ieșeau ogivele nucleare de pe banda rulantă și, într-un timp extrem de scurt,

¹⁸ Omul acesta, Lucian Ion, este un fenomen; ar trebui ajutat cumva. Volumul I are 518 pagini; în 2016 a finalizat și volumul II cu cca 600 pagini! Mai rar atâta dăruire, modestie, putere de muncă, disponibilitate. Muncește, se informează și concomitent scrie la cei aproape 70 de ani ca un flăcău de 25. *Pe mine unu m-a apucat ciuda!* Din păcate am aflat de cartea d-lui Ion Lucian numai după ce mi-am publicat cartea. Totuși, cartea d-lui confirmă sau susține aproape tot ceea ce am scris eu în cartea *Uraniu primelor bombe*. Cartea d-lui Lucian Ion mi-a fost recomandată de prietenul meu Kopenet Lorant, fiul d-lui Kopenet Șoni (Alexandru) din Baia de Arieș (fost inginer șef la minele din Baia de Arieș).

Moscova a reușit să devină o mare putere atomică și să echilibreze forța distrugătoare a arsenalului american”, pg. 23,

„... specialistul în uraniu, Baranov E., bun cunoscător al zăcămintelor de uraniu din Africa de Nord, Rusia și Europa, a relatat că „nu a văzut așa concentrație” și Băița este „unicat”...gresiile erau impregnate cu „până la 90%”, sub formă de cuiburi și filonașe radiare, observate în carieră în 1957.

Potrivit opiniei geologului Ovanes Vasile, cu studii în URSS, zăcămintul de la Băița a fost „cel mai mare din lume”, iar cercetarea și extracția s-a realizat concomitent și sectorial”, pg. 20.

Căutând după legionarul Leon Șușman am aflat de educația nemțească primită de Todea Viorel, preot în localitatea Arieșeni situată pe versantul opus zăcămintelor de uraniu Băița-Biharia. În perioada războiului și mult timp după război, i-am găsit pe Șușman și pe Todea prin preajma acestor zăcăminte de uraniu. Șușman (greco-catolic) și Todea Viorel (preot ortodox) au fost agenți SS preluați mai apoi de CIA. SS-ul i-a implicat în parașutările, aterizările și decolările făcute pe și de pe platourile Bihariei, situate deasupra minelor de uraniu ce se deschid dinspre Băița. Atât de multe parașutări au făcut CIA încât în vremea comunismului, toate femeile din două sate din Arieșeni (Pătrăhăițești și Avrămești) au purtat pentru o vreme rochii și bluze din mătasea parașutelor trimise pe Biharia!

Doi din frații preotului Todea Viorel s-au implicat în acțiunile SS și apoi CIA: Todea Aurel (Lelu), preot în localitatea Gârda și Todea Diodor, preot în localitatea Avram Iancu și din 1949 în Baciul, lângă Cluj. Cei trei frați, preoți pe Arieș, racolați de SS se cunoșteau cu preotul Trifa Viorel (Valerian) din Bistra¹⁹ și, prin acesta, cu Otto von Bolschwing, ofițer SD, reprezentantul lui Himmler în România. Coordonarea grupului a fost intermediată de Leon Șușman. Pe vremea SS, acest grup a extras uraniu clandestin iar după război i-a împiedicat pe sovietici să exploateze uraniul Băiței: prin sabotaje, prin dezinformare, prin întreținerea unei atmosfere neprietenoase, prin revolte. Așa se face că toți aceștia, ajutați de CIA, au pus la cale cea mai mare revoltă anticomunistă: **Revolta de la Beliş** din marțea de Rusalii 1951. Prea puțin cunoscută.

¹⁹ Viitorul Arhiepiscop al românilor ortodocși din SUA și Canada.

STRĂDANIA MĂRGELEI DE A STRĂLUCI DE UNA SINGURĂ CA ÎN COLIER

Cartea mea pornește de la premisa că nemții, sovieticii și partizanii români au exploatat clandestin sau semi-clandestin uraniul din Băița-Biharia. Nu am reușit să aflu cum. Totuși, informațiile d-lui Ion Lucian, menționate și mai sus, mă ajută enorm:

Din literatura consultată reiese foarte clar că zăcămintul a deținut supremația în domeniul calității și al purității, ceea ce a permis obținerea unor produse excepționale cu aplicație rapidă, în condițiile păstrării unui secret desăvârșit.

Deci, dl. Ion Lucian spune că înalta calitate și puritate a uraniului din Băița-Biharia au ușurat și au eficientizat exploatare; toate aceste însușiri ale resursei au încurajat și au facilitat o exploatare clandestină. Una este să exploatezi și să transporte un zăcămint de puritate scăzută și cu totul altă expunere există atunci când zăcămintul de uraniu este foarte pur, așa cum a fost la Băița-Biharia. Un angajat la Hidroconstrucția SA mi-a spus că în timpul unor lucrări relativ recente efectuate pe Arieș, în preajma unui izvor, între Bistra și Baia de Arieș, a fost descoperită o pungă de uraniu aproape pur ... lucru nemaîntâlnit în lume! Munții Apuseni oferă astfel de surprize. Deci, puritatea uraniului de la Băița-Biharia a facilitat o exploatare clandestină sau semi-clandestină. Este firesc ca atât nemții cât și sovieticii să își fi dorit să exploateze uraniu „în condițiile păstrării unui secret desăvârșit”, cum scrie dl. Ion Lucian.

În perioada celui de-al II-lea război mondial nemții au exploatat molibden dintr-o mină de la Băița-Biharia. În acea mină a existat și uraniu. I-am întrebat pe mai mulți oameni care au lucrat la Băița dacă știu despre așa ceva. Toți știu de mina de molibden. Câtiva știu că rușii au exploatat după planurile nemților. L-am întrebat pe dl. Blaga Ilie din Băița (Bihor), fost maestru minier la Băița, dacă nemții ar fi putut exploata uraniul fără ca oamenii de care s-au folosit să știe ce exploatează?

– *Cine știa ce se afla în piatra pe care o exploata, poate că nu știa nici cel care o sorta și o alegea* - acesta a fost răspunsul d-lui Blaga Ilie. Așa a fost contextul în care uraniul și întrebuințarea lui erau total necunoscute minerilor; chiar și indiciile externe ale uraniului erau necunoscute minerilor și maiștrilor lor.

Nemții segmentau activitățile și le decalau în fapt, în timp și în spațiu de așa natură încât numai o ședință de sindicat și un „brav anchetator” ar mai fi putut înnoda operațiunile disparate pentru a asambla o activitate anume. Și nici măcar atunci. Nemții aveau la începutul

războiului aceeași pricepere și dotare tehnică în depistarea uraniului pe care o avem azi; este greu de admis ca - odată ce au aflat zăcămintele de uraniu - să nu fi făcut tot ceea ce le-a stat la îndemână să se asigure că vor fi exploatate numai de ei, că nimeni nu va ști. Abilitatea nemțească în crearea de piste false și în șmecherii nu trebuie deloc subestimată; după ce am ajuns să-i cunosc mai bine vă pot cere să le acordați primul loc chiar și în șmecherii. Românii au aflat de câteva ori că nemții sunt mai șmecheri decât ei; cuvântul „șmecher” provine din germană și înseamnă *degustător de vin*. Iată cum ne-am ales cu „șmecherul” în limba română: toamna, sașii din Brașov treceau munții în Țara Românească pentru vin.

După ce îi îmbătau bine pe toți nemții, românii le puneau în butoaie vinul prost. Asta s-a întâmplat o dată. A doua oară nemții au făcut la fel, s-au îmbătat și mai rău. Totuși, un neamț nu a băut vin. Când să pună vinu-n butoaie, neamțul acela de nu băuse nimic a gustat din vin și i-a oprit: nu de ăsta ci din ăla. La vin se referea. De la nemți și de atunci am preluat noi, românii, cuvântul „șmecher” cu sensul de azi. Schmecher = viclean, șiret. Schmecker = degustător.

Așa se face că îmi este tot mai greu să dau satisfacție așteptării voastre de a vă prezenta toate lucrurile ca și mărgelele pe un șnur; cum nemții au avut grijă să extragă șnurul eu trebuie să fac efortul de le înșirui fără șnur. De aceea trebuie să apelez din când în când la imaginația voastră și la efortul vostru de a face abstracție și de șnur și de mărgica pierdută pentru a putea reconstitui colierul fără acea mărgică.

Printre cei care au știut cum au extras nemții uraniul de la Băița - Biharia au fost preotul Todea Viorel, fratele său - preotul Todea Aurel (Lelu), Leon Șuşman și Valerian Trifa - viitorul Episcop al românilor ortodocși din SUA. Convingerea mea este că niciunul nu a știut că și ceilalți știu. Ceilalți au participat.

Obsedat de uraniu și de puterea nucleară, Stalin a avut grijă ca sovieticii să pună mâna pe resursele de uraniu de la Băița încă din septembrie 1944; în avansul spre Berlin, armata sovietică a trecut ... timp de șase săptămâni peste Băița - Biharia. Cunoscând obsesia lui Stalin pentru uraniu nu avem nici un drept să credem că sovieticii nu au știut de existența resurselor de uraniu de la Băița - Biharia. Peste care au trecut. Dl. Ion Lucian vine cu date precise, care arată că resursele de uraniu din Băița - Biharia erau cunoscute de specialiștii din întreaga lume încă de pe la începutul secolului XX. Deoarece nu am găsit nici un motiv întemeiat - pentru care sovieticii au amânat începerea exploatării, din septembrie 1944 până în 1952, - am ajuns să fiu convins că ceva nu a fost în regulă. De ce au amânat sovieticii începerea exploatării?

- Să fie vorba despre o exploatare necontabilizată²⁰, semi-clandestină?

- Să fie vorba despre nepricepere, despre efortul pe care-l fac nepricepuții ca să nu fie considerați și nătângi sau/și despre o lipsă a dotărilor?

Ceea ce am scris în volumul I elimină oricare dintre cele două supoziții care par a fi și singurele explicații posibile. Atunci cum au intrat rușii în posesia uraniului de la Băița înainte de detonarea primei lor bombe (aug 1949)?

Pentru a explica în scris cele de mai sus aveam nevoie de o confirmare că zăcămintul de uraniu din Băița a fost neobișnuit de curat; exploatarea clandestină ar fi o consecință imediată. Având această confirmare referitoare la puritatea zăcămintului, acum pot să spun și pot să scriu explicația pe care am avut-o în timpul scrierii volumului I, dar pe care nu am scris-o atunci: este vorba despre două personaje deosebit de interesante din Arieșeni, de la poalele Bihariei. Muntele de uraniu. Soț și soție. Midu și Veta Pașca. Midu a fost fratele lui Nuțica, primarul din Arieșeni. Nuțica nu a fost legionar, a fost un om așezat și cumpătat. În schimb Midu a fost legionar. Midu a fost singurul om din Arieșeni care și-a expus ideologia legionară și a purtat cămașă verde. Cu toate astea, Nuțica, fratele său, a fost arestat, deportat, iarăși arestat și într-un final s-a sinucis de disperare în închisoarea de la Oradea.

Midu nu a suferit nici pe departe ceea ce a suferit fratele său. Midu nu a făcut pușcăria pe care au făcut-o Nuțica, Todea Viorel, Todea Diodor, Ionelu Grecului, Veselie Todoacii, Leahu, ș.a. De ce? Am întrebat și întreb. Întrebările mele i-au surprins pe picior greșit pe vârstnicii din Arieșeni; într-un final toți au dat explicații în care făceau trimiteri spre capacitatea Vetei de a-i „împăca” pe securiști. Printre altele, toți știu că Veta a fost prietena lui Tolaș, un localnic, un fel de securist al zonei. Nici asta nu m-a prea convins. În cazul furtului de uraniu lucrurile nu mai pot fi privite la nivelul furtului de lemn și nici la nivelul toleranței care învâluie furtul de lemn cu care localnicii măsoară delictul de a fi legionar. Dacă în condițiile de atunci Nuțica a fost închis, Midu trebuia lichidat. De ce nu i-au făcut comuniștii nimic?

²⁰ Puțin le-a păsat rușilor de prețul uraniului. Disponibilitatea lor de ne oferi oricât era contrabalansată de poziția României de țară înfrântă. Rușii fixau prețul și se vede din cartea lui Ion Lucian că deși era derizoriu și deși cantitățile exploatare nu erau contabilizate, l-au scăzut cât au vrut. În acest domeniu nu mai este vorba de un preț pe kg de material exploatat, este vorba despre puritatea uraniului la care românii nu aveau acces; puritatea uraniului era mult prea importantă.

Eu cred că Midu a cunoscut galeriile și locurile în care se afla uraniu. Eu cred că Midu a învățat de la nemți pe unde și cum poate fi identificată roca în care este uraniu, care este roca mai bună, cum trebuie curățată ca să rămână cât mai puțin steril și poate că a avut de la nemți și hărțile zonelor cu uraniu, etc. Deoarece rușii chiar prețuiesc oamenii pricepuți, spre deosebire de români și deoarece Midu a putut să le fie rușilor de mare ajutor – se poate spune că Midu a fost salvat de cunoștințele și deprinderile însușite de la nemți. Prietenii Vetei au contat dar nu i-au putut salva viața. Cert este că Veta nu l-a trădat.

Nemții nu au fost ca rușii; nemții au avut aparatură „nemțească” de detectare, au avut cunoștințe, pricepere, îndemânare, tehnologie și experiență. Ei l-au învățat pe Midu și Midu a vrut să învețe. Ajunși la resursele acelea aproape curate, eu sunt tot mai convins că nemții au făcut depozite imense înainte de finalizarea infrastructurilor de acces deoarece resursa de uraniu din Biharia era foarte-foarte mare și foarte-foarte pură. Nemții au acționat „nemțește”; adică, concomitent au extras uraniul, au depozitat uraniul și au construit „nemțește” infrastructurile pe care urmau să transporte uraniul exploatat și depozitat. Cu echipe diferite. Acele depozite de uraniu create de nemți „nemțește” l-au salvat pe Midu. Deci, Midu a fost salvat de cunoștințele și de îndemânările învățate de la nemți și de cunoașterea depozitelor clandestine de uraniu, create de nemți în Băița-Biharia.

Parașutările, aterizările și decolările CIA de după război trebuie să fi avut la rândul lor o miză: acel uraniu nemțesc exploatat și depozitat. Este posibil ca Midu și Nuțica să își fi împărțit „frățeste” zonele ... de activitate. Tu aici - eu dincolo - niciodată unu peste celălalt! În partide politice diferite - că nu se știe niciodată; Midu cu rușii iar Nuțica la CIA. Nu românii au inventat această tehnică dar se poate spune că au practicat-o și neînvățată; pentru asta nu-ți trebuie minte ci instinct. Cunoașterea acelor depozite de uraniu l-au salvat pe Midu dar pe bietul Nuțica l-au dus la închisoare și într-un final la sinucidere. Putem trage concluzii asupra caracterelor ... dar numai asupra caracterelor celor care s-au folosit de cei doi frați. Nu ne este admis să judecăm caracterul oamenilor în condițiile de spaimă, de depresie, de mizerie, de lipsire de libertate și de conștiință: condiții în care au trăit cei doi frați.

Nuțica și Midu au mai avut un frate, Ionel, care a ajuns pe undeva pe la Timișoara. Ionel a rupt cât a putut de mult legăturile cu familia din care s-a tras. De spaimă! De groază!!

Alte explicații nu am pentru situațiile descrise până acum. Nu zic că nu sunt alte explicații dar eu numai pe acestea le-am putut afla.

Dacă sunteți de acord cu aceste explicații și dacă nu veți găsi altele trebuie să vă avertizez că aceste explicații se lasă cu o consecință:

DEPOZITELE DE URANIU CREATE DE NAZIȘTI ÎN MUNȚII LOCALITĂȚII ARIEȘENI AU FOST IMENSE. Uraniul extras de naziști din minele de la Băița, alături de uraniul extras de naziști din celelalte resurse cunoscute (din Congo belgian, din Cehia, din Germania, etc) a fost folosit la fabricarea primelor bombe atomice, indiferent care au fost acelea:

- bombele atomice făcute de americani, așa cum pretind ei că le-au făcut sau

- bombele atomice despre care istoricul Rainer Karlsch ne spune că le-au făcut naziștii.

La bombele de mai sus trebuie adăugată și prima bombă sovietică (detonată în 1949), căci, la fel ca și americanii, nici ei nu au avut uraniu; odată cu ultima bombă aruncată pe Japonia, americanii își cam epuizaseră stocurile de uraniu. Dacă ar mai fi avut uraniu ar mai fi făcut bombe și le-ar mai fi „slobozit”²¹. Bine că n-au mai avut!

Cartea mea este o carte pe care o scriu concomitent cu investigarea, cercetarea, documentarea. N-aveți idee cât de multe piste mi se deschid când scriu faza în care mă aflu. Eu așa pățesc; scrisul îmi aduce idei, mă inspiră. Am mai spus-o: uneori se întâmplă să nu pot scrie pe măsură ce mi se relevă. Scriind caut acele momente ... de revelație, când nu am niciun merit pentru elaboratul scris. Nu am control nici asupra apariției și nici asupra dispariției unor astfel de momente de grație. Atunci eu nu trebuie să gândesc, pagina este un surăs, fruntea-i fără cute. Totu-i un poem. Moț fiind, dacă primesc pe degeaba nu preget să pun desaga jos, pe ceva tare, și s-o îndes cu genunchiul. De aceea să nu vă așteptați ca după ce am ajuns la adevăr să înlătur tot balastul; îl îndes odată cu esența. Cum tot adevărul n-o să-l știm niciodată este bine să înlăturați și voi din balast câte ceva. Trebuie să mai lucrați și voi în măsura în care vă interesează. Mă folosesc și eu de cunoscutul pretext

²¹ Chiar și numai această informație ne poate face să vedem dacă americanii au primit sau au luat uraniul de la naziști. Știți de ce nu ne-am gândit la acest aspect? Pentru că imaginația noastră a fost coruptă de imaginea unei echipe care concomitent exploatează uraniu, îl purifică, proiectează bomba și o construiește. Știm că nu a fost așa. Echipele au fost diferite, n-aveau nimic de-a face una cu alta. Dacă ar fi cum vă imaginați ar însemna că după ce a fost exploatat uraniul folosit la ultima bombă aruncată asupra Japoniei, echipa de exploatare a uraniului nu a mai exploatat. Absurd. Și din faptul că execuția celor două bombe americane a început numai odată cu încheierea războiului, putem să deducem că americanii au luat totul de la nemți: uraniu, materiale, proiecte și posibil cele două bombe aruncate asupra Japoniei.

care spune că „*Statuile-s preexistente în blocurile de marmură*”; cum l-ați acceptat cuiva până acum acceptați-mi-l și mie de acum.

Cărțile mele vor deschide perspective care vor permite să fie scrise cărți ... din cărțile mele. Cel puțin, până acum a fost tăcere despre uraniul din Băița-Biharia iar dacă eu nu aș fi scris, tăcerea ar fi fost definitivă. De acum nimeni nu-i mai poate pune nici botniță și nici căluș! Asta am vrut. Deci, prin cartea mea, eu susțin, în primul rând, că este imposibil ca uraniul din Băița-Biharia să nu fi intrat în primele bombe. Dacă voi demonstra și alte chestiuni este cu totul altceva. Titlul cărții mele este *Uraniu primelor bombe*, de acesta trebuie să mă țin, pe acesta trebuie să îl respect și să îl explic în carte; este imposibil ca uraniul românesc, din Băița sau de aiurea, să nu fi intrat în primele bombe, oricui au aparținut acelea (nemților, americanilor sau rușilor). Ion Lucian (Op. cit. pg. 8) ne dă informații care arată că nici nu ar fi putut fi altfel:

Într-o lucrare de mare anvergură²², apărută în 1976, se afirmă că elementele rare de la Băița au fost semnalate în 1924 de către F. Klockmann în cartea „*Lehrbuch der Mineralogie*”, editată la Stuttgart, dar pechblenda de la Rezbanya (Băița) a fost cunoscută de francezi înainte de anul 1913, probabil prin 1910 sau 1911.

În 1930²³, la Băița s-a menționat uraninitul, „pechblenda vestită”, ca mineral unic în țară, fără a ști dacă datele s-au preluat din lucrarea germană sau franceză ...

„Pechblenda” înseamnă uraniu! Bazându-ne pe evidența faptului că informațiile redată de dl. Ion Lucian nu puteau să le fie necunoscute tocmai nemților înainte de 1939 sau rușilor înainte de 1944 și făcând mențiunea că „pechblenda” este uraninitul sau (di)oxidul de uraniu și că rușii au capturat din Germania, în aprilie-mai 1945, peste 400 tone de pechblendă (suficient ca să obțină prima bombă din aug. 1949), - trebuie să admitem că ar fi o mare naivitate dacă am continua să credem că:

²² V. Ianovici, M. Borcoș, M. Bleahu, D. Patrulius, M. Lupu, R. Dimitrescu, H. Savu (1976) – *Geologia Munților Apuseni*, Ed. Acad. RST, București, p. 114; L. de Launay (1913) – *Trate de metallogenie. Gâtes minéraux et métaliferes*. Tome II, Paris, p. 86. Notă: acest subsol aparține minunatului domn Ion Lucian.

²³ Victor Stanciu (1930) – *Provinciile minerale ale României*. Extras din Rev. Muzeului Geologic – Mineralogic al Univ. din Cluj, vol III, nr. 2, Cluj, p. 23. Notă: și acest subsol aparține minunatului domn Ion Lucian.

- cel puțin o parte din uraninitul (pechblenda) confiscat de ruși din Germania nu a fost exploatat din România,

- că nemții și rușii n-ar fi știut de uraniul Băiței înainte de 1939 și, respectiv, înainte de 1945 și

- că n-ar fi început exploatarea imediat ce au putut s-o înceapă.

Dacă am fi foarte naivi în situația în care am continua încă să credem contrariul celor de mai sus, atunci cât de naivi ar trebui să fim dacă am continua să credem că nemții - de la care au furat uraninitul atât americanii cât și rușii - nu au avut și proiectul bombei atomice înainte să facă atâtea depozite de uraninit?

Dacă așa a fost, atunci la ce le-ar mai fi trebuit ca să sloboadă bombele?

- Vă spun eu ce le-a lipsit: Nesimțirea! Răutatea. Indiferența. Tâmpenia.

- Vă spun și ce au avut de i-a oprit: Conștiința! Teama de judecata semenilor!

Unii fac vinul din struguri tot timpul!

Istoricii vorbesc deja despre faptul că în arhivele rusești există informații că nemții dețineau încă din 1941 o bombă cu plutoniu! După ce Rainer Karlsch a scris cartea *Bombele lui Hitler*, a aflat în arhivele sovietice schița unui proiect nemțesc perfect al bombei atomice. Proiect datat 1939! Suntem pe punctul de a izbucni: păi nemții ăștia au început să facă bomba înaintea descoperirii fisiunii de Otto Hahn și Enrico Fermi (1939), fisiune care a născut ideea creării bombei atomice! Aceste informații scrise chiar că pun capac la toate. Problema este că mărturiile localnicilor, situați de o parte și de alta a Bihariei, referitoare la primele exploatări de uraniu vin să intensifice misterul: primele exploatări de uraniu în Biharia au început oarecând prin 1935-1937! Aceste informații ne obligă să formulăm o ipoteză: naziștii au cunoscut mult înaintea fisiunii (1939) efectele distrugătoare ale explozibililor nucleari dar le-au divulgat mult mai târziu.

Această avalanșă de argumente, care curge într-una spre spulberarea definitivă a situației absurde care încă susține „științific” că naziștii nu au avut bombe atomice, spune multe despre caracterul occidentalilor: și fricoși și proști. Fricoși față de escrocii cominterniștilor în general și ai evreilor în special ... chiar mai fricoși decât românii, care prin legionari și prin destui preoți (ortodocși și catolici) i-au altoit, i-au ogoit! Pentru că, identificându-i și cunoscându-i, le-au redus manevrele prin care înfricau, storceau, jecmăneau și distrugeau cu tupeu și obraznicie, așa cum fac azi.

CEL CE TRAGE-N CHIP

Preotul Todea Viorel este cel descoperit, cu palton de piele și cu aparatul foto în mână.

(Am obținut imaginea prin bunăvoința actualului preot din Arieșeni – tânărul Tudorel).

Apropo de aparatul foto din mâinile preotului Todea Viorel, iată ce mărturii a cules dl. Ion Lucian în *Zăcămintele strategice*, Vol I, pg. 23:

„Teritoriul minier a fost „ciuruit” de galerii, foraje și abataje, dar prin 1957 a avut loc ultima pușcare masivă în obiectivul 2, în baza unui proiect întocmit de inginerul Magda Ioan. Atunci, în galeria din carieră s-au introdus „3 vagoane de dinamită”, s-a aruncat în aer un munte și s-a cutremurat ținutul Bihorului la declanșarea exploziei spectaculoase și strict secrete. Participanții au privit și fotografiat evenimentul de pe alt munte, iar comisia a constatat reușita operațiunii.

La scurtă vreme, conducerea de la Direcția H, respectiv inginerul Țurcanu Boris a primit o revistă de specialitate din Elveția, unde au apărut imagini cu pușcarea masivă. Atunci Mănescu Dumitru, șeful Direcției Metale Rare din MAI, coleg cu Țurcanu, a demarat o anchetă și la examinarea filmelor din aparate a dispărut orice dilemă cu privire la autorul fotografiei, iar după unu sau doi ani (s.n.) s-a ajuns la concluzia că în zonă a acționat un „spion american” sau aflat în slujba serviciilor secrete

americane, care a realizat pozele de pe o înălțime situată în apropiere de carieră, dar în afara perimetrului supravegheat de militari”, pg. 23.

Cine credeți că a făcut pozele care au ajuns în posesia CIA și apoi în revista din Elveția? Eram copil în Arieșeni prin 1966: trebuia să vină cineva din Câmpeni să ne facă poze, de aceea sunt eu convins că numai preotului Todea Viorel a avut aparat foto în 1957. Numai el, care fusese arestat pentru că aprinsese focuri pe Biharia ca să dirijeze avioanele CIA, numai el, care locuia pe versantul opus Bihariei, - a putut să fie - tocmai în momentul în care a „explodat” Biharia - pe un versant opus Bihariei ... cu un aparat foto în mâini. Din mărturiile culese de dl. Ion Lucian deduc că în 1959 Securitatea și KGB l-au aflat pe cel care făcuse pozele detonării Bihariei. Să fie o simplă coincidență faptul că preotul Todea Viorel a fost arestat, a doua oară, tocmai în 1959! Cineva din Arieșeni mi-a spus că atunci când a fost arestat Viorel era pe un cal „șarg, fain cal”.

- Unde te ducem nu-ți trebuie cal, i-au spus securiștii.

Preotul Todea Viorel a fost eliberat numai în 1964.

Cel care a făcut pozele care au ajuns în posesia CIA trebuie să fi știut foarte bine *Munții Bihariei*; preotul Todea Viorel a avut grijă să ne lase „uraniu” într-o poezie intitulată *Satul meu*:

*„Munții noștri au în sine
Galerii adânci și mine
Mine cu renume straniu
Fiindcă poartă-n sân uraniu” (!)*

Preotul Todea Viorel a corespondat intens cu Felicia Antip, care a lucrat în oficinele obscure ale spionajului evreiesc: *Agerpres* și *Lumea*. Preotul Todea Viorel a avut mai multe canale prin care putea transmite către CIA sau către Valerian Trifa, Episcopul românilor ortodocși din SUA. Coincidențele sunt prea multe și pentru un om normal, dapăi pentru mine!

Observați hotărârea și determinarea înnăscute în preotul Todea Viorel; acestea au fost cele care au tras și au împins la o luptă organizată în munții moților. Exemplul de curaj al acestui om i-a obligat pe toți preoții din moțime să facă ceva pentru „mântuirea neamului românesc”. Fără Viorel moții nu ar fi avut cum să spună că au făcut ceva sub

sovietici. Cu el, cu Todea Viorel, altfel pot moții să stea de vorbă ... cu restul românilor! Să le bată obrazul: vedeți că s-a putut!

Capacitatea organizatorică nu i-a lipsit preotului Todea Viorel. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească. Și adunarea preoților din poza din 1971 i s-a datorat tot preotului Todea Viorel. Pot fi identificați următorii: ÎPS Mitropolitul de Sibiu Nicolae Mladin, PS Episcop de Alba Emilian Birdaș, preotul Trifon din Abrud (primul din dreapta).

În anul 1976, preotul Todea Viorel l-a întâmpinat în Arieșeni pe Episcopul Emilian Birdaș cu șase cai albi și cu tulnicărese ... în ciuda activului de partid.

Imaginea preotului Todea Ioan (ciufala Mangău) din Arieșeni (născut în Albac), care și-a crescut fii în cultura nemțească: preot Todea Diodor, preot Todea Aurel (Lelu) și preot Todea Viorel. Lui îi datorăm rezistența anticomunistă spre „mântuirea neamului românesc”.

Să-i pomenim pe acești oameni nu numai pentru ceea ce au făcut ci și ca să le fie altora teamă să mai facă cuiva ceea ce le-au făcut lor; să știe că, la fel ca în acest caz, tot se va trezi un nebun ca mine care să-i scuture, să nu tacă, să nu-i uite. Uite că se așternuse uitarea, uite că teama, deziluzia, lipsa credinței și ne-auto-însărcinarea - au tescuit o jumătate de secol de tăcere peste momentele în care această familie milita deschis și cu **afront** împotriva comunismului: există lăpușeni (arieșeni) care știu că Todea Viorel aprindea focurile pe Biharia ca să decoleze avioanele, există lăpușeni care știu că deși frontul era prăbușit, preotul Todea Ioan, tatăl celor trei, îndemna din biserică la continuarea luptei.

Mulți vor spune: ei, și! la ce le-a folosit? Dacă luăm în calcul suferințele familiilor, disperările și împrăștierea aproape totală a Todeștilor - mai că le dai dreptate. Însă, pentru câte nemernicii înduri în viață, răsplata nu poate fi pe pământ, oricare ar fi răsplata. Poate că Todeștii au știut mai bine decât oricare dintre noi cu ce se cumpără veșnicia: cu fapte! Restu-s povești. Cartea asta-i scrisă pentru cei care își doresc ca - dacă există veșnicie - să știe că au făcut aici pe pământ faptele pe care filozoful spunea că sunt azimutate-n noi.

URANIU, VÂLVELE sau FATA MORGANA

Revolta de la Beliș a fost condusă în teren de primarul comunist Vancu (Nicola Gheorghe) din Comuna Horea (fostă Arada). La revolta de la Beliș, despre care s-a scris foarte puțin, au participat cca 10000 de oameni, munteni, numiți moți (în vechime purtau părul legat într-o meșă, ca un moț).

Vancu a fost pus primar în primăvara anului 1945 în Comuna Horea (fostă Arada) de cinci evrei sovietici, kaghebiști, pe care i-a ținut cu hrană în munții Gilăului în vara anului 1944 cu sprijinul și la recomandarea lui Porgheș și Zoli, doi comercianți evrei de lemn din Câmpeni și respectiv Turda. Am aflat că cei cinci evrei kaghebiști au căutat uraniu la Izvoarele Răcățăului, fiind convinși că zona Munților Gilău conține foarte mult uraniu. Dețin informații că, atât înainte de război cât și după război, kaghebiștii au căutat uraniu pe traseul: Petreasa (unde a avut loc accidentul aviatic, în 2014, care a dus la moartea pilotului, Iovan și la moartea unei studente, Aura) - Izvoarele Răcățăului (Broscaru) - Dl. Lămașoii - Dl. Frumos - Certege/Câmpeni. Poate că și această zonă conține uraniu; la Certege (Valea Caselor)/Câmpeni sovieticii au deschis după război o mină de uraniu.

Vancu a avut o șură într-un loc din Petreasa, numit *Frînturi*. Cei cinci kaghebiști, evrei sovietici, au adăpostit în acea șură contoarele geiger-muller, de căutare a uraniului. Șura lui Vancu se află lângă locul morții pilotului Adrian Iovan. În 1944, un trăsnet a mistuit șura lui Vancu. Se pare că trăsnetul a fost atras și de contoarele celor cinci evrei kaghebiști sovietici.

Într-un raport al *Federației Naționale de Mine Energie* stă scris că nemții au descoperit minereul uranifer de la Băița dintr-un avion care a depistat o „*anomalie emanometrică*”. Asta mă face să presupun că uraniu emană ceva situat între radiații și gaze. Această emanație este însoțită de o presiune specifică, ușor de identificat de cunoscători dar care poate crea necunoscătorilor confuzii, derută, stări ciudate. Eu presupun că acele radiații-gaze pot fi asemănătoare cu vâlvele din poveștile moșilor căutători de aur (holoangări). Un pilot civil, neînsoțit de un militar sau de un miner, poate fi derutat și speriat de apariția acestui fenomen. Eu emit ipoteza că la vederea acelei vâlve (emanometrice) se produce spaima, dezorientarea ...

Căutătorii de aur din moșime s-au plâns adesea că au fost dezorientați și terorizați de vâlve. Ce au fost vâlvele, năluci sau emanații? Acele vâlve nu puteau fi altceva decât emanațiile care însoțesc uraniul existent în acele mine de aur. Vâlvele apar numai în galerii, vâlvele nu au

înfricoșat niciodată moșii căutători de aur în nisipul aluvionar. Deci, vâlvele nu însoțesc și nu protejează aurul, așa cum credeau aurarii (holoangării). De fapt, **vâlvele însoțesc uraniul**, fiind acea emanație emanometrică. Ca o stranie coincidență trebuie menționat că în accidentul aviatic din 2014 din Petreasa (Horea) a murit odată cu Adrian Iovan și o fată, care nu fusese mireasă și care purta numele aurului ce însoțește uraniul: Aura. Aura Iovan! Toate acestea sunt doar presupuneri, adică încercări de a explica dezorientarea căutătorilor de aur și dezorientarea piloților ... poate chiar ceva mai mult decât suntem noi în stare să percepem.

Moșii de peste șaiszeci de ani din Petreasa aduc uneori vorba despre păduri înfuriate, cuprinse-n vijelii care fac lemnul să scrâșnească și muntele să urle.

- „*Atunci să nu întorci capul, să-ți ții direcția că de întorci capul îți ia mințile*”.

- Cine?

- „*Aia*”.

- Care, cum arată, ce face?

- „*Îi mare, și despletită*”.

- Este Muma Pădurii?

- „*Poate. Noi îi zicem Avizuva*” (Todea Lăiuț, a lui Ianoș, din Petreasă).

Contra acestei arătări, specifică anumitor locuri din Munții Apuseni, moaștele au leac: afumă în fața caselor sau a colibelor cu *ujucul vântului (mătura vrăjitoarei)* culeasă în *Joia Verde* (prima zi de joi după Paștele Ortodox). *Mătura vrăjitoarei* sau *Ujucul vântului* este un parazit vegetal, ca o mătură sau ca vâscu, ce se dezvoltă pe speciile forestiere. Este interesant că toți cei care au făcut așa ceva spun că „*vijolia*” sau „*duduiala*” – „*s-o oprit*”. Să fie *Avizuva* o vâlvă din afara subteranelor? Dacă uraniu se manifestă în galerii ca o *Vâlvă*, în exterior se manifestă ca o *Avizuvă*. Fiecare derutează, dezorientează, ia mințile. Deci, și deasupra pământului există riscul să ne întâlnim cu emanațiile uraniului, așa cum s-au întâlnit Iovan, Aura și însoțitorii lor.

În această zonă, susceptibilă de uraniu, Petreasa – Dl Lămășoii – Dl Frumos – Certege, au mai căzut trei avioane: unul rusesc și unul britanic în timpul războiului dar și un avion prin 1968. Despre acest din urmă avion mi-a mărturisit dl. doctor Porumbel Nicolae, fost director al Spitalului din Câmpeni, jud. Alba; s-a făcut o mobilizare generală pentru căutarea avionului căzut. După ce funcționarii din Câmpeni au ajuns cu lămpașele aproape de fața locului, într-un final li s-a spus că sunt liberi

deoarece avionul a căzut pe raza județului Cluj. A fost prea mult mister atât în deciziile organizatorilor cât și în modul în care doctorul Porumbel mi le-a redat; ceva nu a fost în regulă. O tragedie asemănătoare s-a produs în 23 aug 1940 în apropierea Muntelui Găina, unde au decedat 15 persoane; ziaristul Alexandru Tutoveanu a scăpat ca prin minune. Muntele Găina face parte din lanțul uranifer al Bihariei unde dețin mărturii că datorită concentrației mari de uraniu aparatele geiger-muller ale sovieticilor s-au ars. O altă vâlvă, din Muntele Găina, l-a derutat pe pilot de o așa manieră că avionul românesc, foarte bun, a înregistrat un prim accident după ce compania efectuase cca 11.835.000 km ... Cauza? Eroare de orientare, uraniu sau o altă vâlvă? Să mai spun și că Muntele Găina găzduiește târgul fetelor ... nemăritate? Intensa dorință a fetelor de a avea voalul descătușează vâlva-n voal!? Vedenii „ca pânzele aloolului în ceașcă”, cum se exprima halucinant, minunatul poet Ion Barbu.

Să fie numai o simplă nouă coincidență sau încă o confirmare faptul că legenda vâlvelor este circumscrisă de spațiul Roșia Montană – Bucium – Abrud, unde uraniul și aurul conviețuiesc în subteranele în care moșii au căutat aurul?

NAZIȘTII AU AVUT ȘI CU CINE ȘI CU CE SĂ FACĂ BOMBA ATOMICĂ

Am aflat că nemții au recoltat uraniu din Biharia – Băița, pe care l-au transportat în ranițe căptușite cu plumb la Baia de Criș și apoi la gara din Brad. Din Brad, uraniul a fost preluat de SS și dus în Viena. Pentru a putea transporta uraniul industrial, nemții au pregătit în 1941-1943 traseul dintre Biharia și Deva: și azi există în stare excelentă niște "megastructuri naziste" care constau în: două poduri (viaducte) imense și două tuneluri imense făcute de nemți cu sovietici și evrei în anii 1941-1943. Vezi pe internet cele două viaducte naziste de la Luncoiu, județul Hunedoara, aproape de Brad. Imaginea unui viaduct este pe coperta cărții mele, sub o imagine a Bihariei.

Având în vedere dotarea nemților în *know-how*²⁴, dotările tehnologice ale nemților pentru îmbunătățirea uraniului²⁵ și, în final, cantitățile mari de uraniu deținute de nemți, - a fost dar mai ales este firesc să ne fi întrebat și mai ales să ne întrebăm dacă nu cumva nemții au finalizat bomba atomică în perioada războiului.

²⁴ Americanii nu ar fi reușit fără fizicienii nemților să finalizeze bomba atomică.

²⁵ În imagine este un reactor nazist descoperit de americani. Ce vreți mai mult?

Având și numai aceste date este greu de conceput că nu a fost așa. Concomitent cu descoperirea bombelor atomice nemțești înțelegem că trebuie să aflăm cauzele pentru care am acceptat cu atâta ușurință, atâta timp, minciuna oficială care a spus și spune că nemții nu au reușit să

finalizeze bomba atomică! Eu consider că problema este în capul nostru: frica de tot ceea ce este oficial și oficialii care știu să ne inducă o astfel de frică. Indo-europenii sunt fricoși! Asta e! Pe fondul acestei frici, escrocii au reușit să își instaleze formele de protecție în noi și nu în afara noastră.

În 2005 a fost publicată o carte: *Bomba lui Hitler* (**Hitler's Bomb**) de **Rainer Karlsch**; autorul și cartea au fost și sunt foarte contestați. Istoricul Rainer Karlsch susține că naziștii au făcut două experimente nucleare și că au deținut bomba atomică sau ceva foarte asemănător. La un astfel de experiment nazist, nuclear, a fost și un gazetar de la *Corriere de la Serra*. Cartea lui Rainer Karlsch, intitulată sugestiv *Bomba lui Hitler*, conține mărturii care spun că americanii și rușii au dobândit uraniu de la naziști, că bombele americanilor aruncate asupra Japoniei au fost de fapt de fabricație nazistă!

Deci, ceea ce scriu eu conține o dovadă în plus că nemții au deținut bomba ... pentru că au deținut uraniu. CIA le-a furat și uraniul și bombele. Dacă a fost așa înseamnă că Hitler a fost mai puțin criminal decât americanii; el nu a aruncat ultimele bombe pe care le-a mai avut asupra oamenilor! Bine că americanii au avut numai cele trei bombe! Dacă cumva Hitler a avut mai multe de tre bombe, atitudinea lui Hitler este cu atât mai meritorie. N-ar fi fost prima dată când atitudinea lui Hitler a fost una uluitor de umană. La Dunkirk, Hitler ar fi putut să-i toace pe cei 330.000 de soldați britanici dar nu a făcut-o. Care american nu i-ar fi tocat? Care ofițer nu i-ar fi tocat?

Pe de altă parte nu mi-e greu deloc să îmi închipui ce au făcut savanții evrei cu cele două miliarde de dolari alocați proiectului

Manhattan dacă tot n-au făcut bomba; voi n-aveți nici un pic de imaginație?

- I-au băgat în „jebe”!

Cu o parte au cumpărat tăcerea și ne-au educat până la ideologizare că Hitler a fost un criminal mai mare decât Statul American. Se poate spune că Hitler a fost un criminal dar nu a fost mai mare decât cei care au aruncat „bombele furate sau obținute prin furtul uraniului de la naziști” asupra orașelor Hiroșima și Nagasaki. Și Hitler putea să arunce bombe până în mai 1945! Și Stalin putea să arunce după 1949. Dar n-au făcut-o, nici Hitler și nici Stalin! De aceea, cei care au aruncat bombe atomice asupra orașelor au fost și au rămas cei mai mari criminali cunoscuți! Merita să investească o mică parte din miliardele de dolari pentru a ne face să nu știm cine au fost și cine sunt. **Să-i divulgăm!**

Revolta anticomunistă de la Beliş din 1951 a fost un act de sabotaj condus de CIA, sprijinit de evreii din Securitate și din partid. S-a ajuns la revolta de la Beliş prin amăgirea muntenilor. Comercianții evrei și-au dorit ca lemnul exploatat de moși să nu mai curgă spre URSS. Comercianții evrei din Câmpeni, Cluj, Turda, Călățele și Huedin, împreună cu evreii din Securitate și din partid au intenționat să treacă la o economie de piață, să înlăture comunismul stalinist. Mobilul evreilor comercianți din Munții Apuseni a fost lemnul pădurilor din munții moșilor, care ajungea la ruși! Cu acel lemn i-au amăgit și i-au mobilizat pe moși iar guvernul român a fost imobilizat prin intermediul fostei cominterniste Ana Pauker.

Pentru a demonstra că lucrurile au stat așa cum spun eu, a trebuit să demonstrez că:

- în moșime au activat din vechime comercianți evrei,
- că acești comercianți evrei l-au racolat pe Vancu ca să îi ajute pe evreii din kgb care au fost trimiși de Beria să caute uraniu în munții moșilor,
- că Ana Pauker nu a fost o comunistă fanatică, așa cum este prezentată,
- că acei comuniști, care ne sunt prezentați ca fanatici, au fost de fapt niște escroci,
- că Stalin a devenit antisionist dar că niciodată Stalin nu a fost antisemit,

- că Stalin i-a epurat din partid și din administrație pe evreii sioniști pentru că trădaseră comunismul (re)raliindu-se la valorile „economiei de piață socialiste”²⁶,

- că evreii sioniști au complotat pentru lichidarea lui Stalin și că le-a reușit prin Beria,

- că Beria a fost lichidat la rândul lui de kaghebiștii naționaliști ai lui Hrușciiov. De ce? Pentru că Beria a intenționat să treacă la „o economie de piață socialistă”.

Cartea lui Pavel Sudoplatov, adjunctul lui Beria, *Misiuni Secrete*, apărută recent în România, m-a ajutat enorm. Sudoplatov scrie despre Elisabeta Zarubina, verișoara Anei Pauker, kaghebista din SUA. În timp ce Zarubina îi „vrăjea” pe Oppenheimer și pe Bohr în SUA, verișoara ei, kaghebista Ana Pauker, se „îngrijea” de Roosevelt, în ambasada sovietică de la Teheran (1943). Cele două verișoare erau subordonatele lui Beria, care a fost la Teheran odată cu Ana și care a fost însărcinat de Stalin să realizeze prima bombă atomică.

Revolta de la Belîș și alte fapte ale lui Vancu, care a câștigat simpatia și încrederea evreilor - pe care le dezvolt în carte - demonstrează că grupul Anei Pauker nu a fost numai deviaționist ci a intenționat la Belîș în 1951 ceva mai mult: ceea ce, peste ani, se va petrece în 1989. Ce anume? Înlăturarea comunismului și instaurarea unei „economii de piață socialiste”. De ce? Ca să poată consuma liberi ceea ce adunaseră de la „spoliatori”, să poată face *aliș-veriș*. Față de argumentele din carte, acum

²⁶ Expresia „economie de piață socialistă” a fost lansată în România de Ion Iliescu; uzitarea acestei expresii divulgă complicitatea cu Beria și, deci, scopul puciștilor din decembrie 1989. Greșim amarnic dacă continuăm să credem că grupul lui Iliescu ar fi vrut sau ar vrea să reinstaureze comunismul. Iliescu nu a vrut niciodată să reinstaureze comunismul; prin formularea acelei „economii de piață socialistă” trebuie să înțelegem o încercare de adormire a vigilenței dinozaurilor naționaliști din kgb-ul ultra-comunist, nepricepere într-ale economiei a unui derbedeu ca Iliescu dar și o plajă de concepte vagi de care complicitii lui Iliescu au avut nevoie pentru a jecmăni, a captura, a haiduci (așa cum tot fac de 25 ani). Opuându-ne unui iluzoriu Iliescu comunist riscăm să facem ca și cei de la postul de radio *Europa Liberă*: să devenim tot mai comuniști! Într-un conflict permanent cu jecmănitorii, cu tarele lor morale, noi asta am devenit de fapt: niște comuniști moraliști sau niște moraliști comuniști. Moralitatea noastră este dominată de neputințele și de atitudinea noastră: țăfnoasă, egalitaristă, intolerantă, frustrată, incapabilă să aprecieze anvergurile puterilor economice și naționaliste, egalizându-le iluzoriu ca și la bara avocațională. Vorbim singuri, suntem tot mai bolnavi și tot mai comuniști. Pe măsură ce ei devin mai escroci noi devenim tot mai insuportabil de comuniști, de politicieni, de diletanți și de nepricepuți. Așa stând lucrurile mai avem noi, comuniștii, vreun temei să le zicem lor comuniști!??

Nu vă mai amăgiți și nici nu vă mai lăsați amăgiți! Acesta-i capitalismul! Așa este și așa a fost!

redau faptul că liderii importanți din 1989 - care voiau o economie de piață socialistă - provin din pepinierele Anei Pauker:

- cominterniști sau urmași ai cominterniștilor: Iliescu, Roman, Sergiu Nicolaescu, Silviu Brucan, Gogu Rădulescu, ș.a,

- și năimiți, racolați, îmbrobodiți, amăgiți de cominterniștii Anei Pauker în cenaclul de la Comana: 80% din cei de la radio Europa Liberă, Nicolae Manolescu, Augustin Buzura, Mircea Dinescu, Ana Blandiana, Ion Caramitru ș.a.

Cum și de ce s-au transformat evreii din creatori ai socialismului în simpatizanți ai economiei de piață sau în capitaliști sadea? Față de răspunsurile din teoriile consacrate iată încă o ipoteză: aducerea spionilor kaghebiști din SUA și apoi trecerea lor pe linie moartă i-au creat lui Stalin doi dușmani; evreii repatriați în URSS s-au solidarizat cu evreii socialiști și sioniști din SUA. Adusă în pripă din URSS, kaghebista Elisabeta Zarubina s-a solidarizat cu Ana Pauker și împreună cu Beria și cu alți evrei l-au otrăvit pe Stalin! Cu walfarină.

Deci, nu KGB-ul naționalismului rusesc a fost cel care a dat lovitura de stat din 1989 și nici agenții CIA, n-au fost nici rușii și nici americanii: au fost interesele evreilor, foști kominterniști, din KGB și din CIA, din URSS și din SUA, care au dat în foc după ce au tot clocotit din 1948, de la participarea Goldei Meir la o sărbătoare evreiască tradițională, ținută la Sinagoga din Moscova (când a început dușmănia lui Stalin împotriva evreilor sioniști). Cam aceasta este explicația mea ... care este în măsură să explice convertirea evreilor la socialism, la comunism și înapoi la teoriile *economiei ... socialiste de piață*, - numai dacă eu am reușit să-i diferențiez pe evreii din KGB și din CIA de rușii și de americanii arieni și numai dacă cititorul realizează această diferență ... și apoi diferențele securiștilor și comuniștilor evrei de securiștii și comuniștii autohtoni ... și numai dacă cititorul acceptă că trebuie să se așeze și să se mire mult de tot de ce unii evrei spun că Stalin a fost antisemit când a ucis evreii aparatnici (din partid și din servicii)!

În carte arăt de ce a omorât Stalin evreii aparatnici. În împrejurarea în care evreii aparatnici au făcut fapte despre care ei știau dinainte că erau sancționate cu moartea și în împrejurarea în care ponderea evreilor printre aparatnici era de aproape 100%, - pe cine trebuia Stalin să ucidă? „*Miguri avem miguri cad*”, - spune o vorbă de politician. Diferența până la 100% era constituită din niște funcționari mărunți, din secretară și din femeia de serviciu. Unii scriitori superficiali sau puși anume să ne adoarmă ... vigilența au constatat că secretara și femeia de serviciu, ale aparatnicilor, nu ar fi fost de sânge semit. Totuși, câțiva scriitori evrei - sau „proști” sau „insuficienți de vigilenți” sau

„insuficient educați” - nu au fost foarte atenți la acest principiu și au redat în scris că până și femeile de serviciu erau evreice sau aveau origini evreiești! Deoarece am ajuns să gândim ca și ei, vom spune mirați: păi cum să fie secretară cineva care nu-i de-a mea. Așa-i! Dar dacă Lenin, Stalin, secretara²⁷ lor și femeia lor de serviciu au avut origini evreiești - *împlinind astfel întregul fir în păr* - atunci pe cine ar fi putut suspiciona Stalin și pe cine ar fi putut sancționa cu moartea pentru fapte care abia acum se dovedește că au fost reale, că nu au fost niște simple închipuiri staliniste?

Pot fi luat de rever: măi autorule, dacă toți șefii comuniștilor au fost evrei, așa cu spui tu, atunci cine a salvat sistemul comunist de dorința evreilor de a desființa comunismul? Trebuie să răspund! De la periferii au intervenit cu o neașteptată vigoare și conștiință comunistă naționaliștii comuniști ai lui Hrușciov și, mai ales, inerția sistemului, viabilitatea sistemului comunist! Înțelepciunea acră a naționaliștilor conservatori a salvat sistemul lichidând *fir în păr* grupul reformist condus de Beria și obligând cealaltă parte a acestui grup la replieri oportuniste; aceasta este împrejurarea care explică lichidarea grupului Anei Pauker din România.

O mișcare centripetă spontană a înlocuit centrul surprinzător de rapid. Nimeni nu s-a așteptat ca pruncului să-i crească așa de repede și pula și caninii! Acest prunc, această creație a salvat *Comunismul!* Aceasta este răspunsul meu! Explicația? Capacitatea securistului de a pune într-un final gulerele cămășii de cânepă sub reverele uniforme și nu invers și capacitatea securistului de a obține deprinderi și automatisme conforme cu ideologia este mereu înprospătată de sistemele care creează automatisme: capitalism și comunism. Ce le înprospătează? Atavismul nostru, însușirea automatismelor de a crea conservatorism și tendința noastră de a ne rinoceriza.

Chiar dacă periferia nu a schimbat mare lucru în România în decembrie 1989, totuși, periferia pestriță a luat locul unui centru prea naționalist-omogen pentru a mai putea fi schimbat de Internaționala intonată de Ceaușescu ca pe o evidentă încercare de convertire de la naționalism la internaționalismul celor care-l legaseră.

Evreii sioniști (naționaliști) au vrut să îl lichideze pe Stalin și să înlocuiască conducerea stalinistă din toate țările satelit. Nu au reușit în 1950-1953! Nu au reușit nici în 1956, nici în 1968! Dar au reușit în 1989. De aceea eu susțin că – mică, așa cum pare la prima impresie -, totuși, revolta de la Belș din 1951 se înscrie în salba încercărilor evreilor

²⁷ Secretara lui Lenin a ajuns secretara și soția lui Stalin. Se numea Aliluieva! Evreică!

sioniști de a se scăpa pe nevăzute de comunismul pe care tot ei îl creaseră. Efortul făcut de evrei pentru a nu se vedea că tocmai ei au fost și cei care au creat *Comunismul* a fost mult prea mare; acest efort colosal a adus dificultăți și ... întârzierea înlăturării *Comunismului*. În rest se poate spune că până la urmă le-a reușit. Nu aş vrea să se înțeleagă că evreii au regretat că au creat *Comunismul*. Nu! Creatorii *Comunismului* au știut încă de la creare că tot ei îi vor fi groparii. Se pune fireasca întrebare: de ce l-au mai făcut dacă tot au vrut să îl distrugă!? Pentru că prin *Comunism* ei și-au legitimat *haiduciile*; adică furtul, adică naționalizările, devalizările!

A fost un *gheșeft* la nivel Mondial! De aceea pot să spun că creatorii *Comunismului* au fost niște escroci și nu niște fanatici! Nu îți trebuie prea multă inteligență ca să constați că astfel de fapte, astfel de gânduri și astfel de planuri nu au viitor și nici prea multă capacitate de analiză ca să vezi că de-a lungul timpului astfel de fapte s-au repetat așa cum s-au repetat și holocausturile.

Această carte este și un demers către evreii înțelepți să controleze repetitivele apucături ale coetnicilor care au condus neevreii la mizerie, lumea în războaie mondiale și în minciună, evreimea în holocausturi și, în final, întreaga omenire în coșmaruri!

OPRIȚI-I!

Că ne jignesc inteligența, că ne scot din sărite, că ne aduc la disperare!

Dezamăgirea lui Stalin, creată de sionismul (naționalismul) evreiesc, reiese și dintr-o mărturisire nespecifică lui, o mărturisire tulburătoare, pe care i-a făcut-o lui Hrușciiov în 04.12.1952: „***Sunt terminat! Nu mai am încredere în nimeni! Nici măcar în mine!***”. Dezamăgire – dezamăgire dar și teamă. O teamă cu care nici un istoric nu l-a investit pe Stalin!

O teamă al cărei caracter îl putem identifica din caracterul celui căruia i se confesa: ultranaționalistul Hrușciiov. Stalin se adresa omului care niciodată nu a fost capabil să priceapă internaționalismul comunismului.

Hrușciiov era un naționalist rinocerizat, polarizat în urma permanentei lupte cu naționaliștii ucraineni. Totuși, de ce credeți că a apelat Stalin la Hrușciiov?

Pentru că el, naționalistul, era alternativa la sionism și la cominternism? Întâlnirea cu un Hrușciiov naționalist și inadmisibil de guraliv a fost un avertisment pe care Stalin l-a transmis sioniștilor. A fost

o cacealma²⁸ specifică lui Stalin. Luând acest exemplu de la Stalin, atunci când eu vreau ca satul să afle ceva îi spun „acel secret” celui mai guraliv om pe care îl cunosc, ca și cum ar fi ceva foarte confidențial, și concomitent îl rog, ca pe un om de mare încredere, să nu cumva să mă spună; a doua zi este plin satul, toată lumea știe! Aceasta-i istoria celebrei confesiuni pe care Stalin a făcut-o lui Hrușciiov.

De fapt, Stalin nu a apelat la Hrușciiov, Stalin nu l-a apelat pe Hrușciiov ca și pe o alternativă. Apelând la Hrușciiov, Stalin le-a indicat evreilor sioniști o alternativă. I-a amenințat! Hrușciiov ne-a redat ce a spus Stalin fără ca Hrușciiov să priceapă mai mult, de aceea spusele lui Stalin au fost interpretate de istorici ca semnul unei boli psihice: PARANOIA. Iată că nu a fost paranoia. Paranoia este teama fără motive, iată că Stalin avea motive să-i fie teamă, iată, deci, că Stalin nu a fost paranoic.

Stalin a creat în 1934 Regiunea Evreiască Autonomă Birobidjan. La granița cu China. La – 40 grade celsius! Te-apucă râsul. Oare nu cumva Stalin le-a creat evreilor cu predilecții sioniste un stat în estul extrem al URSS din teamă dar și din dorința de a avea motive să îi îndepărteze de centru? Vrei țară? Du-te-n est! Dacă Freud a descoperit în Pavel pe omul în stare să creeze o ideologie pentru că era în stare să o răspândească, Stalin – având cunoștințele și exemplul de la gimnaziul ortodox – le-a destinat evreilor sioniști un pol extrem spre care cum ar fi tot mers și de la care ar fi tot venit concomitent ar fi răspândit, chiar și fără să vrea, Comunismul. Comunismul: o ideologie la fel de evreiască cum a fost creștinismul, o ideologie căreia iată, încă o dată, evreii neagă cu vehemență că i-au fost părinți! De ce? Pentru că nu vor să plătească acea pensie alimentară! De aia!!

Campania stalinistă de după 1948 a fost o campanie **antisionistă** și nu o campanie **antisemită** cum încearcă unii cărturari evrei să inducă. Unii „cărturari evrei” mențin programat și sistematic această confuzie cu scopul de a-i distanța pe evrei de crimele pe care Stalin le-a făcut împreună cu niște evrei escroci (și nu fanatici) atât până în 1948 cât și

²⁸ Pentru a realiza capacitatea lui Stalin de a disimula, de a „juca” la cacealma este suficient să ne amintim de celebra indiferență pe care a jucat-o în 1945 la întâlnirea cu președintele Truman; cunoscând obsesia lui Stalin de a obține bomba nucleară și cunoscându-i-se teama de a nu fi obținută de SUA, - mizând pe o reacție de spaimă, - Truman i-a spus lui Stalin că deține bomba nucleară. Stalin s-a prefăcut că este complet dezinteresat, că sunt lucruri mai importante pe ordinea de zi. În 1947, Molotov, ministrul de externe al URSS, a anunțat ca într-o doară și printre altele că URSS deține bomba nucleară. De fiecare dată a fost ori panică în SUA ori panica s-a accentuat. Astea-s deprinderi de escroci, de șahiști, de diplomați. Cacealmale!

după 1948! Forțarea lucrurilor în direcția desprinderii evreilor de aventura comunistă se face prin crearea ideii, false, că evreii au fost victimele antisemitismului lui Stalin ... chiar în fața dovezilor indiscutabile care arată că Stalin nu a fost nici naționalist și nici sionist²⁹.

Dobândind această înțelegere și de pe o astfel de poziție ar trebui să recitiți ceea ce am scris pentru a înțelege pe deplin de ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat în general în perioada 1941-1953 și în special în perioada 1948-1953.

Cominternul a fost dragostea cea mare a lui Stalin. În carte am analizat desființarea *Cominternului* în contextul în care Stalin a văzut oportunitatea obținerii simpatiei evreimii financiare din SUA. Stalin a crezut și a fost lăsat să creadă că - oferindu-și țara ruinei pe care o aduc operațiunile de război - va putea crea un *Comintern Mondial* prin asimilarea *Comitetului Evreiesc Antifascist Mondial*. Trebuie foarte bine analizat dacă Stalin a desființat *Cominternul* pentru că:

- a fost constrâns (de cine?),
- pentru că a considerat că numai așa se putea apropia de SUA
- sau pentru că, firea lui întortocheată, a găsit că, prin desființarea *Cominternului*, le poate crea evreilor, socialiști și comuniști din SUA și de peste tot, acea plajă de pretexte, ca să își poată forța guvernele să adere la URSS, pe fel de fel de interese, de căi și de motive.

Procedând astfel, Stalin a realizat că trebuie să transfere puterea lui și apoi puterea mondială înspre evreii internaționaliști. Procedând astfel Stalin a rămas în perioada războiului și încă o perioadă după război mai mic chiar și decât com-internista Ana Pauker. Stalin a înghițit în sec și a tăcut. Dispun de argumente, nu și de probe, care mă fac să cred că Ana Pauker a ajuns în 1943 la Teheran în preajma lui Roosevelt la solicitarea SUA și nu prin manevrele lui Stalin, așa cum ne închipuim. *Comitetul Evreiesc Antifascist* a devenit coordonatorul unor astfel de operațiuni.

În subsidiar asta dovedește că Ana Pauker nu a fost o comunistă fanatică. Dacă renunțăm să mai creăm perspective pornind de la

²⁹ Sudoplatov Pavel, Misiuni Speciale, pg. 443-444: „Pentru Stalin, antisemitismul fusese un instrument, o armă ocazională; în mâinile subordonaților lui, însă, se transformase într-o revitalizare a străvechilor și tradiționalele sentimente de ură față de evrei. Din nefericire, a fost o moștenire care s-a păstrat și a înflorit după moartea lui (s.n). În cele din urmă, acceptarea de către conducere a politicilor antisemite a văduvit guvernul de o întregă clasă de funcționari publici care sprijiniseră *Revoluția și contribuiseră la instalarea puterii sovietice*”. Toate astea sunt spuse de un om care fiind subordonatul lui Beria trebuie să fi fost dușmanul lui Stalin. Să menționăm și faptul că Emma, soția lui era evreică. Deci, evrei sunt și cei doi fii ai lui.

interesele României, vândută și atunci și acum, trebuie să admitem că Ana Pauker a fost investită cu calități pe care trebuie să le fi avut, altele decât cele pe care i le-am văzut la pupătru ideologic. După ce s-a întors în România, Ana și-a permis să vorbească în numele lui Stalin și să dea dispoziții în numele lui Stalin fără să îl consulte în prealabil. Din aceste cauze dar și datorită alunecărilor spre sionismul imprimat de fratele ei sosit din Israel la București, Stalin nu a iertat-o niciodată pe Ana. Șovăielile și ezităările lui Stalin și Dej de a o lichida pe Ana trebuie văzute în contextul în care cei doi erau conștienți de puterea Anei, ei știau ceea ce vă spun eu, ceea ce nu știu istoricii. Altfel cum credeți că ar fi avut Dej curajul să nu execute ordinul lui Stalin de a o lichida pe Ana Pauker? Altfel cum credeți că l-ar fi așteptat Stalin - pe Dej ca să-i îndeplinească ordinul de a-i trimite Anei un glonț „la mir” - din primăvara 1952 până în primăvara 1953 când a fost asasinat! Le-a fost teamă de finanțele și de puterea evreimii!

Iosif Broz Tito, liderul comunist al Iugoslaviei, este cel care a cunoscut teama lui Stalin de evreimea sionistă. Tito a speculat-o cu foarte mare abilitate.

Iată cum au stat lucrurile: Tito a fost ajutat de Churchill să obțină conducerea Iugoslaviei în pofida regelui Serbiei și chiar în pofida sprijinului firesc dat regelui Serbiei de Coroana Britanică. Omul de legătură a fost YAROW (1899-1973), celebrul personaj despre care povestește Paul Goma din eseu: *„Săptămâna roșie 28 iunie-3 iulie sau Basarabia și Evreii”*. Yarow (Bernard): un fost comisar sovietic, evreu, care a ajuns nu se știe cum în SUA, unde a fost recrutat de OSS (viitorul CIA). OSS (viitorul CIA) i-a încredințat fostului comisar sovietic Yarow operațiuni la Londra, unde a operat pe linia trasată de Churchill pentru sprijinirea lui Tito să înceapă lupta partizanilor și apoi să preia conducerea Iugoslaviei.

Se spune că după trei încercări nereușite efectuate de Stalin pentru a-l lichida pe Tito, acesta din urmă i-ar fi trimis o amenințare care l-a băgat pe Stalin în sperieți. La scurt timp de la ultima încercare de a-l lichida pe Tito, Stalin era mort. În biroul lui Stalin se afla o scrisoare de la Tito: *„Ați trimis aici trei oameni ca să mă ucidă și toți trei au fost capturați. Dacă nu încetați, eu voi trimite la Moscova un singur om și nu va mai fi nevoie de altul”*. După îndelungi căutări am ajuns la concluzia că numai Yarow a putut fi acel personaj pe care s-a bazat atât de mult Tito și de care i-a fost atât de teamă lui Stalin.

Nu aș fi atât de sigur de puterea lui Bernard Yarow dacă nu aș fi aflat-o de la Paul Goma, din eseu *„Săptămâna roșie 28 iunie-3 iulie sau Basarabia și Evreii”*. Paul Goma scrie că a aflat de la Noel Bernard că

puterea unuia numit Yarow era mai mare în SUA chiar decât puterea președintelui SUA! Într-adevăr, Bernard Yarow a devenit din 1957 *Senior Prezident of Free Europe Committee* (Direcția Radio Europa Liberă). Numai că Yarow era mort în anul 1978 când Noel Bernard îl amenința pe Goma ... cu puterea lui Yarow:

- *Evreu de-al meu, basarabean de-al dumitale, un tip redutabil. Când careva de la noi l-a întrebat de ce nu se vorbește despre Basarabia la Europa Liberă, l-a repezit, i-a spus că nu e treaba lui, Basarabia nu a fost niciodată românească și că nici rușii nu au dreptul la ea*

- *Nici rușii, am făcut eu uluit. Atunci cine are dreptul la Basarabia?*

Bernard a ridicat din umeri și a zis agasat:

- *Ei cine!*

Plecând, a rostit:

- *Iarov - se scrie cu Y inițial, cu dublu-ve final ...”.*

Puterea lui Yarow putea fi cea pretinsă de Noel Bernard numai că evreul Noel s-a asigurat că, la o adică, Paul Goma a vorbit ca de la el deoarece personajul Yarow era ... cam mort. Mesajul lui Bernard către Paul Goma a fost intermediat prin decedatul Yarow: Paul Goma ne asigură că decedatul Yarow a fost unul dintre protocroniștii evrei care au susținut că Dacia a fost a evreilor și că Basarabia este pământ evreiesc!

Îi reproșez lui Paul Goma superficialitatea, așa cum am mai spus, pentru că nu s-a interesat un pic mai mult de Yarow, lăsând astfel posibilitatea ca informația lui să poată fi trecută în derizoriu. Dacă odată cu precizările de mai sus menționez că soția și cei doi fii ai lui Paul Goma sunt evrei poate că reușesc să conving că nici în atitudinea lui Paul Goma și nici în demersul meu nu este vorba de atitudini antisemite ci de atitudini firești împotriva unor evrei escroci, tupești!

Nu pot să nu leg destinul lui Yarow de destinul unui alt mare kaghebig: evreul Henri (Ghenrikh) Iagoda. Viitor șef al NKVD (viitorul KGB) în perioada 1934-1936. Iagoda a fost îndepărtat în 1936, arestat în 1937 și lichidat, la ordinele lui Stalin, în 1938. De-abia descoperirile recente arată că Henri Iagoda a stat în SUA zece ani. La sfatul lui Iagoda, Stalin a sprijinit campania lui Roosevelt contra recunoașterii URSS. Și Stalin și Roosevelt și-au respectat angajamentele în urma cărora între cei doi s-a cimentat o prietenie indestructibilă. Până la moarte.

Sudoplatov, adjunctul lui Beria, vorbește despre agenții kaghebiști trimiși în SUA. Este cert că Iagoda a fost unul din ei. Se știe că Iagoda a operat prin intermediul hahalerei evreiești Harrimann, consilierul lui Roosevelt, ambasadorul SUA în URSS și apoi sfetnicul lui Stalin. Se știe că Iagoda s-a aflat în preajma primei doamne, Eleanor Roosevelt.

Ce v-ar convinge să începeți să faceți o apropiere în SUA între Iagoda și Yarow? Oare dacă vă arăt mai multe poze în care „pulosul” Tito se bucură de prezența fostei curve Eleanor Roosevelt ... imediat după otrăvirea lui Stalin? Funcția de komisar bolșevic a lui Yarow este deconspirată de Paul Goma. Eu cred că Goma a aflat că Yarow a fost komisar bolșevic de la aceeași oameni de la care a aflat că Yarow a fost basarabean: evreii lui din Europa Liberă. Chiar că așa încep să îmi explic de ce au fost atâtea cârțițe ale Securității la Europa Liberă.

Dată fiind ceața ce încă șede, prea deasă, pe contextul în care Yarow a ajuns în SUA, este puțin probabil ca Yarow să nu fi fost un spion sovietic acoperit. Trimis dinadins de Stalin în URSS în 1922. Să presupunem că în anul 1934 Yagoda a ajuns din SUA în URSS. Dacă mergem cu zece ani în urmă, găsim că Iagoda ar fi ajuns prin SUA în 1924. Deci, Iagoda și Yarow au fost în SUA împreună - cel puțin³⁰ - opt

³⁰ Dezvăluirea relativ recentă a perioadei de zece ani de spionaj în SUA, aduce cu sine dificultăți în alte părți. Spre exemplu: dacă Iagoda a fost în SUA în perioada 1924-1934, atunci cine este individul din fotografiile, multe, care participă la construirea a două canale sovietice, intitulat șeful NKVD și numit Iagoda? Să fie vorba de dubluri sau de altceva?

ani. Dacă a fost așa și dacă cei doi s-au cunoscut, este imposibil ca Yarow să nu fi fost agent kgb. Când și de ce a defectat Yarow? După 1938, pentru că Stalin l-a omorât pe Iagoda și pentru că Yarow era ... în SUA. Nici Yarow nu a fost fanatic pe cât a fost de escroc și de „redutabil”, cum îl descrie Noel Bernard!

Dacă coincidențele și argumentele care m-au făcut să îi alătur pe Yarow și Iagoda, pe perioada cât au stat în SUA, încă vi se par puține sau relativ slabe trebuie să vă spun și că hahalera evreiască de Harriman a fost cel mai interesat să obțină de la Stalin acea „Californie în Crimeea” – pentru evreimea mondială. Sudoplatov povestește repetatele întâlniri pe care le-a avut cu Harriman, ambasadorul american la Moscova, pentru acea Californie însoțită din Crimeea.

Bine, veți zice, asta este dovada că au cerut-o evreii, nu rușii ... de la Ucraina.

Da, și prin cine ați fi vrut să o ceară evreii și prin cine ați vrea să fi lucrat evreii pentru obținerea Crimeii?

Răspundeți!

Un ambasador american de origini evreiești ... În sfârșit, cert este că Yarow voia Basarabia iar Iagoda, prin Harriman, voia Crimeea – pentru evrei. Despre diferențele dintre Basarabia, Crimeea, Odessa și Novu Russia vom mai vorbi dar deocamdată rețineți revendicările teritoriale ale celor doi ca o coincidență și un argument în plus că au operat împreună cât au stat în SUA.

Sper ca evidențierea puterii de care s-a bucurat fostul agent kagebist Yarow în SUA și în lume să nu umbrească ci să evidențieze puterea cu care a fost investită kaghebista și cominternista Ana Pauker de SUA la întâlnirea Roosevelt-Stalin-Churchill de la Teheran din 1943. Că asta am vrut să demonstrez. Concluziile sunt atât de ușor de extras încât consider că este superfluu să mă ocup de ele.

Prin demersurile de mai sus, eu intenționez să vă conving că așa cum puterea lui Yarow și a Anei Pauker au ajuns atât de mari din cauza interesului lui Roosevelt și Stalin de a obține puterea nucleară, - cu atât mai mult trebuie să admitem că a fost puterea savanților evrei implicați în obținerea puterii nucleare!

Cum tupeul Anei Pauker și a lui Yarow a fost imens, trebuie să vă închipuiți că nici tupeul savanților evrei nu a fost cu nimic mai prejos. Se poate spune că au fost de-a dreptul obraznici. Dacă a fost așa și dacă acum știm înseamnă că și „cărturarii” care i-au ridicat și încă îi ridică în slăvi au fost și sunt la fel.

Trebuie să fim pregătiți să admitem aceste răsturnări de situație, altfel eu nu pot avea dreptate în nimic.

Că asta-i proba la care mă supun: dacă eu nu pot demonstra escrocheria pusă la cale de savanții evrei de la Manhattan și de cărturarii care le-au bătut scamele, înseamnă că nemții nu au dus uraniu din România (Biharia și Cheia), că Hitler nu a făcut cele două experimente nucleare, că cele două miliarde de dolari (douăzeci și cinci de miliarde în echivalentul de azi) au fost folosite „ban în dungă” pentru fabricarea puterii nucleare.

Dar dacă-i cum spun eu, voi ce părere veți avea despre voi după ce vi s-a dovedit că ați creditat niște escroci de teamă?!

Asta m-a convins că nu românii sunt cei mai căcăcioși oameni și că de aceea, din cauza fricii căcăcioase, se pot cățăra niște escroci în domeniul puterii.

Îndrăzniți și zgândăriți-i de fiecare dată câte-un pic și veți constata că începe să le fie frică; oricum vouă nu ar avea de ce să vă fie frică! Că n-ați făcut nimic.

PLAJA DE PRETEXTE: ECHILIBRAREA DOTĂRII NUCLEARE SUA - RUSIA

Inițiatorii revoltelor de la Beliș au intenționat să trimită moții din Beliș spre Alba, Cluj și Huedin – Oradea, după metoda avalanșelor. Este fără dubii că interesele moșilor antrenați în revolte nu au avut nici anvergura și nici perspectiva inițiatorilor, organizatorilor și conducătorilor; interesele moșilor se aflau la nivelul necesităților imediate, lucru pe care românii din Securitate și din partid l-au speculat la fel de primar și de instinctiv. I-au mituit populist; le-au dat lemne.

Deși moșilor le-a lipsit întotdeauna conștiința națională elementară și deși au fost prostiți să meargă la Beliș, totuși, este cert că la Beliș în 1951, ca și la Timișoara în 1989, s-a strigat: *Jos Comunismul!* Cine a strigat „Jos Comunismul” și de ce sunt întrebări care din nevoia de explicații trimit tot la cauzele enunțate de mine: ca și la Timișoara și la Beliș au existat provocatori.

Cine au fost? CIA, foștii legionari, partizanii, preoții, câteva familii mai înstărite dar, atenție, și Silvia, sora lui Vancu.

Este cert că Revolta de la Beliș din 1951 poate fi înscrisă în șirul celorlalte revolte anticomuniste organizate de mai vechii cominterniști: de la Budapesta din 1956, de la Praga din 1968, care nu le-a reușit și, în

fine, ca și revolta din 1989, generalizată, a țărilor din Europa de Est, care le-a reușit³¹.

Preoții de pe Arieșuri erau din aceeași generație sau din generații foarte apropiate de generația preotului Trifa Valerian; neîndoielnic ei se cunoșteau foarte bine. Preotul Trifa Valerian (Viorel) a fost moțul care a coordonat demonstrația studenților premergătoare revoltei legionare din ianuarie 1941. Eu cred că Valerian Trifa a fost chemat din SUA să dea greutate și să coordoneze și revolta de la Beliș prin Leon Șuşman, prin preotul din Gârda Todea Aurel (Lelu), prin Vancu din Arada, prin tatăl său Dionisie Trifa din Bistra. După revolta de la Beliș, Dionisie Trifa a fost deportat în Bărgan împreună cu doi moți din Horea (Arada), vecini cu Vancu). Grupul constituit din Trifa Valerian (Viorel), fostul ofițer SS Otto von Bolschwing și aromânul Constantin Papanace, a funcționat pentru a controla exploatarea eficientă și semiclandestină a uraniului din Băița încă de pe vremea lui Himmler. Speculându-i-se sentimentele anticomuniste, - acest grup, de o consecvență exemplară împotriva comunismului, a fost preluat de CIA pentru a-i împiedica pe sovietici să exploateze sistematic uraniul din Băița-Biharia. CIA i-a sprijinit prin

³¹ Deci, țările din vechiul lagăr socialist sunt, din 1989, pe mâinile foștilor cominterniști sau pe ale descendenților acestora (evrei ruși oligarhi din fostul KGB sau exponenți ai fostului *Comitet evreiesc antifascist* din SUA și ulterior MONDIAL, evrei angajați la ambasade, pensionați din ambasade, etc). Toți aceștia sunt niște nostalgici față de o Crimee evreiască, promisă de Stalin în 1943 acelui *Comitet evreiesc antifascist*, așa cum ne dezvăluie Sudoplatov în 1995 (adjunctul lui Beria): Crimeea: *O Californie însorită*. Crimeea a fost a evreilor de pe vremea regatelor lor antice (Colchidia) până la desființarea Khaganatului (Regatului) Khazar. Se prea poate ca la presiunea *Comitetului evreiesc antifascist* (Mondial), Stalin, englezii și americanii să le fi dat evreilor - după război, ca putere câștigătoare a războiului - mai mult decât o Crimee: Europa de Est. O recompensă pentru eforturile din război. Însă acest spațiu (întins) nu a fost și nu este al evreilor. În carte arăt că Paul Goma s-a alarmat - în circumstanțe suspecte, care frizează oportunismul și superficialitatea - față de o mai veche dorință a unor învățați de a crea un stat: un **Israel European** din: *Galiția, Slovacia, Maramureș, Bucovina, Moldova, Basarabia, și o parte a Ucrainei – cu capitala la Lemberg (Lvov)*. Acest plan menționat de Paul Goma a existat într-adevăr și poate că și includerea țărilor din estul Europei în lagărul comunist a făcut parte din acest pan, elaborat, așa cum spuneam, de mai mulți învățați și politicieni dar în mai multe etape:

- în secolul XIX de Johan Kaspar Bluntschli (1879), Bernard Stambler și la Conferința de la Berlin (1878),

- în secolul XX de președintele SUA Woodrow Wilson.

Viziunea lui Paul Goma este corectă în sine: faptul că mișcările Rusiei din 2014 au început să îndeplinească planurile menționate mai sus în timp de Israelul se află în conflict cu palestinienii nu pare a fi o simplă coincidență. **Le dă de lucru!**, cum ar spune-un moț „oț”.

grupul celor trei din guvernul românesc (Ana Pauker, Teo, Luca) și prin legionari, adică prin partizanii reactivați la auzul că pot fi de folos sub mai vechii lor camarazi: Trifa, Papanace și Șușman. Este firesc ca și preoții din moșime - mai toți fiind anticomuniști, legionari sau cu simpatii germane - să participe cu mai mare entuziasm la revolta de la Beliș atunci când au auzit de implicarea episcopului Trifa. Implicarea foștilor legionari în revolta de la Beliș este indiscutabilă. Legionarii deveniseră partizani. Leon Șușman a ajuns omul CIA și coordonatorul partizanilor parașutiști și, deci, ai liderilor revoltei din Beliș. Planul lor a fost ca după ce moșii vor fi prostiți să se adune la Beliș (pe motive care-i nemulțumea evident) să fie îndrumați spre Cluj și Huedin-Oradea. Cele două coloane de moși, pe care „provocatorii” au intenționat să le transforme în avalanșe pe direcția Cluj și Huedin-Oradea, au fost oprite nu de armata care a sosit ci de soluționarea pe loc a revendicărilor: ***vă dăm voie să tăiați pădure și vă dăm acte de transport***. Spre dezamăgirea legionarilor și a celor din CIA, cu aceste promisiuni ale comuniștilor s-a cam terminat și revolta anticomunistă a moșilor în care comercianții de lemn antebelici, evrei, își puseseră mari speranțe.

La Revolta din Beliș au participat moși din Comunele: Horea, Albac, Gârda de Sus, Scărișoara, Arieșeni, Avram Iancu, Vidra, Vadu Moșilor, Poiana Vadului, Bistra, Beliș, Mărișel, Măguri, Răcățau, Călățele și din Orașul Câmpeni. Deși în puținele surse și mărturii se estimează cifra de 2000, totuși, eu estimez că au fost cel puțin 10000 de participanți. Revolta a fost și este diluată susținându-se că a fost revendicativă. De parcă au existat oarecând revolte nerevendicative!

Leon Șușman a fost urmărit de Mihai Patriciu (Weiss), șeful Securității din Cluj; există un raport întocmit de Patriciu care redă prezența lui Leon Șușman în aprilie-mai 1945 într-un sat de munte (Poiana Horii-Beliș) împreună cu un general neamț și cu un colonel de naționalitate necunoscută. Prietenia partizanului Leon Șușman cu Vancu ca și prezența lui Leon Șușman atât în Germania (nazistă și apoi americană) cât și la Băița și la Revolta de la Beliș, sunt fapte care conving că CIA a fost implicată în Revolta anticomunistă de la Beliș prin grupul Anei Pauker. Atât Revolta de la Beliș cât și Uraniul de la Băița au fost de fapt niște proiecte nu numai concepute și conturate ci și începute de SS-ul lui Himmler.

Concluziile din carte primesc tot mai multe confirmări. M-am grăbit să scriu și mai ales să public cartea pentru ca localnicii încă în viață să înțeleagă din cartea mea acțiunile și demersurile separate: ale parașutiștilor, ale SS, ale OSS și ale CIA, ale KGB, ale preoților lor, ale partizanilor. Scopul lor principal a fost Uraniu ... și nu politic! Publicând

cartea cât mai repede am anticipat că voi afla și alte mărturii de la moșii încă în viață, care o citesc sau care află conținutul cărții; mărturii care să ducă la o dezvoltare a volumului II, aflat în faza de culegere. Așa se face că am obținut o mulțime de confirmări:

- am aflat (de la Mateș Ioan din Sibiu) că Toluț (Mateș Gheorghe), un om din Arada care căra peste munți materialele partizanilor din Arieșeni la Muntele Mare, a fost căinat de arădani: „*până și pământ l-au pus să care-n spate!*”. Este lesne de presupus că acel pământ conținea de fapt probe de uraniu care era dus de Toluț undeva înspre aerodromurile SS de pe Muntele Mare din Munții Gilăului,

- i-am dus o carte și Silviei, surorii lui Vancu. Am întrebat-o de fiecare dată dacă cei cinci evrei kaghebiști au căutat uraniu? Silvia nu a recunoscut aproape nimic cu ocazia vizitelor mele anterioare, așa cum am scris în carte. De această dată, ca prin farmec Silvia a confirmat - imitând tăcută dar imitând „șucar” acele mișcări specifice ale celor care folosesc contoarele de căutare a uraniului - că, cei cinci spioni, evrei din kgb, au căutat uraniu cu contoarele; de față au mai fost fiica ei și Negrea Marcel din Albac,

- mărturii și confirmări din partea dl. doctor psihiatru Sonea Emil din Aiud: d-lui știe că viaductele de la Luncoiu au fost construite de naziști pentru a transporta minereul de uraniu de la Băița; „*muncitorii care lucrau la finalizarea liniei ferate știau acest aspect*”. Dl. doctor Sonea Emil a fost medicul echipei care a început în 1980 lucrările de punere în funcțiune, pentru prima dată, a liniei ferate Brad – Deva. Anterior dr. Sonea Emil a fost medic la Râmeți; a aflat de la localnici că, în perioada în care se construiau viaductele de la Luncoiu – Brad, nemții exploatau uraniu din satul Cheia; Cheia este un sat aproape inaccesibil. Nemții au început infrastructura unui drum auto spre satul Cheia: ziduri de sprijin, podețe, existente chiar și azi. Nemții au abandonat lucrarea, transportul uraniului s-a făcut cu caii pe potecile de picior. După nemți au venit sovieticii care spuneau că exploatează ... cuarț (Sovromcuarțit). Locuitorii satului Cheia s-au împușcat între timp atât de mult încât se poate spune că satul Cheia a dispărut.

- cartea recentă a d-lui Ion Lucian, inginer minier, *Zăcămintele Strategice*, Editura Napoca Star, Cluj Napoca, 2013:

- deși nu direct, se poate deduce lesne din cartea d-lui Ion Lucian că una dintre minele vechi, de dinainte de război, „mina de molibden” a fost exploatată de nemți și pentru uraniu (profesorul Mihailovici Nicolae - care a realizat că filmul era voalat din cauza radiațioactivității ridicate - a fost închis de sovietici pentru că a spus: „*probabil că la Băița avem uraniu*”). Aceste fapte confirmă ceea ce spun eu în carte: deoarece în

mina de molibden au lucrat și naziștii și deoarece există și alte zvonuri că naziștii au exploatat (extras) uraniu din Băița, înseamnă că naziștii au fost primii care au exploatat sau au extras uraniu din mina de molibden de la Băița,

- sovieticii nu l-ar fi închis pe profesorul Mihailovici Nicolae dacă spusele lui nu divulgau ceva ce sovieticii țineau strict secret (asta confirmă ceea ce spun în carte: sovieticii au început exploatarea uraniului de la Băița imediat ce au ajuns în România și Băița – 1944 și nu din 1952, cum se știe),

- prin 1953-1954 Hrușcirov ar fi reproșat românilor că vor să vândă uraniu americanilor³². Asta confirmă ceea ce spun în carte: sovieticii știau de înțelegerea Anei Pauker cu americanii și de implicarea grupului ei în sabotarea exploatarei uraniului.

Sunt mult prea multe mărturii și informații scrise care confirmări că Hitler a avut bombe atomice și că nu le-a folosit. Prea multe pentru a mai putea crede sau pentru a mai putea spera că nu a fost așa. Așa a fost: Hitler a avut bombe atomice dar nu le-a folosit. Nu este nevoie de alte informații; pentru orice om sunt destule cele care sunt. Constat că nici măcar efortul de a le ascunde nu a fost făcut de autohtonii (indigenii, arienii, aborigenii) din servicii, constat că autohtonii din servicii nu au priceput și încă nu pricep ce li s-a întâmplat. De ce? Este evident că efortul făcut de evrei pentru ascunderea „uraniului recoltat de nemți din Biharia”, pentru ascunderea „bombelor lui Hitler” și a „revoltelor de la Beliş” s-a îndreptat în primul rând asupra autohtonilor din servicii și abia apoi și abia prin aceștia și asupra noastră. Ca să fie siguri de succesul unui astfel de efort, autohtonii au fost dăscăliți cum să ne dăscălească. Bieților nemți li s-a inoculat prin educație că sunt posedați de morbul crimei, că sunt predispuși la holocausturi, că sunt vinovați de toate câte le-au făcut părinții lor, aliații sau savanții de la Manhattan; le-a reușit; nemții se comportă așa³³. Securiștii le-au mai adus un neajuns moților: le-au creat imaginea de naționaliști extremiști, care au ținut investitorii

³² Lucian Ion scrie în cartea menționată (**Zăcămintele strategice**, Vol I, pg. 14: *Discuțiile cu privire la trecerea Cuarțitului în proprietatea statului au deranjat conducerea de la Moscova și N.S. Hrușcirov le-a reproșat românilor că vor să vândă uraniu „americanilor”*).

³³ Eu nu am cum verifica dacă programele de școlarizare conțin preocuparea editorilor de a-i programa și pe copii nemților din fosta RDG să se considere vinovați de aceste crime. Dar dacă-i așa – și mare mi-ar fi mirarea să nu fie – atunci ar fi o dovadă în plus că americanii și rușii au fost și încă sunt conduși de lideri suspect de prieteni, cu aceleași opinii și convingeri. Dacă-i așa, chiar că ați înțelege de ce le-a fost teamă lui Stalin și Dej de Ana Pauker.

departe. Această împrejurare le-a permis securiștilor să devină ei înșiși capitaliști. Să le exploateze și să le exporte materia primă (pădurile, aurul, etc). Așa se face că munții motoare sunt plini de turnători și de colaboraționiști și tot mai goi de resurse.

Evreul Grigulevich Iosif a fost cel mai mare spion sovietic; omul lui Beria și asasinul lui Stalin

Evreul basarabean Grigore Naum (Grișa) a fost directorul Editurii Politice până în 1949, șeful unui compartiment al contrainformații militare până în 1949 și șeful contrainformațiilor armatei române (1954-1962). CNSAS nu a publicat nici o poză cu imaginea lui deși a publicat imaginile lui Nicolschi, Pantiușa, etc.

Grigore Naum (Grișa) este bunicul primului-ministru Victor Ponta; Victor Ponta manifestă și mijlocește interesele scandaloase ale puternicilor lumii, „americani”, de a începe imediat exploatarea ... aurului de la Roșia Montană. Am o mulțime de indicii și argumente care duc spre concluzia că Grigore Naum a fost unul și același cu evreul lituanian Grigulevich Iosif. Evreul Grigulevich Iosif, vorbitor fluent în engleză, spaniolă, franceză și rusă, este considerat de mulți istorici cel mai mare spion sovietic:

- Grigulevich a fost un evreu foarte bogat, cu rudenii prin America de Sud, USA, Europa etc,
- A făcut studii în Franța și a avut relații în Franța, Spania, Italia,
- Kominternist participant la luptele din Spania până în 1938 când a fost chemat la Moscova,
- Pablo Neruda a fost agent în echipa coordonată de Grigulevich,
- Spion sovietic sub acoperirea de ambasador al statului Costa Rica în Italia, la Vatican și în Iugoslavia lui Tito,
- a avut relații cu mulți intelectuali celebri: Joachim Gutierrez, scriitor costarican, care îl ajută să obțină reprezentanța Statului Costa Rica în Italia și Spania,
- de menționat duplicitarismul uluitor, care l-a ajutat să atingă performanțe stranie:
 - în perioada în care informa Moscova despre poziția Papei față de persecuțiile prelaților catolici din Ucraina, Grigulevich este înregistrat cu 15 audiențe la Papă,
 - este cunoscută prietenia lui cu ambasadorii USA în Italia (Esworth Bunker, Claire Boothe Luce),
 - în Roma a deschis o afacere prosperă cu cafea,

- oferea "indicații prețioase" consilierilor celorlalte ambasade; o dată a ținut la ONU o cuvântare impresionantă!

- Organizator al rețelei de kominterniști din SUA (San Francisco și posibil și New York), implicată în contactarea savanților care lucrau la proiectul atomic,

- Sabotor al navelor naziste care au făcut transporturi din Spania, Italia și din America de Sud,

- echipa de agenți coordonată de Grigulevich (cod Artur), în Spania, Italia și America de Sud, este înregistrată cu 150 de sabotaje încheiate cu succes,

- cu această ocazie și-a dovedit o altă calitate: celebra agenție americană VENON, care decripta mesajele sovietice, se plânga că nu poate decripta mesajele trimise de Grigulevich,

- A participat la atentatul KGB împotriva lui Troțki și apoi a fost pregătit să îl asasineze pe Tito, fiind acoperit de KGB ca ambasador al

Statului Costa Rica la Roma, la Papă și în Iugoslavia. Acțiunea lui Grigulevich a fost stopată odată cu moartea lui Stalin.

Molotov a mărturisit că Stalin a fost lichidat de un complot revendicat de Beria. Fapta lui Beria este privită de istorici ca o laudă, nu ca o faptă; deci, revendicarea lui Beria este privită ca total incredibilă. După moartea lui Stalin, în biroul lui a fost găsit un avertisment primit de la Tito: dacă mai trimite pe cineva o singură dată să îl omoare el, Tito, va

trimite în 1953 un singur asasin și, din câte se vede, altul nici nu a mai fost necesar! Stalin a fost lichidat! Eu cred că Grigulevich a fost acel asasin pe care Tito l-a trimis să-l lichideze pe Stalin. Deci, și Molotov și Beria au avut dreptate: Tito și Beria l-au lichidat pe Stalin prin Grigulevich! Și plecăriunea lui Hrușciov în fața lui Tito este un argument în acest sens: Hrușciov este un pic prea prevăzător, se pune bine cu cel care l-a ucis pe Stalin. Atitudinea lui Tito demonstrează că nu dezminte! Cum aventura kominternistă a Războiului civil din Spania i-a antrenat atât pe Grigulevich cât și pe Tito, este imposibil să nu se fi intersectat. Deci, este imposibil ca Tito să nu fi știut, atunci când a primit scrisorile de acreditare, că Grigulevich era kominternist și kaghebigist, nu un funcționar al minusculei țări Costa Rica, aruncat la dracu-n praznic. De ce i-o fi scăpat lui Stalin acest aspect?!

Comisarii unităților mobile din Spania: Grigore Naum și Grigulevici Iosif

Vladimir Tismăneanu³⁴ scrie ce a făcut și ce poziție a avut Grigore Naum în brigăzile internaționale din Spania:

În Brigăzi au existat numeroși idealisti ... unii erau carne de tun, alții erau comisari și acționau pentru îndeplinirea ordinelor Cominternului și eliminarea oricărei ispite „deviaționiste” (Petre Borilă, Gheorghe Stoica, Grigore Naum).

Boris Volodarski³⁵ scrie ce a făcut și ce poziție a avut Grigulevici Iosif în brigăzile internaționale din Spania:

Grigulevici a fost trimis numaidecât în capitala catalană, cu echipa lui mobilă, ca să îi potolească pe instigatori ... Lucrând la arhivele serviciilor sovietice de informații, Mitrohin nota că Grigulevici „jucase un rol principal în lichidarea troțchiștilor, în timpul Războiului Civil din Spania, precum și la instruirea sabotajilor și a incendiatorilor, pentru a putea opera în spatele liniilor lui Franco”

³⁴ „*Corabia amăgirilor: Brigăzile Internaționale din Spania*”.

³⁵ Cazul Orlov. Dosare KGB. Cea mai mare înșelătorie din istoria serviciilor secrete, Ed. Litera, 2015, pg 179-181.

... ni se pare justificat să dezvăluim aici faptul că Grigulevici a fost conducătorul acestei operațiuni (răpirea și uciderea lui Nin).

Putem observa că Grigore Naum a fost unul și același cu Grigulevici Iosif și din aceea că Grigore Naum făcea în Spania exact ceea

ce făcea Grigulevici Iosif. Bine, veți zice, mulți din cei existenți în Spania făceau ceea ce au făcut Grigore Naum și Grigulevici Iosif! Oare? Iată ce spune același Boris Volodarski³⁶:

³⁶ Op cit, pg. 190.

Numărul victimelor NKVD aproape sigur nu a fost mai mare de 20, la fel cum numărul ofițerilor NKVD în Spania s-a limitat o vreme la 10. Deși persoane de diferite naționalități s-au oferit să devină agenți, informatori și colaboratori, numărul lor este cu mult exagerat.

Deci, și din confruntarea celor scrise de Vladimir Tismăneanu și Boris Volodarski, putem deduce că Grigore Naum a fost unul și același cu Grigulevici Iosif.

**Ana Pauker a cunoscut toate resursele de uraniu
românesc înainte de 1944. Beria și Ana Pauker l-au
lichidat pe Stalin pentru că nu l-au mai putut întârzia să
înceapă exploatarea uraniului românesc**

În cartea mea, *Uraniu primelor bombe* demonstrez că toți kominterniștii din România au fost într-un fel sau altul oamenii Anei Pauker și că Ana Pauker a fost omul de încredere al lui Beria și al soției lui Molotov (Jemciujina). Ana Pauker l-a ajutat pe Beria să organizeze dorințele elitei kominterniste de a-l lichida pe Stalin atât pentru că Stalin a avut proasta inspirație de a se împotrivi consolidării Israelului cât și pentru a-l întârzia și a-l opri pe Stalin să înceapă și să continue exploatarea resurselor de uraniu de la Băița-Biharia.

Menționez că resursele de uraniu de la Băița-Biharia au fost și încă sunt uluitor de pure. Băița-Biharia se află la o distanță rezonabilă (de cca 30 km) de resursele de urani de la Roșia Montană și destul de mică de uraniul din Munții Răcătăului-Munții Gilăului-Valea Ierii.

Ana Pauker a fost trimisă de organizațiile evreiești mondiale ca ministru de externe și, de fapt, ca șefă de facto a României cumva cam peste capul lui Stalin. De ce? Pentru că acele organizații evreiești mondiale voiau să aibă un control asupra uraniului românesc.

Având această minimă expertiză, dobândită prin scrierea cărții ”Uraniu primelor bombe”, vă pot spune că Ana Pauker a fost creatoarea kominterniștilor din România.

Dacă Grigulevici Iosif nu a fost Grigore Naum - așa cum susțin eu - atunci ar trebui să aflu poze din care să reiasă că imaginea celor doi este diferită, că au fost două entități dar dacă Grigulevici Iosif a fost unul și același cu Grigore Naum - așa cum susțin eu - atunci trebuie ca:

- să nu existe poze în care cei doi să apară împreună sau în vreun grup

- cei doi să semene unul cu altul atât de mult încât nimeni să nu poată contesta că sunt diferiți.

De aceea caut eu poze cu cei doi. De aceea depind eu de poze. Ca să validez indiciile și argumentele. Dacă eram cercetător istoric nu mă preocupau pozele celor doi pentru că un astfel de criteriu de validare nu se află printre instrumentele de cercetare și, ca urmare, nu există dezlegare la folosirea unui astfel de instrument de validare pe care, conform informațiilor biblice, omenirea le folosește de dinaintea antichității după principiul: "l-am văzut cu ochii mei"!

Dacă Grigulevich a fost Grigore Naum - așa cum susțin eu - atunci ne putem explica de ce Grigore Naum, ca și agent al lui Beria și al Anei Pauker, a fost avansat și nu a fost epurat, așa cum i-a epurat Hrușciiov pe toți cei care au făcut parte din anturajul lui Beria - Ana Pauker: eu sunt convins că Grigulevich nu a fost epurat pentru că el a fost cel care l-a lichidat pe Stalin. Este posibil ca tocmai calitățile lui de "lichidator" să fi fost cele care l-au recomandat pentru coordonarea puciului de înlăturare a lui Ceaușescu, din 1979, pe care arhivele recente, intitulate MITROKHIN, îl menționează (conform Cristian Troncotă) alături de hahalera kominternistă Constantin Pîrvulescu. Este posibil ca puciul din 1979 să fi avut scopul lichidării fizice a lui Ceaușescu. Nu este exclus ca Grigore Naum să nu fi fost tocmai străin de moartea suspectă a lui Gheorghe Gheorghiu Dej. Eșuarea aceluși puci împotriva lui Ceaușescu a dus la deportarea lui ... în USA, California, San Francisco, cândva în 1980!

Este sugestiv pentru demersul meu că activitatea de spion a lui Grigulevich s-a încheiat în 1953; la finele anului 1953 - începutul anului 1954 Grigore Naum a fost avansat la gradul de general maior! Plecarea intempestivă a lui Grigulevich în 1953 din peisajul diplomației din Roma a fost interpretată de prieteni și de cunoscuți ca o dispariție cauzată de o răzbunare de natură mafiotă împotriva comerciantului de cafea! În perioada 1953-1954 Grigore Naum a fost promovat ca șef al Direcției Contrainformații militare; până atunci a fost angajat.

Lucian Ioan, autorul unei cărți impresionante³⁷, prezintă o mărturie care vine să confirme o dată în plus că sovieticii au aflat care a fost scopul demersurilor făcute de Ana Pauker ca să întârzie exploatarea uraniului românesc:

³⁷ *Zăcămintele strategice - Operațiuni secrete în Carpați*, vol. 1, Ed. Cluj-Napoca, 2013, pg. 14,

Discuțiile cu privire la trecerea Cuarțitului (societatea de exploatare a uraniului, n.a.) în proprietatea statului (din 1954, n.a.) au deranjat conducerea de la Moscova și N.S. Hrușciov le-a reproșat românilor că vor să vândă uraniu ”americanilor”.

Toate acestea îl ridică în interes pe Grigore Naum mult peste înalta și deja destul de misterioasă poziție de ceist al armatei române, racordându-l la niște structuri parastatale, mai groaznice decât Mafia și mai secrete decât discreta Masonerie, ... structuri care nu mor odată cu decesul. Mă refer la structura kominterniștilor.

Să ne înțelegem: Beria și Ana Pauker au fost împotriva începerii exploatării resurselor de uraniu din Băița - Biharia nu de dragul românilor sau al României ci pentru a prezerva această resursă, așa cum a fost preservată și resursa de uraniu la Roșia Montană, pentru cei care o vor exploata-o începând de acum. Stalin a priceput destul de târziu dar a priceput. Hrușciov a aflat.

Kominterniștii români au fost confecționați de Beria, de Ana Pauker și de o școală de șase luni; aceștia sunt ceiștii care au făcut Revoluția din decembrie 1989

Vladimir Tismăneanu a scris articolul ”*Cine a fost Petre Borilă? Între Familia Comintern și familia Ceaușescu*”. Un tânăr și pasionat istoric, cercetător, Petre Opriș - despre care pot spune că s-a autodeportat în prea-îndepărtata Polonie pentru că cercetătorii ”oficiali” l-au ținut prea mult cu cotu-n ficat - a scris două comentarii la articolul lui Tismăneanu. În ultimul comentariu se află o listă cu mai mulți absolvenți ai școlii de ofițeri de armată de șase luni:

Sub conducerea generalului Petre Borilă a avut loc transformarea I.G.A.E.C.P. în Direcția Superioară Politică a Armatei (D.S.P.A.), la 5 octombrie 1948, conform modelului existent în armata sovietică. Acest organism (...) a condus activitatea politico-ideologică din armata română (...).

Prin înființarea D.S.P.A. au fost oficializate organizațiile de partid și ale U.T.C. din armată (sub denumirea de organizații de bază), acestea fiind trecute sub autoritatea comandantului secund al unității (în cazul în care acesta

era membru de partid) sau a instructorului de partid de la marea unitate. Astfel, comunizarea armatei române s-a realizat treptat, între anii 1945-1948 – în mod ilegal, iar din toamna anului 1948 – în mod oficial.

În scopul susținerii procesului de ideologizare rapidă a militarilor din unități, autoritățile au trimis în armată, în anii 1948-1949, peste 2000 de activiști de partid și ai organizațiilor de masă, în loturi succesive. Din primul lot au făcut parte, printre alții, Ion Ioniță, Virgil Trofin, Victor Voichiță, Gheorghe Stoica, Ion (János) Rab, Boris Holban, Constantin Antip, Ilie Ungureanu, Laurian Medvedovici, Gheorghe Zaharia, Corneliu Soare, Trofim Gubrei, Vasile Gherghescu. Aceștia au primit direct grade militare, devenind peste noapte ofițeri, și au fost numiți în funcții de conducere pe diferite trepte ierarhice (...).

Dintre acești ofițeri, care au absolvit o școală de șase luni, foarte devotați cauzei, - au fost recrutați adjuncții comandanților și ceiștii din armată: kominterniștii români! Șeful ceiștilor în perioada 1954-1962 a fost Grigore Naum Grișa.

Regizorul și actorul Sergiu Nicolaescu a spus într-un interviu că a fost profesorul de seara pentru mulți absolvenți ai școlii de ceiști de șase luni. Sergiu Nicolaescu a fost nepotul lui Nicolae Cambrea. Nicolae Cambrea a fost șeful diviziei "Tudor Vladimirescu", constituită de Ana Pauker și de Beria din prizonieri ai armatei române. Sergiu Nicolaescu a mai spus și că Dumitru Băsescu, tata președintelui Traian Băsescu, a absolvit școala de kominterniști. Sergiu Nicolaescu i-a fost profesor și lui Dumitru Băsescu:

În 1948 eram la școala de Ofițeri de Marină ... Făceam instrucții și politică. Acolo am fost coleg cu mai mulți, printre care generalul Victor Stanculescu, generalul Vasile Milea și tatăl lui Băsescu ... Eu intrasem cu media 10 și eram primul pe listă ... Erau unii cu care făceam cursuri noi, după-amiaza și seara. Făcuseră câteva clase și au ieșit ofițeri. Partidul a vrut să bage cât mai mulți muncitori. Erau și elevi foarte buni, dar au băgat multă muncitorime. Tatăl lui Băsescu era unul dintre ei. Din cauza lor am fost numiți promoția roșie

Dumitru Băsescu a fost pentru o perioadă adjunctul lui Vasile Milea, care a deținut și funcția de comandant al Armatei a II-a (din articolul "Misterul din jurul tatălui lui Traian Băsescu"³⁸, - mărturia unui fost apropiat al Președintelui Băsescu: Călin Marinescu, poreclit „Șogunul”, din ziarul Cotidian.ro). „Shogunul” spune că Dumitru Băsescu a făcut parte din „acvariu” - adică din casta privilegiaților - împreună cu Dincă, Gogu Rădulescu și Petrescu. Conform Shogunului, Dumitru Băsescu a deținut o poziție foarte importantă în armată: „Președintele Comitetului Politic al Armatei a III, ... sau poate a II-a sau poate a I-a”.

Shogunul spune că „Traian Băsescu a fost avansat pe linie de partid, nu de Securitate“! Sunt convins că așa a fost; kominterniștii nu aveau nevoie de relații cu Securitatea, ei erau plasați de nucleul ideologic dur! Așa ne putem explica abaterile repetate ale lui Traian Băsescu și faptul că și-a permis să îl sfideze chiar și pe primul-ministru de atunci.

Vasile Gherghescu a fost tata Monică Macovei.

Constatăm coincidențe de excepție: Vasile Milea, Victor Stănculescu, Dumitru Băsescu, Sergiu Nicolaescu, Gogu Rădulescu, Ion Șerb, Vasile Gherghescu:

- ei au fost colegi în perioada de ideologizare a armatei române,
- ei sau urmașii lor au fost implicați în Revoluția din decembrie 1989,
- ei sau urmașii lor au coordonat acțiunile de represiune și a anchetele de la mineriadele postdecembriste,
- ei sau urmașii lor au făcut parte din guvernele care au devalizat țara.

A tunat și i-a adunat! Grup organizat! Cu descendențe, ca voievozii!

Deci, cum putem să spunem că Revoluția a fost organizată de kominterniștii cu rădăcini în anii 50, putem să spunem că și ceilalți, despre care nu se știe că ar fi avut astfel de rădăcini, au avut la rândul lor rădăcini în anii 50. Toți au fost într-un fel sau altul creația kominternistei Ana Pauker! Toți au ieșit, într-un fel sau altul, de sub pulpana Anei Pauker.

Kominternistul Leonte Tismăneanu cerea, imediat după moartea lui Dej, revenirea la metodele Anei Pauker! Extrapolând, putem să spunem că la conducerea României s-au succedat, după 89, cei care au participat la Revoluția din 89 sau urmașii direct ai acestora. Știind că

³⁸ Există și un interviu, redat la Antena 3, luat lui Călin Dragomir Marinescu (Shogun) de Dan Mihăiescu.

revoluția a fost dirijată de kominterniști, putem să spunem că și ceilalți capi ai revoluției, despre care nu știm ce au fost, au fost tot kominterniști; și Traian Băsescu, fiul lui Dumitru Băsescu, a fost unul din ei. S-au înconjurat de foști kominterniști sau urmași de kominterniști (nu securiști sau kaghebiști). Kominterniști! Asta au fost și sunt conducătorii României.

Acești kominterniști sunt de condamnat nu pentru că s-au asociat pe familii ca să facă ceea ce au făcut de capul lor ci pentru că prin jurământul de kominternist ei au acceptat ca niciodată să nu facă ceva de capul lor.

Prietenia lui Dumitru Băsescu cu Dincă („Te-leagă”) explică multe dar prietenia lui Dumitru Băsescu cu kominternistul Gogu Rădulescu și apoi a lui Gogu Rădulescu cu dizidenții Ana Blandiana, cu Mircea Dinescu, cu Nicolae Manolescu, cu Augustin Buzura (socrul lui Maior, șeful SRI) explică și mai multe. Multe de tot! Această „dizidență” a fost organizată de foștii kominterniști komuniști, transformați între timp în kominterniști capitaliști!

Valter Roman i-a răspuns unui kominternist care se întreba îngrijorat: cine va veni după noi?:

- „Dupa noi, vom veni tot noi. Noi nu scriem istoria, noi o creăm”!

Prietenia lui Traian Băsescu cu Petre Roman și poziția privilegiată de care s-a bucurat Traian Băsescu în guvernele lui Petre Roman trebuie văzută și în prelungirea unei relații kominterniste mult mai vechi: Valter Roman – Dumitru Băsescu.

Bătrânii cotoi kominterniști s-au gândit încă din 22.dec.1989 să îi pregătească ”pisicului” Victor Ponta o superbă alură de premier numai că energicul Nica Leon i-a cam băgat în ... budă

Deși Ponta, nepotul lui Grigore Naum, avea numai 17 ani în 22 Decembrie 1989, îl însoțește pe kominternistul Stefan Kostyal, în acțiunea de prindere a fraților lui Nicolae Ceaușescu (Andruță și Ilie).

Nica Leon, un combatant admirabil la Revoluția din 1989, a cărui energie și bună-credință au dat mult de lucru kominterniștilor, a ținut să mă avertizeze de mai multe ori, ultima dată chiar cu un accent nu prea prietenesc, că frații Ceușescu nu au fost prinși de Kostyal. Nica Leon susține că are suficienți martori care au fost de față când i-a fost predat Andruță Ceaușescu în seara de 22.12.1989. Nica Leon spune că l-a închis pe Andruță într-un WC până a doua zi. De reținut această mărturie, diferită de mărturia lui Kostyal.

Nica Leon s-a încrucișat cu Kostyal la televiziune dar susține că nu l-a observat pe Ponta. Având imaginile de atunci, Nica Leon susține că Ponta nu a fost la televiziune cu Kostyal în 22.12.1989. Pentru ceea ce trebuie să dovedesc eu este suficient și dacă parteneriatul Kostyal - Ponta s-a consumat undeva înainte de poarta televiziunii române. Nica Leon susține că Kostyal nu s-a comportat atât de vitejește precum a pretins.

Dacă Kostyal are dreptate referitor la parteneriatul cu Ponta, se poate spune că bunicul, Grigore Naum, se răzbuna pe Ceaușescu, de peste ocean, din USA, prin nepot! Dacă nepotul a făcut atâtea, în România, pentru bunic, atunci câte-o fi făcut bunicul din SUA pentru nepot!!

Parteneriatul Kostyal - Ponta este explicabil și nu mai pare o întâmplare sau o mirare, ca până acum, din moment ce cunoaștem și parteneriatul complotist Kostyal - Grigore Naum dar și modul în care kominterniștii transmit moștenirile: gândurile, ideologia, credințele, procedurile.

Bătrânul cotoi Kostyal îl instruia pe tânărul ”pisicuț” cu o mistică solitudine transmisă de un ”camarad” kominternist al bunicului. Cum Kostyal ne spune că a luat legătura telefonic cu Nicolae Militaru în 22.12.1989, ar fi teribil de interesant să aflăm când și cum a luat legătura Kostyal cu Grigore Naum, care se afla în San Francisco, și cum a fost planificată întâlnirea lui Kostyal cu Ponta!

Este posibil ca energia și buna-credință, dovedite de Nica Leon să le fi răsturnat sau să le fi limitat kominterniștilor planurile de promovare a lui Victor Ponta. De mic! În focul luptei! Să-l călească!

Kominterniștii și urmașii lor sunt identici cu cei care au făurit și au distrus comunismul, cu cei care au făurit și distrug capitalismul și cu cei care ne pregătesc pentru globalizare sau mondializare

Kominterniștii! Șefi ne-au fost și șefi ne-or fi. Sub diferite măști, ei sunt cei care au făurit atât capitalismul cât și comunismul (capitalismul a fost creat de kominterniști sub forma de masoni, în perioada în care ei au creat liberalismul socialist). Nu chiar toți kominterniștii au fost evrei. Kominterniștii au luat printre ei și câte unul-doi de alte etnii pe baza aceleași șmecherii cu care ultra-naționalistul Vadim Tudor și-a luat pe lângă el un evreu, dar și pentru ca să ne facă să ne poticnim, în formularea ideile ferme, de acele dificultăți de care te împiedici gând

generalizezi! Adică? Adică generalizăm greu cu câte unul-doi unguri, români, bulgari, secui, etc - înclinați printre evreii kominterniști.

Trebuie să știm că kominterniștii, aciuți prin USA, nu trebuie priviți cu suspiciunea că ar fi comuniști. Ei sunt cei din rețeaua pe care a vrut să o destructureze senatorul McCarthy și procurorul Hoover, începând cu 1950. Ei intenționează, conform definiției Kominternului (Comintern), să abolească statul:

„avea ca scop lupta prin toate mijloacele posibile, inclusiv lupta armată, pentru răsturnarea burgheziei mondiale și pentru formarea unei republici sovietice internaționale, ca un stadiu de tranziție către abolirea definitivă a statului”.

Deci, scopul Kominternului este abolirea statului, adică globalizarea! Acesta este scopul kominterniștilor; sovietizarea a fost folosit pentru o perioadă doar ca mijloc de realizare a scopului. De aceea îl putem cuprinde aici și pe Sörös cu conceptele lui, preluate de la economistul Friedrich Hayek, referitoare la ”societatea deschisă”, la globalizare și mai ales la ”dușmanii lor”! Perversă metodă de a distruge capitalismul a ales Sörös; să ajungi să distrugi capitalismul folosindu-te tocmai de unul dintre miturile lui fondatoare: Friederich Hayek!

Acești kominterniști au realizat cândva după anul 1948 (după înființarea Israelului) că comunismul a fost un experiment greșit, că prin intermediul comunismului nu vor putea realiza globalizarea. L-au distrus în 1989. După ce au distrus comunismul, pe care tot ei l-au creat, acum distrug capitalismul, pe care fie vorba între noi, tot ei l-au creat! Semnalul distrugerii capitalismului l-a dat Sörös, atunci când a distrus încrederea în lira sterlină.

Cum distrug capitalismul? Distrugând încrederea! Distrug creditul! Băncile! De ce? Pentru a globaliza. Ca să constituie un guvern unic. Pentru asta au nevoie și de energie. Deci, au nevoie și de uraniul din Munții Apuseni (de la Roșia Montană, de la Băița-Biharia, ș.a.) dar și de gazele de șist!

Ubiquitate kominternistă. Alte diversiuni kominterniste. (Metode de implantare și camuflare a kominterniștilor în Occident)

Cum și de ce a ajuns generalul de securitate Naum Grigore Grișa în USA? Pavel Sudoplatov, un mare KGB-ist, șeful lui Eitingon scrie în cartea sa "Misiuni Speciale":

Am antrenat și am trimis ofițeri să trăiască în străinătate și să strângă informații sau să-și croiască drum spre posturi de unde să aibă acces la informații. În alte cazuri, pur și simplu, le-am spus să plece în străinătate, să devină membri de nădejde ai comunităților lor și să aștepte să fie contactați pentru o misiune.

Pavel Sudoplatov, șeful biroului crime - răpiri din KGB, scrie despre Mercader Caridar Ramon, din Barcelona, care l-a omorât pe Troțki cu o lovitură în cap, cu un piolet. Echipele de lichidare a lui Troțki au acționat separat unele de altele fiind coordonate de KGB. Grigulevich a participat într-una dintre acele echipe:

Mercader a părăsit Moscova la jumătatea anilor 1970 și a plecat în Cuba, unde a lucrat pe post de consilier pentru Fidel Castro. A murit în 1978 și trupul lui a fost readus, în secret, la Moscova. Văduva lui a încercat să mă contacteze, dar eu eram plecat din Moscova la vremea respectivă. Totuși, Eitingon (un kaghebig evreu, subordonatul lui Sudoplatov, n.a.) a reușit să ajungă la înmormântarea lui, la Cimitirul Kunțevo, unde este îngropat sub numele de Ramon Ivanovici Lopez, Erou al Uniunii Sovietice", (Pavel și Anatoli Sudoplatov, Misiuni speciale, pg 141, Ed. Litera, 2013).

Pentru a înlătura din reținerile care se nasc firesc când aflăm astfel de informații despre kominterniști trebuie să spun că:

- Kominternistul Grigulevich a putut ajunge în preajma lui Dej ca și kominternistul Mercader în preajma lui Fidel Castro,

- Ca și Mercader, cu care a avut multe în comun, Grigulevich a putut muri în SUA, unde se spune că a murit Grigore Naum ca apoi urna cu cenușa să fie dusă în Rusia, în zidurile Mănăstirii Donskoi au fost

depuse urnele cu cenușa lui Grigulevich Iosif, Naum Eitingon, a soției lui Sudoplatov (Emma) și desigur a lui Sudoplatov,

- Grigulevich a avut mai multe soții (în Argentina, în România, în URSS și poate și pe altundeva); avem exemplul lui Kostyal, prietenul lui Grigore Naum dar și exemplul lui Naum Eitingon care a avut o ciurdă de soții și o mulțime de copii.

- Trebuie menționat în acest context și prietenia tuturor acestora cu Beria și cu Ana Pauker, cu verișoara acesteia, kaghebiga Elisabeta Zarubina, cu fiica ei vitregă Zoia Zarubina. Elisabeta Zarubina a fost poate cea mai mare spioană a tuturor timpurilor. Elisabeta Zarubina este cea care le-a sucit mințile lui Oppenheimer și Bohr!

- Diferențele semnificative dintre datele de naștere și moartea ale celor doi - Grigulevich Iosif (n. 05.05.1913 în Vilnius, Lituania - d. 02.06.1988) și Grigore Naum - Grișa (n. 30.09.1911, în Bălți, Rusia - d. 22.05.1999 San Francisco - 94127) - ar putea fi doar niște contrafaceri kominterniste, menite a ne ține cât mai departe de adevărata identitate a lui Grigulevich.

Ubicuitatea sau Grigore Naum - Grișa

Prietenii kaghebiști ai lui Grigulevich din URSS spuneau că le-a fost total necunoscută viața lui Grigulevich de dinaintea vârstei de 40-50 ani. Deși aceiași prieteni spuneau că Grigulevich a evitat orice poză, totuși, există poze cu Grigulevich. Însă nu există nici o poză cu Grigore Naum. Am oferit pe FB 400 lei celui care va posta pe FB o poză cu Grigore Naum. Nimeni nu are poze cu Grigore Naum! Există poze cu criminali comuniști mult mai mari și mai odioși decât Grigore Naum (Pantiușa, Nikolschi, Patriciu, Drăghici, etc) dar nu există nici o poză cu Grigore Naum. Eu am găsit două poze, prezentate odată cu acest

material, în care personajul în civil - din spatele lui Ceaușescu (echipat în general de armată) - mi se pare că seamănă mult prea mult cu Grigulevich ca să fie o coincidență.

Acel personaj în civil, din spatele lui Ceaușescu, apare la o aplicație a armatei din Tg Jiu, din 1950. Prezența lui Emil Botnăraș, ca șef al armatei, mă face să cred că la acea aplicație trebuia să fie prezent și șeful contrainformațiilor din armată: Grigore Naum. Grigore Naum are cioc! Barbișon! Interesant. În strictetea aceea comunistoidă șeful CI, sau, mă rog, colonel CI în armată, poartă cioc! Explicația necesară este în măsură să îl identifice pe Grigulevich în Grigore Naum; în aceeași perioadă, 1950, Grigulevich era și șeful contrainformațiilor din armată dar și ambasadorul Statului Costa Rica la Roma, la Papă și în Iugoslavia. Probabil că prin acel barbișon pios își întărea credibilitatea în fața cardinalilor și mai ales în fața Papei. Din cauza barbișonului, colegii apropiați îl numeau "Padre" pe

Grigulevich. Așa era legendat: "Padre"! "Padre", cu barbișon.

Cred că vă este foarte evident că acele pozele, în care eu presupun că se află Grigore Naum, prezentate în acest material, nu trebuia să mai existe! Dacă în ele este Grigore Naum. Poate că numai pretenția lui Dej de a avea cele două poze mai poate explica existența lor în zi de azi ... altfel Grigore Naum le distrugea. Fotografii au fost dușmanii lui! Este evidentă încercarea presupusului Grigore Naum, personajul în civil, din spatele lui Ceaușescu, să-și ascundă fața în momentul efectuării pozei. Dacă afla Tito? Dacă afla Papa? Dacă afla Președintele Costa Rica? Grigore Naum a dus în România o viață nu tocmai ușoară ... chiar dacă și-a lăsat barbă și chiar dacă a fost lăsat să își lase.

Se pare că nici Iagoda și nici Grigulevich nu au avut nevoie de perioadele acelea de adaptare la fusul orar: din Argentina în California, din Moscova în Serbia ca să-l chilărească pe Tito, din România la Vatican sau în Mexico ca să-l lichideze pe Troțki - au fost curse care l-au consacrat pe Grigulevich. Grigulevich putea face acele curse transoceanice mult mai ușor de pe postul de șef al CI-știlor români ... decât de la Moscova!

Grigulevich trebuia să plece în USA, adesea în Franța, în URSS și în America de Sud sau în Italia și, în același timp, trebuia să figureze minimal dar oricum, să figureze și sub numele de Grigore Naum în serviciul de contrainformații al armatei române: de la luptele din Spania și până la moartea lui Stalin asta a făcut. Se pare că avea o capacitate uluitoare de adaptabilitate la diferențele de fus orar. Ce făcea Grigore Naum în România în perioada în care Grigulevich se afla în afara României? Documentele din arhive, puține câte sunt dar relativ exigente cu cronologia în alte cazuri, - de această dată sunt total anapoda. Dacă nu am ști că Grigore Naum trebuia plătit și pontat și atunci când era plecat aiurea-n lume, am crede că a avut pile. Iată despre ce este vorba:

Teohari Georgescu, ministrul de interne, semnează decretul 1085 din 11.nov.1949, prin care îl cheamă pe Naum M. Grigore "din câmpul muncii" în cadrele active ale Armatei, cu vechime de la 1 octombrie 1949", "cu gradul de Colonel Securitate", contrasemnăt de C.I. Parhon și Marin Florea Ionescu. Deci, Grigore Naum a fost pontat ... în lipsă pe perioada 01.oct – 11.nov.1949. Nu greșesc! În partea de sus a decretului aflăm că Teohari Georgescu a prezentat și un raport: 57084, tot din 11.nov. 1949.

Sincopele din activitatea lui Grigulevich apar și din evidențele CNSAS:

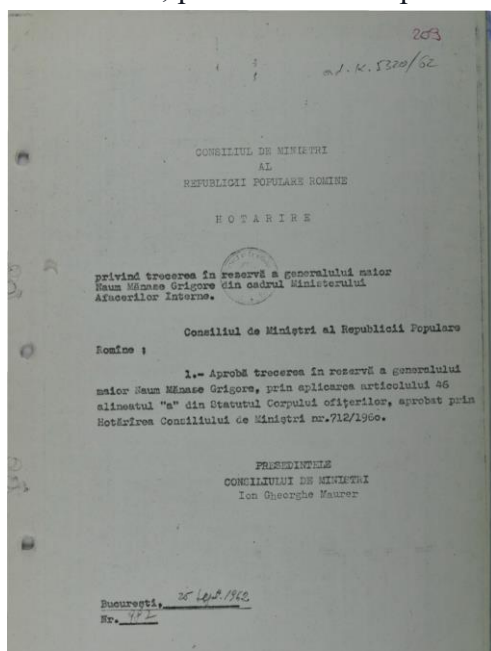
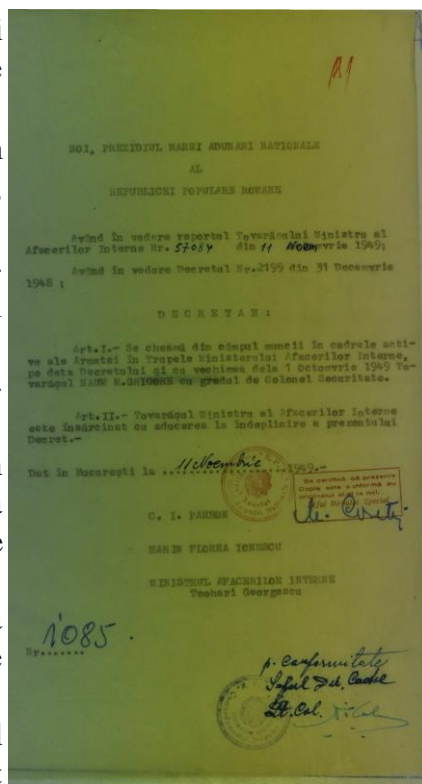
- colonel în perioada 1951-1954 în Direcția 5 Contrainformații Militare, fără să fie menționată funcția,

- general maior în perioada 1955-1958, Direcția 5 Contrainformații Militare cu funcția de Șef direcție,

- general maior în perioada 1961-1962, idem.

Trec peste posibila sincopă din perioada 1954-1955 pentru a semna sincopa din perioada 1958-1961. Este vorba despre o sincopă de trei ani! Poate că, oarecând-cândva, se va afla că Grigulevich Iosif s-a ocupat de cine știe ce sabotaje în perioada 1958-1961!

Deci, chiar în urma unui control superficial, făcut de un neprofesionist cum sunt eu, pot fi aflate sincope în activitatea lui Grigore Naum.

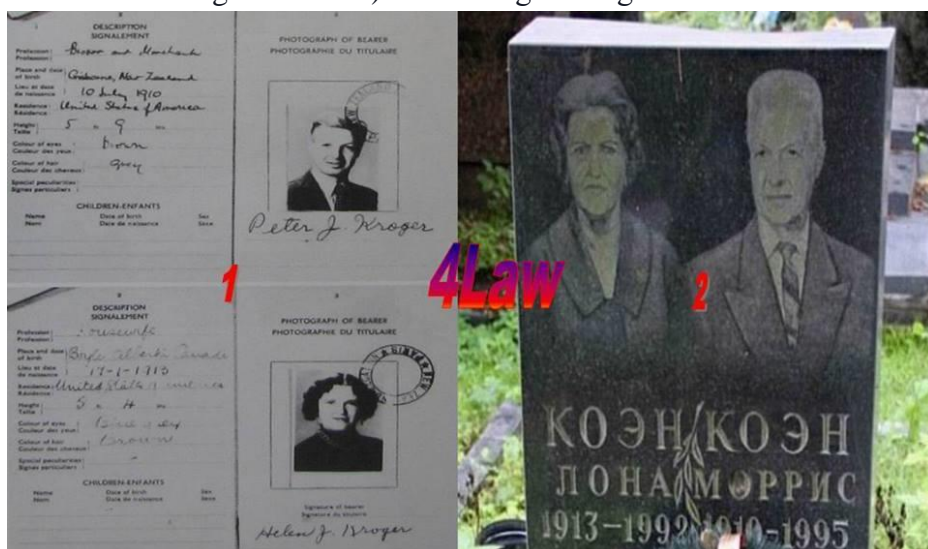
Ați putea fi de acord cu mine că nici măcar birocrăția securistă, cu exigențele ei paranoice, nu a reușit să acopere toate intrările lui Grigore M. Naum în pielea lui Grigulevich Iosif! Ați putea fi de acord cu mine că, la atâtea intrări și ieșiri făcute de Grigore-n Grigulevich și invers, securiștii, care au ținut evidența și pontajul, au preferat să lase niște lacune evidente decât să scrie că Grigore Naum tocmai plecase în Marsillia ca să coordoneze plasarea unor bombe la cine știe ce șlepuri sau garnituri de tren decât să-l

întrebe. Atâta le-ar fi trebuit: să-l și întrebe! Așa se face că celor din administrație nu le-au rămas prea multe alternative: au improvisat făcând ceea ce presupunem și noi că mai puteau să facă. Greșind!

Omul care „abracadabra”

Realizez că ubicuitățile lui Grigulevich, presupuse de subsemnatul, nu vor avea nici cea mai mică șansă să devină credibile fără o mică dovadă. Presupun că aici și din această cauză s-au oprit multe încercări de a dezvolta activitatea lui Grigulevich până în apropierea momentului în care a devenit Grigore Naum Grișa. Am amânat și, deci, am întârziat publicarea acestei cărți și din acest motiv banal: deși am căutat, totuși, am reușit să aflu numai foarte târziu procedurile de acoperire prin care trebuia să fi trecut Grigulevich Iosif ca să devină când născut în Basarabia, când în Lituania, când costarican, când ambasador pe lângă Tito, când la ordine-n Moscova și, în final: Grigore Naum Grișa la București.

Gromusckin Pavel Gheorghievici a fost numele specialistului din KGB care a creat toate personajele sub care s-a ascuns Grigore Naum. Gromusckin P. G. a început activitatea la dispoziția lui Eitingon Leon (sau Naum), superiorul lui Grigulevich. Deci, serviciilor sovietice (kominterniste) le-a fost ușor să-l înmormânteze pe Grigulevich și în Rusia, (sub numele de Grigulevich Iosif) dar și în San Francisco (sub numele de Grigore Naum). În stânga imaginii se află unul din

pașapoartele, pregătite de același specialist pentru a ascunde identitatea lui și a soției sale. Gromuschkina (Leona Cohen) a murit fără să știe că soțul ei nu a fost niciodată un excelent angajat cu afaceri externe, ci un kaghebigist-kominternist, specialist în falsificări, în contrafaceri și în crearea de legende fascinante, folosite ca biografii de spioni!

Avem și o imagine cu cei doi parteneri: Grigulevich și Gromuschkin. Din gesturile lor se vede că comunică așa cum comunică cei care se cunosc de foarte mult timp; zâmbetul personajului din spate anticipează replicile spuse a câta oară de cei doi amici.

Ca să nu aveți dubii, iată ce scrie despre acest Gromuschkin (P.G.) pe saitul³⁹ de pe care am luat și informațiile de mai sus:

"The High Art of Pavel Gromushkin - An exhibition of works by Pavel Georgievich Gromushkin, Colonel of the First Head department of the KGB of the Soviet Union, has opened at the Central House of Journalist in Moscow, featuring drawing and paintings entitled, "Portraits, People, Destinies. The Creative Report." During the Soviet times, Gromushkin's identity was considered top secret. His job was to make fictitious biographies and forged documents for intelligence officers abroad. He travelled widely to master other country's sham passports, military documents, party-membership cards, visas, driving licenses and diplomas. In a career that spanned from the Second World War until the Cold War, Gromushkin supplied documents to some of the most legendary and famous Soviet spies. He worked for the KGB for more than 50 years, and even his wife believed that her husband was a Foreign Ministry diplomat. She died without the knowledge that her husband had been a KGB super agent"

39

<https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=9&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwicwI2gyN7LAhWrCXMKHcFpA1wQFghNMAg&url=http%3A%2F%2Fwww.4law.co.il%2Fsta1.html&usg=AFQjCNG-pBixbo2hr5MIGVYmVjfmnjkgfw>

Colonel Pavel Georgievich Gromushkin - Until recent years remained in the SVR ranks. He met regularly with the young members of the Foreign Intelligence Service of Russia.

In March 1938 Paul Gromushkin was appointed a staff member in the foreign intelligence division of the NKVD. He was sent to the department for the production of fake passports for the work of NKVD intelligence agents abroad. This unit was established at the initiative of Nahum Eitingon, and led him George Miller. In the same department in the same time worked William Fisher. Fisher entered later the history of KGB's Illegals under the name of Rudolf Abel. As Gromushkin he was interested in painting and drawing . William and Paul were friends. Paul Gromushkin created few portraits of Abel. During the second world war, his main work was the preparation of fake German documents for the guerrillas. He prepared also documents for the name for the legendary Paul Siebert Nikolai Kuznetsov. Largely due to the "iron" documents Kuznetsov managed to extract valuable information. After the war Gromushkin continued his job include KGB `s forgery missions around the world . Paul Gromushkin has been an honorary member of the KGB. Has government awards. Heroes of his forgery job include also Nikolai Kuznetsov, "Rudolf Abel", Joseph Grigulevich, "Helen and Peter Kroger".Gromushkin published a book "Exploration: people, portraits, destiny".George Blake writes in Gromushkin book's foreword

Las netraduse textele de mai sus - în care am boldit, printre numele „clienților” lui Gromuschkin, și numele lui Joseph Grigulevich - pentru a vă lăsa plăcerea de a vă convinge că Grigulevich a avut mai multe posibilități de a deveni Grigore Naum Grișa decât cele care ne trec nouă prin cap.

Grigulevich a trăit în perioada 1913-1988 iar Grigore Naum în perioada 1911-1999. Față de celelalte coincidențe și suprapuneri ale lui Grigulevich cu Grigore Naum această diferență de date constituie o excepție. Pentru această excepție, care infirmă argumentele mele, vă invit să admiteți că experții au creat piste false, așa cum am arătat că au creat și cu alte ocazii. Veți constata că schimbarea datelor de naștere a unuia dintre cei doi a fost atât de ușor de efectuat de experți încât putem spune și de această dată că excepția confirmă regula.

Un cercetător CNSAS nu ar mai trece de o astfel de piedică: diferențele dintre datele de naștere și moarte a celor doi i-ar face pe cercetători să oprească orice analiză a posibilității de suprapunere a celor doi. De aceea CNSAS nu știe nimic din ceea ce știu eu. Și nici nu va ști.

Cercetarea este plină de criterii menite a împiedica aflarea unor astfel de posibile suprapuneri: Grigulevich cu Grigore Naum! Sunt

convins că astfel de reușite în ”necercetare” i-a făcut, îi face și îi va face pe kominterniști să ejaculeze! Cred că au ajuns dependenți!

**Nu CIA, nu KGB, nu MOSSAD ci kominterniștii
capitaliști au fost creatorii și coordonatorii
Revoluției românilor din decembrie 1989**

Șeful CI-știlor ne oferă un indiciu în plus că Revoluția din 1989, când am scăpat de comunism dar nu și de kominterniști, a fost organizată de kominterniștii din USA, care s-au folosit de ceiștii din armată și de urmașii acestora. Kominterniștii din USA s-au folosit de CIA, de KGB și de rețeaua de ceiști din armată:

- Vasile Milea,
- Dumitru Băsescu (tata lui Traian Băsescu), adjunct al lui Milea pe o anumită perioadă,
- Sergiu Nicolaescu (a fost profesorul ceiștilor de șase luni),
- Ștefan Kostyal, fost coleg de pușcărie cu Ceaușescu prin 1936,
- Boris Holban (Baruch Bruhman) născut în Cernăuți,
- Vasile Gherghescu (tata lui Monica Macovei),
- Ion Ioniță,
- Antip, soțul Feliciei Antip care a lucrat la curvășăraiul informațional de la Agerpres, etc.

Asta ca să realizați că membrii acestui grup au fost instruiți și organizați și că și-au transmis sarcinile ca voievozii, prin descendență! Ei și/sau urmașii lor trebuia să fie neapărat implicați în Revoluția de la 1989?! Ceea ce au făcut ei în 89 și mai ales după 89 arată că ar trebui introduși la o minimă analiză de grup organizat! Ion Iliescu, Petre Roman, Adrian Năstase, Mircea Geoană (al cărut tată era în 89 responsabil cu apărarea civilă și cu subteranele strategice ale capitalei dar și în ”oațe” combinații cu ambasadorul evreu al SUA la noi).

Dacă este să ne mai putem baza pe informațiile scrise care îl vizează pe Grigore Naum, pe Grigore Naum îl găsim în 06.08.1971, pensionar în România, decorat cu Ordinul 23 August clasa a III-a, oată cu Ana Naum (redactor la Editura de Stat), soția lui Bellu Zilber.

Coincidențe și câteva rezonanțe românești, care, ispitind irezistibil, au penetrat vigilența kominternistă

Căutând după Grigore Naum prin USA, Tismăneanu se miră, dar nu degeaba: *"Este interesant că necrologul din "Buletinul" veteranilor Brigăzii "Abraham Lincoln" spune doar că, după război, (Grigore Naum, n. m.) a lucrat la o companie farmaceutică"*. Vă las să trageți singuri concluziile. Grigore Naum și Grigulevici au fost kominterniști, au un nume apropiat de Grigore și de Grisha, au fost în Franța și au avut relații în Franța în aceeași perioadă, au luptat în Spania în aceeași perioadă și sub aceeași coordonare, au operat în SUA, în SUA s-au stabilit în California, în SUA au fost implicați în activități farmaceutice. Să nu fie cei doi unul și același!? Parcă pentru a furniza minime indicii ale locului de baștină, Grigulevici mai avea și numele sugestiv de Romualdovici.

Unele surse franceze, care știu mai multe decât spun, susțin că savantul sovietic basarabean Capița a fost de fapt părintele primei bombe atomice sovietice și nu savantul Kurceatov. Indolența noastră ne face să ezităm să înregistrăm descendența românească a basarabeanului Capița chiar și după ce fiul său, academicianul rus Capița a spus într-un, într-o românească impecabilă, că nu există limbă moldovenească și că limba românilor din Basarabia este o limbă românească, pe care a învățat-o de la mama lui. Există voci care spun că savantul Capița a fost de fapt evreu basarabean!

Am putea justifica neînregistrarea savanților Capița în Panteonul Culturii Românești dacă am ști sigur că originea lor a fost evreiască dar nici măcar această justificare prostească nu o avem! Așa este și cu evreul Grigore Naum. La est de Gubernia Basarabia era o Rusie foarte înapoiată în timp ce la vest era un tărâm al făgăduinței, al ispitei, pe care Vestul le-a exercitat asupra celor patru milioane de tineri români care au emigrat în Occident după 1989. Copilăria lui Grigore Naum a fost marcată de ispita Vestului: adică de București. Aici a ajuns. În 1933, în București, Grigore Naum (Grișa) s-a înscris la facultate, s-a îndrăgostit și s-a căsătorit cu Irma, o tânără evreică bucovineană, născută în 1914. Amândoi au devenit comuniști.

Desigur că naționalismul facultăților românești din acea perioadă l-a impregnat cu istoria misterioșilor DACI. Evreu fiind, a preferat intelectualului pompat, arogant și țeapăn din actualitate, imaginea dacilor de pe Columnă ca un echivalent al fizionomiei și ținutei basarabenilor atrași de luminile ispititoare ale Vestului, cei doi au plecat în Franța. În anul 1933 ajung la Paris. În anul 1937, cei doi tineri comuniști îndrăgostiți, cuprinși de o mistică dublă, părăsesc Parisul, așa cum era de așteptat, pentru Spania. La luptă împotriva ”fașștilor”, cum se amuză Paul Goma! După ce Grișa cade prizonier în Spania, Irma nu ezită să se căsătorească cu un alt comunist, Julien Miko, căruia îi face un copil. Deoarece despărțirea a fost totală nu putem ști cât a fost în acest cuplu dragoste și cât sarcină de partid. Recent, la inițiativa fiicei lui Irma s-a turnat un film, de mare succes: ”Das Kind”, în care Irma este eroul principal într-o poveste cu dublă mistică: dramele iubirii și ale luptei cu curul împotriva naziștilor. Nu insist!

Informațiile din perioada ”Irma” a lui Grigore Naum Grișa sunt culese din prezentarea filmului ”Das Kind”. Nu am reușit să aflu dacă Grișa a mai întâlnit-o pe Irma și nici dacă Irma a aflat că marea ei dragoste s-a transformat într-un kominternist. Cu toate astea este firesc ca lui Grișa să-i fi rămas pe circumvoluțiuni imagini cu satul copilăriei și cu Irma, prima lui soție.

Pentru moment întrerup aici firul povestirii vieții lui Grișa ca să continuu cu povestea vieții lui Grigulevich Iosif: sovieticii l-au trimis pe Grigulevich Iosif undeva departe de dacia lui basarabeni: în Argentina. Tatăl lui se afla deja acolo: farmacist. Agentul sovietic Grigulevich Iosif s-a căsătorit cu Laura Aguilar, o agentă sovietică mexicană (codată Luiza); din această căsătorie s-a născut ... ROMANELLA Nadezhda. În această perioadă Grisha era codat cu un nume extras din numele dacilor: „DACs”.

Nimeni nu poate uita cuibul cald și ispititor de pe vetrele spoite cu var vag albăstrui din casele românești. De oricâtă rea-credință am da dovadă tot trebuie să recunoaștem că Grigore Naum a trăit într-o Basarabie vlăhească: cu portul țărănesc, cu obiceiuri vechi, cu prietenii fără haturi, cu gârle și cu toată gălăgia uliței vlăhești, pe care istoricul Nicolae Iorga spunea că nu ar da-o niciodată pe un burg săsesc!

Povestind despre Grigulevich parcă reiau firul vieții lui Grișa (Grigore Naum) și mă gândesc că ispitele satului românesc au învins pentru moment vigilența kominternistă și că sângele rece s-a încălzit: și-a numit fiica „Romanella”, după numele țării în care se afla Basarabia lui natală iar el s-a codat cu numele antic al României: „DACs”! Astea sunt istețimi în complicitatea cărora intră mințile iscoditoare ale agenților pentru a învinge sistemul opresiv sau pentru a demonstra undeva în sinele acela imposibil de controlat că pot controla sistemul, că îl poate concura, ... că îl poate învinge. Frustrările îndelungate duc spre astfel de refugii și astfel de refugii găsesc astfel de soluții. Viața de spion este viață de câine! Cauți mângâiere în orice.

Grigore Naum Grișa era în Spania în 1937 iar despre Grigulevich se știe, așa cum am mai arătat, că în 1938 a fost chemat din Spania.

Să nu se adune ”Romanella” și ”Dacs” în mulțimea de indicii și de coincidențe care aliniază argumente spre concluzia că Grigulevich Iosif și Grigorea Naum au fost unul și același?!

Dosarele furate de Grigore Naum și Pârvulescu l-au ajutat pe Bodnăraș să organizeze simpatizanții de stânga și să-l convingă pe Stalin că românii pot prelua guvernarea țării

Paul Goma ne oferă o informație deosebit de importantă: „*Grișa Nahum*”, „*evreu din Ucraina, devenit șef al Direcției Contrainformații militare*” a fost coordonatorul unei operațiuni care a dus la furtul și transportul în URSS a cca 200.000 de dosare cu documente privind Basarabia și evreii. Paul Goma scrie că „*după 1990 au apărut câteva copii*”, dar nu scrie nici când s-a petrecut operațiunea și nici sursa informației.

Când a avut loc operațiunea?

Căutările mele au pornit de la premisa că dacă operațiune ar fi avut loc după 23.08.1944, cele 200.000 de dosare ar fi fost luate și nu furate! Deci, operațiunea condusă de kominternistul Grișa Nahum Grișa trebuie să fi avut loc până în 23.08.1944! Volumul pe care îl ocupă 200.000 de dosare cu documente este impresionant, necesitând o operațiune de amploare; vorbim de o suprafață aferentă de minim 200 m.p., de mulți oameni, de mult secret și de multă încredere ... prea multe ca de atunci și până acum să nu se fi aflat nimic altceva despre operațiunea lui Grișa Nahum!

Trebuie să menționez câteva indicii care i-au derutat pe istorici de așa manieră încât s-a ajuns la convingerea că, cele 200.000 dosare, au fost furate din sediul SSI în luna martie 1945, imediat după ce Emil Bodnăraș a preluat conducerea SSI. Istoricul Cristian Troncotă este unul din istoricii convinși că un text al jurnalului „România viitoare”, din 28.03.1945, surprinde exact momentul în care au fost furate acele dosare:

În jurul orei 13, când acuzatorii publici, domnișoara Alexandra Sidorovici și Emil Angheloiu, s-au prezentat la Serviciul Secret (SSI, n.a.) pentru consultarea dosarelor, distrugerea documentelor era în toi.

Ion Mihai Pacepa scrie că una dintre primele sarcini ale lui Emil Bodnăraș a „fost sustragerea din arhivele operative a dosarelor privind ofițerii ilegali și agenții INU, trimiși în misiuni informative în România sau recrutați din rândul cetățenilor români”⁴⁰.

Sursele citate mai sus și informațiile pe care le conțin intră în contradicție cu informația lui Paul Goma. Nu trebuie ignorat nici faptul că Paul Goma a avut surse la fel de credibile (socrul lui a fost al 322-lea membru al partidului comunist, director adjunct la institutul de statistică iar soția lui a lucrat la CC) dar și că el nu a avut motivele de mistificare pe care le-a avut și încă le are Pacepa.

Paul Goma nu scrie despre o distrugere de documente, așa cum pomenea textul din jurnalul „România viitoare” ci despre un furt și, mai mult, despre un transport de dosare în URSS. Apoi, printre cele 200.000 dosare trebuie să găsim și dosare care ar fi trebuit să fie la dispoziția secretarului PCdR, Ștefan Foriș, și nu la sediul SSI. În plus, se mai știe și că arhiva PCdR nu are informații scrise dinainte de 23 Aug 1944 tocmai pentru că dosarele au fost furate.

Cum au fost furate? Printre cele scrise de Paul Goma despre această operațiune în celebra lui „Săptămâna Roșie”, la pg. 47 și 147, este menționat și că Grigore Naum a condus un comando. Un comando după 23 Aug 1944, la sediul SSI? Nu avem de ce să căutăm cele 200.000 de dosare în sediul SSI pentru că au fost furate înainte de 23 Aug 1944!

Cum operațiune a avut loc înainte de 23 Aug 1944, înseamnă că kominternistul Grișa Nahum (Grigore Naum) trebuie să fi fost trimis în

⁴⁰ Ion Mihai Pacepa, *Moștenirea Kremlinului*, Ed. Humanitas, 2013, pg. 54.

România. Cum și când? Vladimir Tismăneanu scrie⁴¹ că Grigore Naum a ajuns în România în zona Ploiești, în aprilie-mai 1944, parașutat din URSS; la fel au fost parașutați și alții: Tatiana Bulan, Jean Coler, Minea Stan ș.a. Această informație este susținută și de alte surse, care adaugă și alți parașutiști: Gheorghe Filipescu, Manole H. Manole, etc.

Sunt istorici care au elaborat lucrări întemeiate pe studiul arhivelor Cominternului; ei susțin că nici un parașutist nu a fost trimis de Comintern în perioada (vara 1941 - toamna 1943). Acești istorici au constatat uluiți că Cominternul a fost aproape complet dezinteres de România; încercările jalnice de a trimite parașutiști s-au bălăngănit⁴². Istoricii care au elaborat aceste lucrări întemeiate pe studierea arhivelor Cominternului au ajuns la concluzia că numărul mic al comuniștilor români (700 - 1150) a motivat dezinteresul Cominternului.

Deși din inventarul Cominternului reiese că într-adevăr Cominternul nu a trimis nici un parașutist în România, totuși există câteva mărturii care pomenesc de existența a doi parașutiști trimiși în România de Ana Pauker. Mărturiile se află în arhive: „lotul Pătrășcanu”. Nu se cunoaște numele lor. Detalii referitoare la parașutare ne parvin numai din spusele celor doi parașutiști; mărturiile din partea comuniștilor români sunt presărate cu, rezerve, nedumeriri, suspiciuni și îndoieli. Totuși, istoricii⁴³ rețin că unul dintre cei doi presupuși parașutiști ai Anei Pauker a fost identificat în 04.04.1944, dintr-o poză, de Victoria Sârbu, soția lui Ștefan Foriș, secretarul PCdR⁴⁴.

Acel parașutist a făcut parte din echipa care l-a însoțit pe Emil Bodnăraș în 04.04.1944 când Ștefan Foriș a fost demis din fruntea PCdR. Ștefan Foriș, Victoria Sârbu și arhivarul Remus Koffler au fost reținuți într-o casă conspirativă. Demiterea a fost simplă și eficientă: Bodnăraș i-a prezentat lui Ștefan Foriș o scrisoare nesemnată, pe care a pretins că ar fi primit-o de la Comintern. Toți istoricii sunt convinși că Cominternul nu a trimis acea scrisoare și că Bodnăraș a blufat.

⁴¹ Vladimir Tismăneanu, *Lumea secretă a nomenclaturii (Amintiri, dezvăluiri, portrete)*, Ed. Humanitas, 2012, pg. 74.

⁴² Tatiana Pokivailova, Ioan Chiper, *Despre relația dintre Komintern și comuniștii din România (vara 1941 – toamna 1943)*, din volumul II, din 2003: Studii și materiale de istorie contemporană.

⁴³ Cristina Diac, *Zorii Comunismului în România (Ștefan Foriș, un destin neterminat)*, Ed. Cetatea de Scaun, 2014, pg. 312-313.

⁴⁴ PCR.

Puterea a fost preluată de la Foriș de gruparea Pârvulescu-Bodnăraș-Rangheț. Acțiunea de demitere a fost redată cifrat într-o scrisoare trimisă în 16.04.1944 de Emil Bodnăraș lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, aflat în închisoare:

Pe cât de lungă a fost pregătirea, pe atât de rapidă și concentrată a fost acțiunea. În trei ore, măsurile au fost completate. Moștenirea (documentele partidului) ne-a fost predată, iar capul familiei (Foriș), nevasta sa (Victoria Sârbu) și prietenul casei (arhivarul Remus Koffler, asistentul lui Foriș) au fost mutați la un sanatoriu bun (o casă conspirativă sigură). La ora 1 noaptea am depus cheile și toată averea familiei în mâinile bunului nostru prieten cel mai bătrân și cel mai priceput dintre noi cei de aici (Constantin Pârvulescu), astăzi stâlpul principal al familiei⁴⁵.

Bodnăraș a fost eficient. Foarte eficient. Deci, cel puțin unul din cei doi parașutiști a participat, pe lângă Emil Bodnăraș, la acțiunea de schimbare de ștachetă. Istoricii îl identifică pe parașutist cu Gheorghe Filipescu. Criteriile după care a fost identificat Gheorghe Filipescu pot duce, însă, în aceeași măsură în care i-au dus pe unii istorici spre Gheorghe Filipescu, spre oricare din ceilalți parașutiști menționați de Vladimir Tismăneanu:

- Minea Stan,
- Jean Coler
- și eventual Manole H. Manole.

Emil Bodnăraș a fost un ofițer român de carieră⁴⁶; începând cu martie 1945, el a răspuns de activitatea serviciilor secrete din partea Consiliului de Miniștri. Dacă gradul de apropiere de Emil Bodnăraș ar fi cel mai tare criteriu după care am putea face identificarea parașutistului, atunci ar trebui să alegem între Gheorghe Filipescu, Grigore Naum,

⁴⁵ Wikipedia: Emil Bodnăraș.

⁴⁶ Foarte dotat și foarte bine pregătit! A dezertat din armată și a trecut granița în URSS (13.02.1932). După un stagiul de ideologizare într-o școală a serviciilor secrete sovietice, Bodnăraș a fost trimis în România (1935). A fost identificat încă din tren, a fost arestat și condamnat la zece ani închisoare. În timp ce era închis în România a primit cetățenia sovietică și a fost eliberat după șase ani de închisoare. Ciudat! Să faci ca dezertor din armată și ca trădător numai șase ani din zece!!

Minea Stan și Manole H. Manole, care, la fel ca și Filipescu, ulterior au lucrat în serviciile secrete, sub conducerea lui Emil Bodnăraș. Faptul că istoricii l-au ales pe Gheorghe Filipescu din toți aceștia, confirmă că CNSAS răspunde unor comenzi absconse. La fel de absconse ca și informația referitoare la complotul împotriva lui Ceaușescu organizat de Grigore Naum și de Constantin Pârvulescu; informația referitoare la complotul Naum - Pârvulescu ne parvine de la ultramediatizatul istoric Cristian Troncotă⁴⁷. Fără citarea surselor! Aceast mod de a furniza informații istorice de acest gen constituie încă o dovadă că comenzile absconse la care răspunde CNSAS sunt escaladate de ispita celui care posedă informații absconse. Deci, să-l credem pe Cristian Troncotă când ne spune despre complotul Naum - Pârvulescu! Menționez în acest context despre complotul cuplului Naum - Pârvulescu din anii '70 - '80 împotriva lui Ceaușescu pentru a evidenția că încrederea unuia în altul trebuie să fi fost foarte mare, fundamentată pe un precedent; nimeni nu se însoțește într-un complot împotriva unui dictator ca și Ceaușescu fără ca mai înainte însoțitorul să se fi dovedit de credință.

În scrisoarea lui Bodnăraș către Gheorghe Gheorghiu-Dej, aflat la închisoare, identificăm preocuparea lui Bodnăraș pentru preluarea arhivelor PCR din următoarele expresii folosite:

- „documentele partidului”,
- „arhivarul Remus Forriș”.

Deci, trebuie să introducem încă două elemente printre criteriile de identificare a parașutistului care l-a însoțit pe Emil Bodnăraș în 04.04.1944:

- personajul Constantin Pârvulescu și
- interesul față de arhive.

Rezultatul combinațiilor ne obligă la o tripletă: Grigore Naum - Constantin Pârvulescu - Arhive!

Deci, parașutistul care l-a însoțit pe Bodnăraș ar fi Grigore Naum. Că este așa ne-o confirmă și patul că tot Grigore Naum este menționat de

47

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=6&cad=rja&uact=8&ved=0CD8QFjAF&url=http%3A%2F%2Fwww.scribub.com%2Fistorie%2FSECU%2FRITATEA-SI-SERVICIILE-SECR92546.php&ei=uoIJVcjqNYi4OIyCgYgP&usg=AFQjCNF_AZVwH05aIEVRQizKixJ1khr_Dw&bvm=bv.88198703,d.ZWU . Citiți la pg. care poartă nota explicativă nr. 59; acolo scrie despre Grigore Naum și Constantin Pârvulescu.

Paul Goma ca autor al unui furt de 200.000 dosare; asta înseamnă că vorbim despre o arhivă. Arhiva lui Foriș. Grigore Naum se impune cu atât mai mult cu cât Constantin Pârvulescu a fost tovarășul cu care a preluat de la Foriș arhiva.

Dacă Paul Goma are dreptate când scrie că Grigore Naum a coordonat furtul celor 200.000 de dosare, atunci acestea trebuie să fie momentele în care cineva le-a furat: 04.04.1944. Cu ce și unde au fost transportate?

Ștefan Foriș s-a făcut remarcat prin capacitatea lui de birocrat; a fost un „cur de oțel”, ca și sovieticul Molotov. Foriș a fost un birocrat înrăit; el a fost ales de Stalin tocmai pentru această calitate. Deci, arhivele luate de la Foriș au fost consistente. Cu certitudine că acele arhive s-au aflat în casele conspirative din București.

Cum a fost posibil ca aceste arhive ale PCR, deosebit de importante și de vitale, să fi fost predate de Emil Bodnăraș tocmai celui care nu se dovedise vrednic să protejeze alte arhive, la fel de importante!? Mă refer la Constantin Pârvulescu. S-a întâmplat ceva groaznic: Pârvulescu a uitat într-un taxi niște documente în care existau informații despre arhivele PCdR și despre identitatea unor membri de partid! Acele arhive au ajuns pe mâna lui Eugen Cristescu, șeful SSI! Să reținem această stranie atitudine a lui Constantin Pârvulescu și Emil Bodnăraș odată cu faptul că Grigore Naum se impune a fi atât unul din toți cei menționați că ar fi fost parașutat din URSS în România la comanda Anei Pauker cât și unul din cei doi parașutiști din arhivele „lotului Pătrășcanu”.

Deci, aflăm că Eugen Cristescu, șeful SSI, a intrat cândva înainte de 04.04.1944 în posesia unor documente, uitate de Pârvulescu într-un taxi, care ar fi dus la arestarea membrilor PCR.

Ce au știut serviciile lui Eugen Cristescu despre cei doi parașutiști primiți de comuniștii români cu atâta suspiciune? Nu există nici un document care să consemneze parașutiști din URSS; aceasta întărește și fundamentează convingerea istoricilor care susțin că Cominternul nu a trimis parașutiști în România.

Totuși, există o informație a SSI care se referă la trei spioni parașutați în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1943 de Marea Britanie în Teleorman:

- Alfred George Gardyne de Chastelain⁴⁸, șeful misiunii, fusese timp de 13 ani (1927-1941) directorul societății petroliere “Unirea” și șeful rezidenței Intelligence Service pentru România⁴⁹, se căsătorise în România cu fiica unui american,

- Ivor Porter, începând de prin 1939 a lucrat ca profesor de engleză (acoperit) în România, după 23 August - până în februarie 1945 a fost atașatul legației engleze la București,

- Silviu Mețianu, român stabilit în Anglia după ce a participat în primul război mondial.

Este vorba de operațiunea cunoscută sub numele „Autonomous”. Cei trei parașutiști britanici au fost capturați de Jandarmerie și predați imediat SSI. Nemții nu au știut de existența celor trei; SSI nu le-a spus nimic.

Cei trei parașutiști britanici intenționau să ajungă la Iuliu Maniu. Unii istorici susțin că Churchill intenționa să îl doteze pe Iuliu Maniu cu o stație și să îl facă să creadă, pe el și pe toți ceilalți factori de influență, că aliații vor debarca undeva în Grecia. Deci, intenția spionilor britanici a fost ca să îl determine pe Hitler să își dizloce trupe din Vest în Est pentru a ușura debarcarea americanilor. Trebuie să recunoaștem că un astfel de demers nu putea să convină prea mult lui Stalin. Deci, Stalin nu putea să vadă cu ochi buni dislocarea trupelor de naziști din vest și alocarea lor cât mai la est de Berlin. Ar fi însemnat ca Stalin să consimtă să își adauge piedicile pe care ar fi consimțit benevol să le preia din calea aliaților occidentali. Vorbim de Stalin! Asta înseamnă ori că istoricii nu știu despre ce vorbesc ori că nu au realizat consecințele.

În mod normal, Antonescu și, deci, SSI, ar fi trebuit să prefere o dislocare a forțelor naziste din vest și o alocare a lor în est.

⁴⁸ Roncea blog: Raportul secret al agentului Intelligence Service AGG de Chastelaine: „Înainte de arestarea noastră, jandarmii romani aveau impresia ca trebuie sa fim rusi, deoarece majoritatea parasutistilor capturati in Romania pana la acea data, fusesera agenti sovietici. Surpriza jandarmilor la descoperirea ca eram englezi si vorbeam romaneste, a fost impartasita si de populatia din satul Plosca (comuna Salcia, județul Teleorman, la data de 23 decembrie 1943, ora 8.30 – *n.n.*) unde fuseseram dusi”. Acest raport al lui sir Alfred George Gardyne de Chastelain a fost oferit ziaristilor care țin blogul Roncea numai în ultimul timp. Aflăm din acest raport că Cominternul împistrișea „cerul patriei” cu parașutiști sovietici; și numai de aici ne putem convinge cât de păguboase este metoda istoricilor de a se folosi numai de documentele scrise existente.

⁴⁹ Roncea blog: Raportul secret al agentului Intelligence Service AGG de Chastelaine

Deci, dotați cu aparatură de ultimă tehnologie, cei trei aterizează parcă dinadins în brațele lui Eugen Cristescu, șeful SSI. Sunt preluați și cazați în condiții deosebite pentru niște spioni inamici.

Li s-a acordat o libertate de mișcare surprinzător de mare; *blogul lui Victor Roncea* prezintă declarațiile și detaliile. Regele Mihai I a știut de existența celor trei iar Antonescu s-a conversat cu ei dar nu se știe ca ei să fi făcut cine știe ce până în 23 și 24 August 1944, când s-au alăturat în subsolul Băncii Naționale grupului constituit din cei care au dat lovitura de stat, prezidată de Regele Mihai.

Avem de-a face cu trei spioni a căror viață nu era amenințată de nimic! Cum credeți că se mișcă niște spioni, pregătiți pentru orice, într-o situație fără nici un risc?

Nici nu vreau să mă gândesc! Istoricii și analiștii care-i creditează pe cei trei spioni ignoră și faptul că negocierile oamenilor lui Antonescu cu cei trei se desfășurau sub celebrele bombardamente britanice de noapte!

Bombardamentele începuseră în 01.08.1943 și au continuat cu cele din 15, 21, 24 - Aprilie și, apoi, cu cele din 2/3 și 16/17 Mai - 1944.

Printre performanțele realizate de Eugen Cristescu, șeful SSI, se află și faptul că ar fi aflat despre un astfel de bombardament cu o săptămână înainte. Despre care anume din toate aceste bombardamente? Despre toate!?

Vă reamintesc că cei mai mulți istorici îl consideră pe Emil Bodnăraș informatorul lui Eugen Cristescu, șeful SSI. În declarația lui Emil Bodnăraș referitoare la demiterea lui Ștefan Foriș există o expresie care nu numai că confirmă situația lui de informator al lui Eugen Cristescu ci mai și divulgă, într-un mod inedit și copilăresc, momentul în care a avut loc acel bombardament din 04.04.1944⁵⁰, cunoscut de Eugen Cristescu:

50

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Factivenews.ro%2Fvideo-4-aprilie-1944-ziua-in-care-americanii-au-omorat-2942-de-bucuresteni-revoltator-romanii-le-au-ridicat-doua-monumente-aviatorilor-americi-doborati_1894630.html&ei=Qk0gVYzqMoitswH-7oPoDA&usg=AFQjCNHpskeMFqgK0f6rTinc37IWTxePew

După bombardamentul de aviație asupra Bucureștiului din 4 aprilie 1944, Bodnăraș și Rangheț l-au capturat pe Foriș și l-au forțat cu pistolul la tâmplă să-și semneze demisia⁵¹.

Deci, acțiunea de demitere a lui Foriș și de preluare a arhivelor a avut loc într-o zi de bombardament (american) și, mai precis, „după bombardament”. Nici că se putea o zi mai potrivită și un moment mai potrivit! Trebuie să admitem că Bodnăraș a putut să aleagă atât de potrivit ziua și momentul numai dacă admitem că Bodnăraș a știut cu o săptămână înainte că Bucureștiul va fi bombardat cca o oră în 04.04.1944 dar și că odată ce bombardamentul va înceta, nu vor mai avea loc alte bombardamente și că nu vor avea loc nici bombardamente de noapte, ca în zilele următoare! Bodnăraș deconspiră printr-o expresie tot ceea ce nu trebuia să spună: Bodnăraș și însoțitorii lui au acționat „după bombardament”.

Cine să-l fi informat pe Bodnăraș?!

Bucureștiul a fost bombardat pentru prima dată de americani în 04.04.1944. Eu susțin că am demonstrat că Grigore Naum l-a însoțit pe Emil Bodnăraș la Foriș și că Grigore Naum a fost cel care a furat și a transportat arhivele PCdR în acea zi, într-o perioadă de maxim balamuc. Arhivele au fost luate de Grigore Naum și mutate undeva tot în București, dintr-un loc în altul.

Că arhivele PCdR au fost preluate de sovietici, cândva înainte de 23 August 1944, este dovedit și de insistențele lui Stalin, tot dinainte de 23 Aug 1944, ca delegația sârbilor, condusă de Iosif Broz Tito, să preia și să ducă la Moscova arhivele cu evidența comuniștilor din dotare:

*... misiunea trebuia să ducă la Moscova arhivele Comandamentului Suprem ale Comitetului Central al Partidului Comunist.*⁵²

Această mărturie, a lui Milovan Djilas, dovedește că ațiunea comandoului, condus de Grigore Naum Grișa, a avut lor înainte de 23 Aug 1944. Această mărturie a lui Milovan Djilas, prietenul mătușii lui Vladimir Tosmăneanu, dovedește o preocupare generală a rușilor de a

⁵¹ Wikipedia; Emil Bodnăraș; Raportul final, pg. 43, 646; Arvatu.

⁵² Milovan Djilas, *Conversații cu Stalin*, Ed. Corint, 2015, pg. 28.

deține evidența comuniștilor din statele est-europene înaintea marii ofensive pentru cucerirea Berlinului. Este ușor de presupus că rușii aveau nevoie de aceste evidențe pentru a ști pe cine se puteau baza și mai ales pentru a-i putea pregăti pe acești comuniști pentru sabotaje și diversiuni în spatele naziștilor.

Așa cum se spune, Eugen Cristescu a aflat cu o săptămână înainte data la care urma să aibă loc un bombardament. Dacă bombardamentul din 04.04.1944 a fost cel despre care Eugen Cristescu a aflat cu o săptămână înainte, atunci cine i-a spus? Există un răspuns inevitabil: aliații! Adică rușii! Altcineva cînd i-ar fi putut spune? Kim Philby sau cine altcineva?

Dacă Eugen Cristescu a fost cel care l-a informat pe Emil Bodnăraș, atunci se impune întrebarea: cine l-a informat pe Eugen Cristescu iar dacă Emil Bodnăraș a fost cel care l-a informat pe Eugen Cristescu, cînd și cine i-a adus lui Bodnăraș informația de la ruși și, mai ales, de ce nu i-a spus Bodnăraș lui Cristescu și despre 23 Aug 1944?!

Așa cred eu că s-au desfășurat faptele care susțin referința lapidară a lui Paul Goma la furtul și transportul celor cca 200.000 dosare de către Grigore (Grișa) Naum. Deci, eu sunt convins că acele dosare nu au fost transportate în URSS; nici nu ar fi fost nevoie. Acele dosare s-au aflat pe „mâini bune”. Mai mult, dosarele furate de la Ștefan Foriș în 04.04.1944 au fost alăturate așa-ziselor dosare „pierdute” de Constantin Pârvulescu cu cca doi ani mai înainte într-un taxi.

Sânguința lui Ștefan Foriș a stat la baza constituirii multor dosare, care într-un final i-au folosit lui Emil Bodnăraș pentru recrutarea „gărzile patriotice”:

Bodnăraș s-a ocupat de organizarea unor organizații paramilitare clandestine (gărzile patriotice), cărora în timpul perioadei comuniste a istoriei românești li s-a dat o importanță exagerată. Împreună cu colonelul Dumitru Dămăceanu a coordonat activitățile de sabotare a porțiunii de front numită "Poarta Iașului" din Moldova în timpul ofensivei sovietice din august 1944, așa-numita „Operațiune Iași-Chișinău”⁵³.

⁵³ Wikipedia; Emil Bodnăraș; Raportul final, pg. 43, 646; Arvatu

Cât de exagerată poate fi informația referitoare la gărzile patriotice dacă nu sunt nici cunoscute și nici recunoscute faptele lui Bodnăraș, care a făcut posibilă constituirea acelor gărzi patriotice?! Abia acum putem pretinde că știm câte ceva. Acum știm că au existat 200.000 de persoane înregistrate de megascriptogarul Ștefan Foriș ca simpatizanți ai sovieticilor, ai comunismului, ai socialismului, ai masoneriei. Cine au fost aceștia? Paul Goma ne oferă un răspuns: evreii basarabeni! Pentru a scoate în evidență numărul imens al evreilor comuniști, Paul Goma face inventarul evreilor simpatizanți ai comuniștilor pe regiunile basarabene și reiese un total de peste 200.000⁵⁴. Trebuie să recunoaștem că au fost mulți.

Paul Goma scrie despre furtul celor 200.000 de dosare în cadrul unei critici fără precedent la adresa evreilor basarabeni pentru că, susține el, și ei au fost creatori ai comunismului, și ei au răspândit comunismul odată cu teroarea ce l-a precedat. El demonstrează că, nu de puține ori, evreii au fost mai ai dracu' decât ucrainenii și decât rușii. Paul Goma identifică anumite tare morale - care preced și apoi însoțesc comunismul - pe care nu are nici o reținere să le lipească de evrei.

Eu sunt convins că demersul lui Paul Goma a avut, pe lângă scopu de a răzbuna cât de cât suferințele românilor basarabeni supuși nenorocirilor comunismului, și scopul de a-i obliga pe români, în general, să ia o minimă atitudine de demnitate.

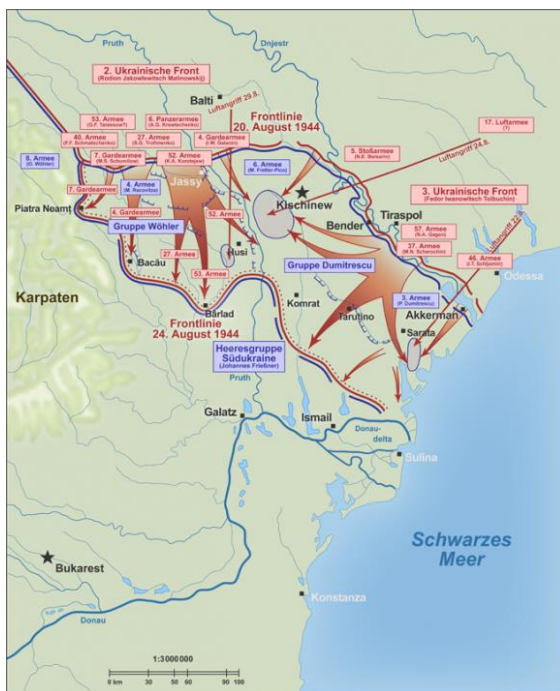
Trebuie să îi mulțumim lui Paul Goma pentru curaj, pentru efortul uluitor, pentru însuflețirea mărturiei, pentru ținuta morală a mărturiei și a mesajului. Nu există precedent românesc pentru o astfel de acribie și pentru o astfel de intensitate în scris; curajul lui Paul Goma va face ca remușcarea românilor să se transforme în rușine și pentru că au tăcut, și pentru că tac și pentru că se prefac că nu văd atacurile evreilor la adresa lui Paul Goma și pentru că Paul Goma are realmente nevoie de ajutor. Pe care iarăși nu-l vedem. Așa cum nu vedem obrăzbiile unor evrei care simțindu-ne lașitatea își grupează atacul împotriva scrierilor lui Paul Goma; devin haită pe trupul viu al lașității noastre.

Acum, după ce ne-am folosit de informațiile lui Paul Goma ca să ajungem la aceste informații noi putem să spunem: simpatizanții comuniști se regăsesc nu numai printre evreii lui Paul Goma ci și printre masoni (dușmani ai lui Hitler).

⁵⁴ Paul Goma, *Săptămâna Roșie*, (28 iunie – 3 iulie). *Sau Basarabia și evreii*, ed. 2004, pg 43-47.

Cu această bază de date, referitoare la aliați occidentali, cu un Stalin într-o ofensivă care semăna la 23 Aug 1944 tot mai mult cu un marș victorios, cu un Hitler dinspre care venea amenințarea cu bomba atomică, trebuie să recunoaștem că nici nu a fost prea dificil pentru Emil Bodnăraș ca să mobilizeze și să organizeze cât mai mulți din cei 200.000 de simpatizanți socialiști din dosarele lui Foriș. Așa a reușit Bodnăraș ca să constituie acele „organizații paramilitare clandestine”, intitulate „gărzile patriotice”. Câți vor fi fost? Nu știm. Tito a avut 60.000 de simpatizanți. Poate că Emil Bodnăraș a adunat pe undeva la 10.000 de simpatizanți ai stângii, ceea ce înseamnă mult mai mult decât 700 - 1150 de comuniști, ceea ce a cântărit enorm pentru destinul României!

La 23 Aug 1944, situația era disperată iar românii păreau inconștienți; numai românii nu făceau nimic ca să fie pe placul rușilor în special și al aliaților în general. Să nu uităm că după Teheran prințul Barbu Știrbey îi telegrafia și îi urla, din Cairo, lui Iuliu Maniu: „Invențați de urgență un partid comunist”!

Mulți anticomuniști din vest ne reproșează nouă, românilor, și Regelui că am trădat la 23 Aug 1944. Nu au nici un drept! Nu este drept ca europenii occidentali să ne reproșeze moartea părinților și a bunicilor pentru că nu au acceptat să moară în locul lor! Cinismul europenilor occidentali este scandalos; moartea bunicilor și străbunicilor noștri, în lupta împotriva lui Stalin, de-abia dacă ar fi dus la prelungirea vieții bunicilor și străbunicilor lor cu 2-3 luni! Dacă Antonescu ar fi fost lăsat

să continue războiul, sovieticii ne striveau în 2-3 luni. Iată care era situația frontului⁵⁵.

Deci, dacă nu ar fi existat clarviziunea și puterea de influență a lui Barbu Știrbey, sprijinul masonilor britanici din România și din afară, spiritul militarului de carieră Bodnăraș, inteligența sprintenă a lui Lucrețiu Pătrășcanu, calitățile de combinagiu de excepție ale șarlatanului Bellu Zilber dar și abilitățile și sângele rece ale lui Grigore Naum, eu sunt convins că Stalin ar fi împărțit vecinilor și ceea ce mai rămăsese neîmpărțit din România! Să ne amintim că Stalin spunea că România era un stat imperialist, constituit din suprafețe sustrate de la vecini (la această impresie negativă au cântărit și războaiele de expansiune din 1919, numite „imperialiste”: împotriva bulgarilor și împotriva ungurilor comuniști ai lui Bella Khun). Stalin spunea ceea ce-i spuneau cei care se pregăteau să extragă părți dintr-o Românie cu numai 700 - 1150 de comuniști, adică de oameni pe care s-ar fi putut baza.

Cât oportunism a motivat eroismul lui Emil Bodnăraș? Pentru mine nu mai are importanță; Emil Bodnăraș a fost omul providențial al națiunii române și al României! El a reușit să integreze interese și misiuni atât de divergente și să extragă rezultanta benefică din energii atât de diferite, de dispersate și de iresponsabile. El a fost un adevărat *Comandant!*

Dacă lucrurile au stat așa cum scriu eu, atunci trebuie reevaluați atât Emil Bodnăraș cât și cei care l-au sprijinit în demiterea lui Ștefan Foriș, în demiterea, în arestarea, în reținerea lui Antonescu și în sustragerea arhivelor referitoare la staliști, comuniști, socialiști,

⁵⁵ Iată ce scrie George Damian pe blogul său („De ce a avut loc lovitură de stat de la 23 august 1944”): „Pe 20 august 1944 sovieticii au declanșat operațiunea Iași-Chișinău care avea ca obiectiv încercuirea trupelor române-germane din nordul Moldovei și cucerirea liniei Focșani-Galați unde s-ar fi putut organiza o linie de apărare. Faza a doua a ofensivei sovietice prevedea ocuparea rafinăriilor de la Ploiești și a Bucureștiului.

Puțin știu că operațiunea Iași-Chișinău a avut aceleași dimensiuni cu bătălia de la Stalingrad. Sovieticii au aruncat în luptă 1,25 milioane soldați, 16.000 de tunuri, 1800 de tancuri și 2200 de avioane împotriva a 900.000 de soldați (500.000 germani, 400.000 români) susținuți de 7.600 de tunuri, 400 de tancuri și 800 de avioane. Diviziile blindate de elită Großdeutschland, Totenkopf și 24 Panzer (care respinseseră atacurile din aprilie și mai) fuseseră transferate în nord, pe frontul baltic. În bătălia de la Stalingrad sovieticii au angajat 1,14 milioane soldați, 13.500 tunuri, 900 de tancuri și 1400 de avioane împotriva a 1 milion de soldați, 10.300 tunuri, 675 tancuri și 1200 avioane”.

simpatizanții de stânga și masoni de toate orientările posibile. Masonii de dreapta și de stânga, de rit antic dar și cei francezi, regulari și iregulari, și-au adus aportul în creerea de contacte cu aliații. Amintesc aici pe Jean Pangal, un apropiat al lui Carol al II-lea. Jean Pangal a fost ambasador în Spania; el a refuzat încă din 1940 să mai reprezinte interesele lui Antonescu și a mediat cu britanicii ieșirea României din război. Jean Pangal a profitat de oportunitățile deschise după 23 August 1944 cât i s-a permis: până în 1948. Se spune că masonul Jean Pangal l-ar fi făcut și pe Ceaușescu un fel de mason pe la o lojă italiană („Propaganda Due”).

La demersurile masonului Jean Pangal s-au adăugat Lucrețiu Pătrășcanu, Barbu Știrbey, Petre Pandrea, Bellu Zilber. Toți aceștia ar fi masonii oarecum mai de dreapta care au acționat pentru ca 23 August 1944 să fie posibil! Deși acest grup a fost coordonat de Emil Bodnăraș, este straniu că după 1948 numai el a scăpat neatins!

Bineînțeles că nu o să-i ignorăm aici tocmai pe cei patru șefi ai masoneriei din România: Mihai Ralea, Mihail Sadoveanu, Victor Eftimiu, N.D. Cocea și nici pe ceilalți, deloc puțini, cu priză la masele largi, dezorientate: Păstorel Teodoreanu, Mihai Codreanu, Petru Groza și, probabil, Petre Țuțea! Da, naționalistul superb Petre Țuțea și burghezul Petre Pandrea au fost simpatizanți ai socialiștilor și, probabil, masoni. Hunedoreanul Petru Groza, „burghezul roșu”, a fost și el un mason, cam populist dar cu multă charismă!

Laudele noastre trebuie să îi înalțe pe acești masoni pentru reușita de la 23 Aug 1944 iar rușinea trebuie să îi acopere pentru concesiile scandaloase făcute comuniștilor până în 1948; pentru privilegiile! Unii au supraviețuit ca masoni în adormire și după 1948, împruțind și acele poziții sociale pe care le-au deținut: Mihail Sadoveanu, Petru Groza, ș.m.a!

Închei aici cu masonii pentru a reveni și a încheia, ca să reținem, cu acel interesant mason Jean Pangal, care a mediat cu britanicii ieșirea României din război. Probabil că acea mediere a stat la baza inițierii de către englezi a profitabilei operațiuni „Autonomous”, care a înaripat masonii mai de dreapta să își aducă imensul aport la splendida realizare de la 23 Aug 1944. Nu pot să nu conexeze la ideile conexe de Jean Pangal și oamenii conexați, care au fost spionii britanici din România, promiși după război de Eugen Cristescu lui Lucrețiu Pătrășcanu. Insist, după 1948, consecințele au fost dramatice pentru „lotul Lucrețiu Pătrășcanu”; atunci când voi avea timp să scriu voi demonstra că înlăturarea și omorârea lui Pătrășcanu s-a datorat faptului că la 23 Aug

1944 el s-a raliat demersului masonilor britanici și că s-a datorat numai apoi sau poate că deloc lui Gheorghe Gheorghiu Dej.

Cum a fost posibil ca în România anilor 1940, unde se aflau cca 800.000 de evrei, să fi existat numai 1000 de comuniști!? Au fost descoperite recent liste cu numele celor plătiți de Ana Pauker. Oare nu cumva printre cei plătiți de Ana Pauker, înainte de 23 Aug 1944 au fost și masoni?

Oare nu cumva cei mai mulți masoni de dinainte de 23.08.1944 au fost comuniști sau socialiști?

Dacă răspunsurile sunt afirmative atunci cam de câți simpatizanți dispunea Moscova în România înainte de 23 Aug 1944 dacă Ana Pauker le-a oferit comuniștilor și alternativa de a fi masoni (la o adică)? Tot numai 1000?

Mihail Sadoveanu a fost promovat și pentru că a oferit sovieticilor lista masonilor iar Cristescu a fost salvat pentru că i-a dat lui Lucrețiu Pătrășcanu lista spionilor serviciilor secrete britanice din România.

Jean Pangall, pro-britanic și Sadoveanu, pro-sovietic, ambii masoni de vârf - au acționat după 23 Aug 1944 în favoarea sovieticilor. Deci, comuniștii necunoscuți ai unei Românii - unde evreii erau în număr de cca 800.000 - au fost camuflați în masoni. Oare nu cumva așa ne putem explica aparentul dezinteres al Moscovei față de membrii comuniști!?

Oare numai degeaba îi suprapuneau legionarii pe masoni cu comuniștii?

Deci, rolul lui Grigulevich a fost imens: a aflat simpatizanții socialismului moscovit în evreii Basarabiei! Faptul că de aceștia s-a folosit energicul Bodnăraș este numai una din consecințe. Celelalte nu le vom afla prea repede dacă au fost atât de bine ascunse până acum.

Cândva prin 1946, Grigore Naum a preluat funcția de director al Editurii Politice a PCdR⁵⁶, preluată imediat după 1989 de Liiceanu. În niște hale sau în niște depozite ca și cele ale Editurii Politice au putut fi ascunse în 04.04.1944 și cele 200.000 de dosare ale evreilor din Basarabia, despre care povestește Paul Goma. Ca și director de editură, Grigore Naum le-a studiat cu competență: tot timpul până când a fost avansat ca șef al contraspionajului și oricând mai apoi. Din când în când câte o filă plutește prin București ca și un mic covor fermecat, ca să ia

⁵⁶ *Partidul Comunist din România*. Asta a fost titulatura oficială. Deci, nu PCR. Eu nu țin la aspectele astea dar văd că oficial se insistă pe respectarea chestiunilor care ermetizează informațiile, abordarea și accesul; de aceea nu prea am chef ca să îmi fac dușmani și din nimicuri.

românul aminte. Pentru a afla toate astea au fost rușii atât de preocupați ca să pună mâna pe acele dosare. Trebuie să ne întrebăm de acum încolo: de ce a fost necesară sustragerea acelor dosare deținute de Ștefan Foriș? Eu vă spun că m-am gândit la două explicații:

- Cei mai mulți evrei trimiși de Stalin la luptele din Spania au fost din Basarabia. Cei mai mulți agenți trimiși în USA și Europa au fost dintre evreii din Basarabia. Preconizând o înlăturarea a lui Antonescu, Stalin a luat toate măsurile ca dosarele să nu pice în mâna aliaților: americani, englezi, francezi, care erau infestați cu kominterniști,

- Comuniștii români au fost insuficienți pentru asigurarea unei rețele de luptători dispuși să acționeze imediat, odată cu înlăturarea lui Antonescu, pentru Stalin și înaintea aliaților.

De la cine a aflat Paul Goma despre furtul celor 200.000 de dosare? A avut de la cine; gurile rele spun că socrul său, evreul Petre Năvodaru⁵⁷, fost director adjunct al institutului de statistică, ar fi pierdut un document foarte important iar Ana, evreică, fiica lui Petre Năvodaru și soția lui Goma, a lucrat în CC al PCdR. Nu zic că Paul Goma a aflat din acel document pierdut de socru ci de la socru ... Dacă acestea au fost sursele lui Paul Goma, atunci ne putem explica de ce a deconspirat numai parțial. Bine că a deconspirat și atât!

Eugen Cristescu a spus: „*Este cea mai mare cinste a vieții mele că am fost la un pas în urma acestui om (Antonescu, n.a.)*”. Această declarație mă convinge că Eugen Cristescu nu l-a trădat și nici nu l-a abandonat pe Antonescu. Eu sunt convins că Eugen Cristescu a știut de lovitura din 23 Aug 1944 de la Bodnăraș, așa cum Emil Bodnăraș a știut despre bombardamentul din 04.04.1944 de la Eugen Cristescu! Deci, ar trebui să începem să fim convinși că Emil Bodnăraș a fost mai degrabă colaboratorul strategic al lui Eugen Cristescu, șeful SSI, decât informatorul lui, așa cum se spune și că, în compensație, Emil Bodnăraș a asigurat supraviețuirea lui Eugen Cristescu în condiții rezonabile. Cei doi au lucrat după principiul: *Mă ajuți acum - te voi ajuta după*. Bodnăraș și Cristescu s-au pus de acord: alianța cu nemții este sortită unui eșec mult prea previzibil iar alianța cu americanii depinde numai și numai de evreii din USA și din URSS.

Pare straniu pentru că nu sunteți obișnuiți cu această perspectivă și pentru că istoricii ne-au ținut departe de această ipoteză impusă de necesitatea de a îmbina informațiile și indiciile oferite chiar de istorici. Cine i-ar fi putut spune lui Cristescu cu o săptămână înainte că

⁵⁷ Petre Năvodaru a fost al 322-lea membru al PCdR.

Bucureștiul sau Ploieștiul vor fi bombardate? Cineva dintre aliați. Bodnăraș, zic eu. Știind ce au pățit Foriș, Kofler și alții care au colaborat cu aliații occidentali, trebuie să admitem că Bodnăraș a fost conștient că pătea ce a pățit Foriș dacă i-ar fi spus lui Cristescu ceva fără acordul Moscovei.

Deci, dacă Bodnăraș i-a spus ceva lui Cristescu atunci Moscova l-a împrumutat pe Bodnăraș să negocieze cu Eugen Cristescu. Mai mult: fiindcă Eugen Cristescu a aflat odată cu Bodnăraș că peste o săptămână va fi bombardat Bucureștiul, atunci este imposibil ca Eugen Cristescu să nu fi aflat și că Antonescu va fi înlăturat tocmai de Bodnăraș, cu cine, cum și când.

Cu alte cuvinte, putem să spunem că acum știm cauza pentru care bombardamentele aliaților occidentali nu au fost foarte eficiente; dacă luăm de bună faptul că pierderile românilor în combustibil au fost nesemnificative și că aviatorii americani au încasat și o bătaie zdravănă și rușinoasă, atunci trebuie să ne întrebăm mirat cum de nu ne-au bombardat rușii care au bombardat în draci Berlinul, situat mult mai departe de ei decât România?!

De ce?! Sunt uimit!

Pentru că aliații occidentali au mai luat-o o dată în barbă de la Stalin: prăpădul făcut în case și în oameni a fost mare, creându-le românilor ceva mai mult decât un început de nedumerire. Să nu îmi spuneți că Stalin, care căuta cu disperare prilejuri adecvate ca să și-i apropie pe români pentru a putea impune comunismul populist, nu a anticipat asta! De aceea a primit Bodnăraș dezlegarea de la Stalin să îi spună lui Eugen Cristescu data fiecărui bombardament. De aceea au reușit bombardamentele să omoare români dar să nu prea distrugă rafinării și de aceea a reușit comandantul de escadrilă Dan Vizanti să aștepte avioanele americane cu avioanele românești în aer și să îi bată măr în 10 iunie 1944⁵⁸; avioanele românești au așteptat în aer sosirea avioanelor americane. Nu admitem justificarea cu stațiile de recepție! Stațiile acelea nu au fost capabile tehnic de așa ceva. Stalin prin GRU, GRU prin Bodnăraș, Bodnăraș prin Cristescu le-au administrat

58

<https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.ziare.com%2Fcultura%2Farta-romaneasca%2Fdan-vizanti-despre-iar-80-si-batalia-din-10-iunie-1944-780483&ei=sssRVbvcA4HTaI-RgcAM&usg=AFQjCNEi2MgkYdgRdvBVfhsXrufZ6zr-Eg>

americanilor în 10.06.1944 un mini Pearl Harbor la câțiva kilometri de București. Cunosând data atacurilor, avioanele românești ar fi putut să doboare de fiecare dată avioanele americane numai că asta ar fi dus la deconspirarea sursei. Victoria comandantului Dan Vizanti nu s-a mai repetat. Este firesc; nici chiar așa! Numai că nici aliații (americani și englezi) nu au făcut cine știe ce pagube în zona petrolieră!

Să nu ignorăm din această analiză bombardamentul nemților, în replică, asupra Bucureștiului în 24.08.1944.

La cât de slabi eram noi, Hitler era totuși mult prea puternic iar Stalin era mult prea aproape. În 23 August 1944 România a avut două fețe: consecvență, prin Antonescu și repliere, prin Bodnăraș! Cele două atitudini concomitente au diminuat atât din furia lui Hitler cât și din furia lui Stalin. Eu sunt convins că Eugen Cristescu a fost cel căruia Antonescu trebuie să-i fi ordonat cândva mult înainte de 23 Aug 1944 să pregătească și varianta prin care mai putea fi salvat ceva din țară în acele condiții în care el, Antonescu, se afla între Hitler și Stalin, adică între ciocan și nicovală. Varianta lui Eugen Cristescu s-a numit Bodnăraș!

Acuma ne putem explica de ce a rămas Antonescu să se sacrifice conștient, deliberat, pentru a menține aparența unei stări de spirit de luptător și a unei veritabile amenințări împotriva lui Stalin. Cât de prielnic a fost sacrificiul mareșalului pentru a oferi câmp unor negocieri mai strânse? Mai competente?

Pentru o țară atât de mică nici că se putea să avem niște conducători mai buni! Rezultatul? Însuși Sudoplatov, omul lui Beria, a mușcat momeala lui Bodnăraș și a păstrat în memoria sa chiar și în 1993 următoarele fapte: „În România, tânărul rege Mihai se bazase pe trupele de asalt comuniste ca să îl aresteze pe generalul Ion Antonescu și să execute lovitura de stat antihitleristă, când s-a alăturat coaliției antifasciste”⁵⁹. Ce știa Sudoplatov știa Beria și Stalin. Ca un veritabil expert al evaluării eforturilor depuse în înfrângerea lui Hitler, Stalin a redat românilor Ardealul deși comisarii kominterniști nu au uitat niciodată să le reproșeze comuniștilor, mormăit, că au fost numai 1000 de inși! Se pare că faptele acestor conducători ai destinelor românilor și României începând cu 23 August 1944 i-a obligat pe sovietici să fie și ei nobili măcar o dată-n viață! Am scăpat ca prin urechile acului!

⁵⁹ Pavel și Anatoli Sudoplatov, *Op. Cit.*, pg. 329.

Căutând după arhivele furate de Grigore Naum în 04.04.1944 s-a degajat o întrebare care persistă insistent: cine i-a spus lui Emil Cristescu cu o săptămână înaintea datei de 04.04.1944 că americanii vor bombarda Bucureștiul?

Trebuie să știm că în căutarea identității celor care au participat la operațiunile despre care scriu eu, vom afla întotdeauna, dar întotdeauna, nume legendate: spre exemplu Emil Bodnăraș a acționat alături de Rege, în 23-24 August 1944 sub cunoscutul nume „inginerul Ceaușu”. Sub ce nume a acționat Grigore Naum? Eu voi pomeni câteva coincidențe ale căror explicații se aliniază în argumente care îl suprapun pe Grigore Naum peste cel de-al treilea membru al grupului „Autonomous”, adică peste englezul de naționalitate română, care, cică, ar fi participat la primul război mondial, după care s-ar fi stabilit în Anglia: Silviu Mețianu. Acesta a fost cel care i-a spus lui Emil Cristescu și, bineînțeles lui Emil Bodnăraș despre bombardamentul din 04.04.1944 cu cca o săptămână mai înainte.

Este posibil ca Eugen Cristescu să fi aflat de la Grigore Naum și data bombardamentelor de noapte, pe care englezii le-au făcut asupra rafinărilor din preajma Ploieștiului; așa ar putea fi explicată relativa ineficiență a acelor bombardamente.

Dacă rușii, aflați în plin avânt spre Berlin, mizau pe rezervele de petrol de la Ploiești ca să ajungă la Berlin, Cristescu și nemții au făcut tot ceea ce au putut ca să le preserve ... pentru ruși! Așa că, dacă serviciile secrete sovietice mai puteau să obțină și alte avantaje din deconspirarea datelor la care urma să aibă loc bombardamentele, atunci trebuie să ne așteptăm ca serviciile secrete să fi fost primele care l-au îndemnat pe Grigore Naum să deconspire data acelor bombardamente cu o săptămână înainte. Dar credeți că mai era nevoie de o astfel de învoire pentru ca un spion de o astfel de anvergură, cum a fost Grigore Naum, să nu își permită să decidă singur că prietenia cu SSI era mai importantă pentru a forța România să întoarcă armele!?

Nu degeaba Grigore Naum, adică Grigulevich Iosif, a fost omul de încredere al lui Beria, adesea impus în echipele lui Sudoplatov. Citind documentele pe care se bazează istoricii care susțin că Cominternul nu a livrat României parașutiști, se poate constata chiar din materialele citate un aspect care le-a scăpat istoricilor atunci când au dedus lipsa de parașutiști numai din dezinteresul Cominternului. De ce? Pentru că trimiterea parașutiștilor nu a fost o sarcină exclusivă a Cominternului ci,

dimpotrivă, Cominternul era cel care trebuia să obțină avizele lui Molotov, Beria și bineînțeles Sudoplatov și nu invers:

La 1 iulie 1941, G. Dimitrov trimitea o scrisoare lui V. Molotov și L. Beria, care avea anexată și o listă de oameni care puteau fi imediat lansați - cu sprijinul și cooperarea NKVD, după cum se preciza în scrisoare - în spatele frontului inamic. Câteva zile mai târziu, la 11 iulie 1941, Dimitrov îi comunica lui Beria că „în afara oamenilor noștri pe care-i alegem și-i dăm tov. Sudoplatov și celei de-a cincea direcții a RKKA (Armata Roșie Muncitorească Tărănească), noi am selectat, verificat și pregătit grupe de comuniști străini pentru activitatea politică de partid și organizarea mișcării de partizani în Germania, Polonia, Ungaria, Ucraina subcarpatică și Bulgaria⁶⁰.

Observăm că Cominternului îi erau alocate misiuni în activitatea politică și în domeniul organizării mișcării de partizani, care nu numai că nu interferau cu misiunile alocate lui Beria (Sudoplatov) ci erau chiar subordonate acestor „grei” ai conducerii URSS. Asta înseamnă că toți parașutiștii ajunși în România în perioada de „dezinteres” a Cominternului au fost trimiși de NKVD și de serviciile armatei URSS. Trebuie să îi menționez aici pe cei cinci foști legionari, parașutați de sovietici în luna iulie 1944 în apropiere de Olănești, cu misiunea de a-l lichida pe Antonescu⁶¹. Deci, rușii au realizat imediat că Antonescu era piedica cea mai mare în calea „întoarcerii armelor”. Ca urmare rușii au procedat peste tot în consecință, inclusiv în cadrul misiunii britanice intitulate „Autonomous”.

⁶⁰ Tatiana Pokivailova, Ioan Chiper, *Despre relația dintre Komintern și comuniștii din România (vara 1941 – toamna 1943)*, din volumul II, din 2003: Studii și materiale de istorie contemporană, pg. 60.

⁶¹

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.istorielocala.ro%2Findex.php%3Foption%3Dcom_k2%26view%3Ditem%26id%3D133%3Aatentatul-dejucat-de-la-ol%25C4%2583ne%25C5%259Fti-contra-mare%25C5%259Falului-antonescu-o-variant%25C4%2583-de-lucru%26Itemid%3D203&ei=agcMVd7vIYzWPPrygKAN&usg=AFQjCNFuOMUeN7LOpLr2xAOsD1fHcZAQBw&bvm=bv.88528373,d.ZWU

Cum Grigulevich Iosif era omul lui Beria și cum Sudoplatov menționează⁶² în cartea lui, *Misiuni Speciale*, că Beria îl impunea pe Grigulevich în echipele care trebuia să îndeplinească misiuni mai deosebite, - este de așteptat ca Grigulevich să fie găsit în echipele trimise să îndeplinească misiuni mai importante decât ni se par ele la prima vedere. Misiunea „Autonomous” a fost o astfel de misiune; de-abia putem descifra o parte a intereselor pentru care a fost constituită și trimisă în România lui Antonescu. Nu îmi propun să aflu totul pentru că ar fi imposibil dar cum deja am aflat că misiunea a dus la scurtarea războiului cu cel puțin 2-3 luni trebuie să admitem și că a fost una de calibru. Cu oameni de calibru; o misiune care a necesitat implicarea lui Beria, a Anei Pauker și a lui Grigulevich Iosif.

În acea echipă de aliați diversioniști trimisă în România lui Antonescu trebuie să fi făcut parte și reprezentantul lui Stalin. Fidelitatea și încrederea aliaților unu-n-celălalt a fost stabilită, obligatorie, presupusă și, în același timp, aliații trebuia să se comporte astfel încât să poată oricând înlătura suspiciunile uneia din părți. Cu paranoia kominternistă nu te poți juca! Transparență totală! „Glasnost”!

Ministrul de externe britanic Anthony Eden tocmai stabilise în luna martie 1943 poziția Marii Britanii față de România.

Noi (Marea Britanie) nu vrem să acceptăm nici un angajament sau să întreprindem vreo acțiune fără deplină cunoștință și consimțământul guvernului sovietic.

Având în Stalin o speranță disperată dar și o suspiciune febrilă și permanentă, Churchill a cuprins în această echipă și pe reprezentantul lui Stalin: Silviu Mețianu sau Grigore Naum aka Grigulevich Iosif. Asta urmează să demonstrez prin coincidențe care nu pot fi explicate altfel.

Istoricii români au dibuit, prin arhive, declarațiile din 1950 ale unor membri de partid făcute în 1942-1943, în care există referiri la doi parașutiști sosiți din URSS! Informația aceasta îi nedumerește pe istorici, care, așa cum am mai arătat, tocmai aflaseră din arhivele Cominternului că perioada 1942-1943 se află în interiorul perioadei în care Cominternul nu a reușit să parașuteze pe nimeni în România. Așa cum am mai spus, cei doi parașutiști au fost primiți cu suspiciune cu toate că „s-a discutat o

⁶² Pavel și Anatoli Sudoplatov, *Misiuni Speciale, Memoriile unui maestru al spionajului sovietic*, Ed. Litera, 2013, pg. 131.

scrisoare luată de Rosenberg-Runcan de la parașutiști, unde, în această scrisoare erau toate datele despre acești doi parașutiști - adică cine sunt, unde au parașutat, ce misiune au primit și reieșea din această scrisoare că înainte de a veni aici, au stat de vorbă cu Ana Pauker”⁶³. Informația este cuprinsă în declarația Victoriei Sârbu, soția lui Ștefan Foriș, dată în 1950 în perioada anchetării în stare de arest în cadrul lotului Lucrețiu Pătrășcanu. Victoria Sârbu este cea care așa cum am arătat l-a identificat pe unul dintre cei care l-au însoțit pe Emil Bodnăraș în 04.04.1944, cu ocazia demiterii lui Ștefan Foriș, cu „parașutistul Nicu”, pe care eu l-am identificat în Grigore Naum (sau Silviu Mețianu) pe un alt aliniament de argumente.

Istoricul Cristina Diac spune, în continuarea informației de mai sus, că, după ce au făcut obiectul unei discuții (dintre Ștefan Foriș și Constantin Pârvulescu), cei doi au fost puși în legătură cu Iosif Rangheț și cu Emil Bodnăraș. „*Parașutistul Nicu*” s-a dovedit „gură bogată”: „*în loc să prelucreze instrucțiunile primite de la tov. Bodnăraș, a deconspirat faptul că el a fost parașutat din URSS*”. Imprudență sau nepăsare? Eu cred că este vorba despre nepăsarea și disprețul specifice celor încredințați cu sarcini secrete, mult mai importante decât cele oficiale!

Serviciul Român de Informații a pus recent la dispoziția istoricilor documente din care reiese activitatea febrilă desfășurată de cei trei englezi din misiunea „Autonomous”. Aproape toată activitatea lor a constat în preluarea-primire mesajelor și în codificarea-decodificarea mesajelor cu misiunea engleză din Cairo, unde se afla Barbu Știrbey, care făcea eforturi să scoată România din alianța cu Hitler. Pentru a realiza cât de intensă era activitatea aceasta de emisie-recepție, codificare-decodificare, trebuie menționat și faptul că englezii au trimis celor trei, la București, o stație de emisie-recepție și mai performantă.

Subliniez că suntem departe de a fi edificați cine au fost cu adevărat cei implicați în acțiunile acestei operațiuni; detențiile și apoi destinele tragice, ale lui Pătrășcanu, Foriș și ale multor alora, spun prea puțin despre consecințele care trimit spre activitatea *Autonomous* și nu numai. Vom avea surprize pentru că acțiunea, așa cum o știm, conține prea multe sincope logice, acoperiți, legendați, ilegali, schimbări de destine și simulări cu consecințe neelucidate.

⁶³ Cristina Diac, *Zorii Comunismului în România (Ștefan Foriș, un destin neterminat)*, Ed. Cetatea de Scaun, 2014, pg. 313. Informația este cuprinsă în declarația Victoriei Sârbu, soția lui Ștefan Foriș, dată în 1950 în perioada anchetării în stare de arest în cadrul lotului Lucrețiu Pătrășcanu.

Deci, când vorbim de membrii grupului „Autonomous” vorbim de niște profesioniști în comunicații secrete care operau în România într-o atmosferă colocvială; fiind ocrotiți discret de SSI-ul lui Eugen Cristescu, ei se puteau mișca liber și fără nicio teamă. Nu se poate ca șeful SSI să nu fi aflat imediat adevărata identitate a evreului Grigore Naum din moment ce acesta a avut legături intense și cu cei peste 50% din comuniștii care erau informatori ai SSI.

Deci, eu spun că Grigore Naum a fost trimis de ruși în România de undeva din Vest și nu din Est, adică de acolo de unde activa Grigulevich Iosif: America de Nord, America de Sud, Portugalia, Spania, Italia. Dislocarea lui Grigulevich trebuie să fi fost motivată de un interes care a depășit interesul faptelor prin care el s-a făcut remarcat în lumea spionajului. Să amintim numai de VENONA, celebrul centru american de transmitere, interceptare și decodificare a informațiilor, față de care Grigulevich s-a dovedit mai bun decât americanii: deși americanii de la „Venona” au interceptat multe dintre mesajele primite sau trimise de Grigulevich, totuși, criptoanaliștii americani nu au reușit să îl decrypteze pe celebrul „Artur”, cum semna Grigulevich și nici pe adjunctul său.

Venona” și-a început activitatea în 1943.

În 1943 s-au întâmpnat mai multe:

- 15.03.1943, Stalin a desființat Cominternul (oficial dar nu de fapt), pentru a înlătura orice piedici în creșterea prieteniei cu aliații occidentali,

- a fost creată agenția „Venona”,

- a avut loc întâlnirea celor trei de la Teheran,

- englezii au parașutat în România doi „englezi” + un român în cadrul operațiunii „Autonomous”.

Nici americanii și nici englezii nu au cunoscut performanțele de criptoanalist ale lui Grigulevich și nici performanțele de spion; așa că deocamdată nici nu ar trebui să ne surprindă că Grigulevich a fost inclus în misiunea „Autonomous”. Ceilalți doi tovarăși englezi habar nu au avut!

Sudoplatov - adjunctul lui Beria, șeful NKVD - se plânge în cartea sa, *Misiuni Speciale*, de lipsa de operatori profesioniști⁶⁴; el se plânge că una din rețele dispunea de un singur operator radio⁶⁵. Cu toate

⁶⁴ Pavel și Anatoli Sudoplatov, *Misiuni Speciale* (Memoriile unui maestru al spionajului sovietic), Ed, Litera, 2013, pg. 217.

⁶⁵ Idem, pg. 217.

astea trebuie să spun că eu am găsit mai multe documente⁶⁶ care scriu clar că sovieticii au trimis în România numai în anul 1941 o mulțime de radio-telegrafiști; dacă ceea ce scrie Sudoplatov este adevărat, înseamnă că parașutiștii radio-telegrafiști din documentele Jandarmeriei din Baia de Criș (Hunedoara) au fost creați de diversiunea sovietică. Se poate? Sau greșesc istoricii chiar așa de mult?

Grigulevich: omul nostru a fost „doi în unu” sau, „șapte ochi în cărți” cum îi place să spună unui prieten. Radio-telegrafist și spion abil. Prezența unui spion ca Grigulevich în România, atât de indispensabil sovieticilor în acele momente oriunde în Europa Occidentală, demonstrează o dată în plus că anumite interese, pe care Grigulevich le putea satisface mai bine decât oricare alt specialist sovietic, erau mai importante chiar și decât anihilarea lui Antonescu, deci, chiar și decât scoaterea României din alianța cu nemții și chiar și decât determinarea României să întoarcă armele împotriva nemților. Ce interese ale aliaților ar fi putut satisface în România dotatul și abilul Grigulevich, care a încălțat priceperea specialiștilor în decriptare de la stația americană Venona? Menționez: preocuparea de bază a „americanilor” de la Stația Venona consta în decriptarea mesajelor kaghebiștilor implicați în sustragerea de informații de la specialiștii americani ai laboratoarelor implicate în finalizarea proiectului bombelor atomice, Manhattan.

⁶⁶ Arhivele Naționale, Serviciul Hunedoara, Secția de jandarmi Baia de Criș (1939-1948), Dosar. 4 , 1941-1942:

Ordin circular nr. 2233/04 Nov 1941:

„Din declarațiile parașutiștilor prinși rezultă că în jurul datei de 25 sept au fost trimiși cu misiune în România frații Zimenco, originari din Tighina. Primul se numește Vanea 30-32 ani (...) Cel de-al doilea nu i se cunoaște numele este 19-21 ani (...).

Adresă de mână, Nr 26/VIII/1941 - către Postul Vața de Jos:

„Binevoiți a cunoaște că în noaptea de 20 august au fost lansați parașutiști în zona Jud. Ilfov și Dobrogea”.

Ordinul circular 2268/10.11.1941:

„Din declarația unui parașutist prins în 10 octombrie rezultă că au mai fost lansați următorii parașutiști sovietici:

- Odatov Ianrat din regiunea Tighina sau Chișinău,
- Varlamov Teodor din regiunea Huși,
- Simko,
- Costin evreu lansat la Constanța sau București,
- Vasile radiotelegrafist,
- Vinogradschi evreu radiotelegrafist,
- Strucinski radiotelegrafist,
- Papic evreu din Chișineu, (...) Colea radiotelegrafist, (...) Zina Vera Colea parașutiste,
- Zoia ucraineană radiotelegrafistă”.

Pe de altă parte, scurtarea războiului cu o durată de 2-3 luni, estimată de specialiști pentru situația în care România lui Antonescu s-ar fi retras din alianța cu Hitler, coincide prea mult cu perioada de 2-3 luni despre care se spunea că i-ar fi fost necesară lui Hitler să finalizeze prima bombă atomică!

Dacă aici, în domeniul uraniului, găsim principalul motiv pentru care Grigulevich a fost retras de Beria din celelalte operațiuni atomice și transferat în România, atunci ar trebui să găsim că naziștii aveau în România activități intense în domeniul atomic; adică în acel domeniu în care Grigulevich se dovedise mai priceput decât operatorii stației Venona, care erau interesați în primul rând de aflarea secretelor spionilor sovietici implicați într-un astfel de proiect. Deci, trebuie să ne întrebăm: existau activități atomice intense desfășurate de naziști în România începând din aprilie 1944?

- Eu susțin că în cartea mea „Uraniul primelor bombe” am demonstrat cu prisosință că DA!

Aceiași specialiști au susținut în momentul capitulării Germaniei că Hitler ar mai fi avut nevoie de numai 2-3 luni ca să finalizeze prima bombă atomică! Adică exact perioada estimată că Antonescu ar fi putut întârzia pe Stalin. Ce coincidențe mobilizatoare! Deci, dintr-odată aliații au realizat că trebuia să ajungă la Berlin înainte ca Hitler să finalizeze bomba atomică.

Revenim în apartamentul din București unde opera „Autonomous”. Este posibil ca aliații să fi convenit ca URSS să primească mesajele transmise de grupul „Autonomous” de undeva din Anglia. Nu au lipsit nici încercările celor doi englezi din grup de a susține cu subtilitate lupta lui Antonescu împotriva rușilor, aprovizionându-i permanent cunoscuta lui suspiciune față de garanțiile și intențiile rușilor de a intra în posesia liniilor de comunicație românești, dar nici reacția surprinzător de promptă și de vehementă a lui Molotov, ministrul de externe al URSS. Grigulevich a supravegheat, bineînțeles, și conținutul mesajelor către Anglia. Toate astea s-au tot adunat în centrul de la București - până când au izbucnit în mânia vituperantă a lui Molotov. De ce? Din cauza unei telegrame trimise de „Autonomous” către Cairo. În acea telegramă se spunea că Antonescu nu avea încredere în ruși. Cei trei mai lăsau să se înțeleagă și că Antonescu era dispus spre un armistițiu dar că amâna armistițiul pentru a oferi aliaților proaspăt debarcați răgazul necesar consolidării pozițiilor pe frontul vestic. Prin aceste mesaje, care l-au făcut pe Molotov să se mânie pe Churchill, Antonescu amâna și, în același timp, băga zădărnici între aliați. Antonescu a procedat ca o vulpe!

Deși cei doi englezi au crezut că Molotov, ministrul de externe al URSS, a aflat conținutul acelei telegrame din centrala de recepție a mesajului, totuși, eu sugerez că Molotov a aflat de la Grigulevich, alias Grigore Naum, alias Silviu Mețianu.

Deși ni se spune că a fost român, despre Silviu Mețianu știm mult mai puține decât despre ceilalți doi: a luptat în primul război mondial după care ar fi ajuns în Anglia. Și din prezentarea asta insuportabil de lapidară putem să înțelegem că lucrurile nu au fost în regulă: asta ar însemna că Silviu Mețianu s-ar fi născut în secolul XIX în timp ce șeful lui și cel de-al doilea englez erau din apropierea anului 1910. Grigore Naum s-a născut în 1911, deci este mai tânăr decât șeful operațiunii „Autonomous”.

Vârsta contează în ierarhie, într-o astfel de echipă ultrasecretă, din trei oameni, nu introduci pe cineva mai în vârstă decât șeful! Eu presupun că lipsa informațiilor despre Silviu Mețianu se datorează și unora din CNSAS căroră, iată, tocmai le-a scăpat „o mică contradicție” în prezentarea mult prea sumară și prea expeditivă.

O altă informație care mă face să îl suprapun pe Grigore Naum peste Silviu Mețianu, englezul din „Autonomous”, este cuprinsă tocmai în mărturia lui Eugen Rosenberg-Runcan, care spune, conform celor citate de istoricul Cristina Diac, că cei doi spioni ruși au fost parașutați (cândva în 1942-1943) între Chișinău și Prut și că „*au ascuns undeva postul de emisiune și, prin multe peripeții au ajuns la București. Acte românești primiseră în URSS. Au cerut ajutor de la Partid ca să-și poată aduce aparatura încoace și ca să poată să lucreze pe linia lor*”⁶⁷. După ce s-au adaptat cât de cât în București, Victoria Sârbu, soția lui Ștefan Foriș, relatează în ciudată că: „*Din proprie inițiativă, fără să fie trimiși de nimeni, cei doi au mers să recupereze aparatul de emisie-recepție, care nu a mai fost găsit*”⁶⁸.

Eu susțin că parașutistul Grigore Naum (alias Silviu Mețianu) a găsit aparatura de emisie-recepție și că a făcut ca Beria și apoi Molotov să afle ceea ce cei doi englezi au fost convinși că Molotov nu va afla. Cum a ajuns acea aparatură sovietică în România nu este așa de greu de presupus din moment ce știm de la cei trei parașutiști „englezi” că atunci când au ajuns în România au fost suspectați de jandarmi că ar fi sovietici deoarece jandarmeria culesese numai parașutiști sovietici.

Ca să dezlegăm motivul nedumeririi operatorilor stației de emisie-recepție și decodare „Venona” trebuie să ne imaginăm ipostazele cele

⁶⁷ Cristina Diac, Op. Cit., pg. 312-313.

⁶⁸ Idem, pg. 313.

mai neobișnuite în care „Arthur”, adică Grigulevich a fost și a operat. Dar imaginația complică lucrurile prea mult pentru o minte eficientă, ca a lui Grigulevich, care a pendulat de la stațiile de emisie-recepție ale englezilor din București la stația sovietică existentă pe undeva prin România, despre care au dat declarații, în 1950, în cadrul procesului „lotul Pătrășcanu”, Eugen Rosenberg-Runcan și Victoria Sârbu. Așa cred eu că poate fi explicată eficiența lui Grigulevich în fața celebrei stații americane de decriptare intitulată Venona și nedumerirea operatorilor ei! Pendulările lui Grigulevich (Grigore Naum) i-a hăbăuit pe „americani” de la celebra Venona și explică de ce anchetele de mai târziu ale Securității au făcut referire ... la legăturile grupului Foriș cu niște britanici; aștia au fost acei britanici.

Mânia lui Molotov provocată pentru textul transmis de cei trei englezi a făcut valuri până la Churchill, obligându-i pe englezi să se repleze imediat și să renunțe la încurajarea dorinței lui Antonescu de a se menține de partea nemților. Șirul acesta de întâmplări și atitudini au grăbit luarea deciziei de înlăturare a lui Antonescu. După precedentul creat de înlăturarea lui Ștefan Foriș, nimeni nu putea fi mai indicat să se ocupe de o astfel de operațiune care cerea rapiditate și coordonare decât Emil Bodnăraș, amicul lui Grigore Naum.

Iată încă un alt indiciu care mă face să îl suprapun pe Grigore Naum peste parașutistul care a participat cu Emil Bodnăraș la înlăturarea lui Foriș în 04.04.1944: după ce Grigore Naum a participat la operațiunile în care Troțki a fost lichidat cu lovituri de piolet, se pare că a apărut moda lichidării cu piolete, ciocane și răngi. De fier! Emil Bodnăraș a fost la Foriș cu un pistol într-o mână și cu un ciocan în cealaltă mână. De fier! Dar asta poate însemna și că o mână, cu un pistol, a fost a lui Bodnăraș iar cealaltă mână, cu un ciocan, o fi fost a lui Grigulevich, reținut pe retina îngrozită a Victoriei Sârbu. Până la urmă Foriș a fost omorât de Pantiușa cu o rangă.

Cum „stalin” înseamnă în rusă „fier”, atunci:

- piolet, ciocan, rangă = fier = Stalin?

În timp ce Grigulevich opera prin București și prin Banat, un alt grup de cinci „parașutiști” sovietici, opera undeva în zona din preajma locului unde s-a prăbușit avionul pilotat de Iovan la finele iernii anului 2014, udeva între Comunele Horea și Măguri-Răcătau, la izvoarele Răcătauului, în Munții Gilăului, la hotarul dintre județele Alba și Cluj. Despre acest grup de spioni, evrei sovietici, am scris în volumul I al cărții

„Uraniu primelor bombe”⁶⁹, ⁷⁰; eu am avut nesperatul noroc de a obține mărturia filmată a lui Mateș David a Rugului⁷¹, din Comuna Horea, din cătunul Valea Țiganilor, din jud. Alba dar și câteva episoade de mărturie a surorii lui David, Petrușel Silvia, a Rugului, din Comuna Horea, Sat Pătrușești, Pârîul Morilor. David a decedat în 2010, Silvia trăiește și în ianuarie 2016. Cei doi sunt frați de mamă cu Nicola Gheorghe Vancu, împreună cu care i-au aprovizionat pe cei cinci evrei cu alimente oferite de evreul comerciant din Câmpeni (din familia Porgheș). Din mărturiile localnicilor am aflat că acest grup a fost interesat de:

- încopirea unor relații cu partizanii din Serbia,
- prospectarea zonei menționate pentru a afla resurse de uraniu (am obținut mărturie care bine interpretate conduc la convingerea că cei cinci spioni s-au folosit și de aparate Geiger-Muller).

Cei cinci spioni, evrei sovietici, au fost parașutați în preajma sărbătorilor de Paști ale anului 1944, în Munții Gilăului, Comuna Horea, Sat Petreasa, loc: Curmături - în apropiere de „Șura lui Vancu”.

Dar, în ciuda istoricilor care au dedus din arhivele Cominternului că sovieticii nu au trimis parașutiști în România, dispun și de alte dovezi că au existat mulți alți parașutiști trimiși de KGB și GRU în România ... dacă Cominternul nu a trimis pe nimeni:

Înainte arestării noastre, jandarmii români aveau impresia că trebuie să fim ruși, deoarece majoritatea parașutistilor capturați în România până la acea dată, fuseseră agenți sovietici. Surpriza jandarmilor la descoperirea că eram englezi și vorbeam românește, a fost împărțită și de populația din satul Plosca (comuna

⁶⁹

<https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.replicahd.ro%2F%3Fp%3D17124&ei=w2ENVaqhO8PvauvMgYAP&usg=AFQjCNHi1JYjLjJrMUTzFJ4cBuJyydnAoA&bvm=bv.88528373,d.ZWU>

⁷⁰

<https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=3&cad=rja&uact=8&ved=0CCoQFjAC&url=http%3A%2F%2Fwww.cancan.ro%2Factualitate%2Fprim-ele-bombe-nucleare-au-fost-construite-cu-uraniu-romanesc-vezi-aici-de-unde-s-a-extras-minereul-mortii.html&ei=w2ENVaqhO8PvauvMgYAP&usg=AFQjCNEAE7fqdsV4X2kIX11DjBqYdD5odQ&bvm=bv.88528373,d.ZWU>

⁷¹ https://www.youtube.com/watch?v=i_fHKIJ4Flo

Salcia, județul Teleorman, la data de 23 decembrie 1943,
ora 8.30 – n.n.) unde fuseserăm duși.⁷²

Acest fragment din raportul lui „sir” Alfred George Gardyne de Chastelain, șeful operațiunii „Autonomous”, a fost oferit de curând de SSI ziariștilor care țin blogul Victor Roncea (*Ziariști on-line*). Aflăm deci, că GRU și KGB au îsămânțat „cerul patriei” cu parașutiști sovietici; și numai din această mărturie, atât de neutră, ne putem convinge cât de păguboasă este metoda istoricilor de a se folosi numai de informațiile din documente.

Mai există o coincidență: Cristina Diac ne spune că în 1943-1944, parașutistul „Nicu”, oglindit în 04.04.1944 pe retina foarte dilatată a Victoriei Sârbu, a fost trimis „la Timișoara, ca să se informeze de la organizația locală a partidului despre partizanii din Iugoslavia, cu care comuniștii bănățeni aveau legături sporadice”⁷³. Ajuns în Banat, parașutistul Nicu, adică Grigulevich - Naum, a dat peste un comunist habotnic, extraordinar de tâmpit și de obtuz, „tov. Andraș”⁷⁴, din cauza suspiciunilor căruia „Nicu” a fost trimis la București, de unde venise.

Am arătat mai sus că localnicii spuneau că preocupările celor cinci spioni, evrei sovietici, din Munții Gilăului, Comuna Horea, se manifestau pe direcția contactării partizanilor sârbi. Pe lângă faptul că cele două grupe de parașutiști sovietici, Grigulevich și cei din Munții Gilăului, au fost preocupate să ia legătura cu partizanii sârbi, trebuie să amintesc că șeful acelor partizani era TITO.

Nu trebuie să uităm că Grigore Naum, alias Grigulevich a beneficiat de serviciile grupelor de partizani coordonate de Tito în 1936, atunci când a fost preluat. Să îl fi apucat pe Grigore Naum dorul de Tito și în 1943-1944? Eu presupun că Grigulevich s-a cunoscut cu Tito și înainte să devină ambasador al Costa Rica în Iugoslavia și Roma.

Dacă este așa, ar înseamnă că și Beria știa și că, din moment ce Stalin a acceptat să îl însărcineze pe Grigulevich cu uciderea lui Tito, - Stalin nu știa că și Tito știa ce urma să facă Grigulevich și că mesajul lui Tito către Stalin spune exact ceea ce urma să se întâmple: prin Grigulevich, Tito l-a omorât pe cel care-i săpa groapa. Adică pe Stalin!

⁷² Roncea blog: Raportul secret al agentului Intelligence Service AGG de Chastelaine:

⁷³ Cristina Diac, *Op cit.*, pg. 313-314.

⁷⁴ Crisina Diac, *Op. Cit.*, pg. 314.

Beria, Grigulevich alias Grigore Naum și evreii kominterniști au fost artizanii acestei crime.

Nu știu în ce măsură vom găsi acum și alte dovezi scrise ale implicării lui Grigore Naum în exploatarea uraniului românesc, dacă îmi cereți și altele, numai pentru că vi se pare insuficient faptul că Grigore Naum a preluat odată cu direcțiunea Editurii Partidului și activitatea de contraspionaj dar și faptul că Grigore Naum va fi aflat de la Tito, odată cu Rangheț, cu Pârvulescu și evident, cu Bodnăraș - care au preluat în 04.04.1944 conducerea PCdR - cum trebuie constituite și organizate grupele de partizani, impropriu numite la noi „gărzile patriotice”. Cu ajutorul cărora, Bodnăraș a „filmă” atât de spectaculos încât l-a convins pe Stalin că România dispune de infrastructura necesară preluării conducerii destinelor țării.

Toate aceste activități în care a fost implicat Grigore Naum au redus durata războiului împotriva lui Hitler cu mai mult de 2-3 luni, oprindu-l astfel la timp ca să finalizeze și să aplice acea bombă atomică. Rețineți: 2-3 luni, numai de atât ar mai fi avut Hitler nevoie ca să finalizeze bomba atomică!

Asta este perioada și teoria simplistă pe care au răspândit-o credibil cei din care făceau parte și cei 200.000 evrei basarabeni, pe care eu unul am încetat să-i mai cred sau să-i mai ascult. Comut și îi contraindic! Teoria aceasta alarmistă a celor 2-3 luni și a bombei atomice au făcut ca Stalin să pătrundă în Europa până la Berlin, mult mai adânc decât americanii!

Dacă zvonul referitor la cele 2-3 luni până la finalizarea bombei atomice au sporit avansul rușilor comuniști spre Berlin atunci mie nu mi-e clar de ce același zvon a încetinit avansul americanilor capitaliști spre Berlin în condiția în care determinarea naziștilor de a se împotrivi era în avantajul americanilor și în dezavantajul rușilor!

Capitaliștii deveniseră cam prea internaționaliști și prea globaliști după surogatele și cârțile administrate de kominterniștii lui Stalin prin Spania, prin Europa și prin Americi?

**Bunicul premierului Victor Ponta, a fost omul
kominterniştilor: în USA şi în România pentru a menţine
monopolul kominterniştilor asupra puterii atomice**

Prin argumentele de mai jos eu susţin că:

- Grigulevich Iosif a fost unul şi acelaşi cu Grigorea Naum (Grişa), bunicul lui Victor Ponta,

- Cornelia Niculina Naum (n. 23.09.1943), mama lui Victor Ponta, a fost fiica lui Grigore Naum (Grişa).

Redau încă o coincidenţă cam ciudată: biografia lui Grigulevich Iosif scriu că au obţinut informaţii despre viaţa lui Grigulevich numai în ultimul timp, odată cu dezvăluirile din Arhivele Mitrokhin (mijlocul anilor 1990). Istoricul Cristian Troncotă scrie - în articolul "Securitatea şi serviciile", din cartea „Duplicitarii” - că a aflat de puciul lui Grigore Naum împotriva lui Ceauşescu din ... Arhivele Mitrokhin. Cam atât spune Troncotă Cristian, fără să ofere prea multe explicaţii pentru un puci atât de interesant. Câte mai ştie Troncotă şi nu spune? Cine are acces la aceste arhive ... Mitrokhin, recent accesibile?! Şi Ion Mihai Pacepa scrie ceva destul de important despre Grigore Naum, în contextul descrierii unei operaţiuni a sovieticilor (Dnestr), care a avut scopul lichidării lui Ceauşescu:

Operaţia „Dnestr” a implicat atât PGU, cât şi GRU prevăzând stabilirea unor contacte clandestine cu cadre din conducerea partidului, a armatei şi a Securităţii care făcuseră studii la Moscova şi determinarea lor ca, la semnalul sovieticilor, să-l aresteze pe Ceauşescu şi să creeze un Front al Salvării Naţionale, însărcinat să preia conducerea provizorie a ţării. Până în iulie 1978, când am făcut ruptura definitivă cu comunismul, U.M. 0920/A identificase şapte generali din armată şi din forţele de securitate care erau în preocuparea activă a PGU sau GRU în această operaţie; generalul Grigore Naum, şeful Direcţiei a V-a (Contrainformaţii militare) a Securităţii, pe care sovieticii îl considerau crucial pentru Planul „Dnestr”, a fost primul trecut în rezervă. Toţi aceşti

generali lucraseră pentru Comintern sau urmaseră
academii ori școli militare în Uniunea Sovietică ...⁷⁵.

Invocând Frontul Salvării Naționale, Pacepa insinuiază că Revoluția din 1989 a fost o lovitură de stat organizată de sovietici. Dincolo de toate astea vă rog să constatați că Pacepa nu a avut curajul să scrie și despre complotul organizat de Grigore Naum și Pârvulescu, așa cum scrie istoricul Cristian Troncotă. De ce? Nu poate; el știe că nu are slobod de la kominterniștii „americani”.

Nu există nici o poză oficială a lui Grigore Naum. Eu unul nu am reușit să aflu nici una deși am întrebat destul de mult! De pe saitul lui Grigulevich Iosif aflăm o nedumerire a cunoștințelor: Grigulevich evita să fie prins în poze. Asemănarea lui Grigulevich cu Ponta este izbitoare! Atât de izbitoare că parcă între bunic și nepot nu s-au interpus încă cinci pretendenți ca fizionomia lui Ponta să se aemene mai mult cu a lor decât cu a bunicului Grigulevich alias Grigore Naum; Ponta a preluat de la Grigulevich, aproape toată fizionomia, parcă dinadins ca să-l divulge!

Naum Grigore (Grișa); Paul Goma îi scrie numele și Nahum. Numai Vladimir Tismăneanu scrie că numele de familie al lui Grigore ar fi fost „Rotstein”; acest nume a fost preluat de Tismăneanu din anuarul brigăzii de voluntari Abraham Lincoln. Această bigadă a avut voluntari din USA, Canada, Europa Occidentală. Voluntarii acestei brigăzi au luptat în Spania (1936-1939) alături de kominterniștii lui Stalin, împotriva fasciștilor. În cronică filmului *Das Kind* scrie că prietenul Irmei Miko a fost Grișa „Rothstein”. Rotstein – Rothstein. De la Tismăneanu aflăm că Irma Milko, eroul principal al filmului de succes *Das Kind*, a fost soția lui Grigore Naum (Grișa)!

Tot Tismăneanu ne oferă acele indicii care ne-ar putea face să credem că Grigore Naum a apărut în România numai în aprilie-mai, 1944, parașutat din URSS; am dovezi că Tismăneanu a eludat indiciile care dovedesc că Naum a fost un basarabean, format și maturizat în România. În aflarea adevărului se interpun istoricii care administrează arhivele CNSAS; interesele lor, identice cu cele ale sistemului kominternist, au fost și sunt contrare aflării adevărului. Deși Tismăneanu

⁷⁵ Istoricii m-au certat și m-au atenționat cu sancțiuni pentru că scriu despre un atentat despre care nu s-a scris și nu s-a auzit. Am căutat cât am putut să găsesc și alte informații. În fine, Ion Mihai Pacepa scrie în *Moștenirea Kremlinului*, Ed. Humanitas, 2013, pg. 226.

este cel care se comportă ca și un împuternicit delegat de sistem să pună batista pe țămbal, totuși, pot spune că el divulgă ceea ce știe, ceea ce sistemul nu vrea să știm și ceea ce el trebuie să ascundă și să măsluiască cu „profesionismul” sociologului-istoric. Tismăneanu dă din casă din cauza prostiei:

La înmormântarea tatălui meu, mama (...) a dat mâna și s-a îmbrățișat cu un personaj important din Partidul Comunist Spaniol (...) Acel *companero* a întrebat-o: ”Ce putem face pentru tine?” (...) Mama i-a spus: ”Dacă îmi puteți face o invitație mie și fiului meu, pentru a vedea locurile unde am luptat împreună cu soțul meu în timpul Războiului Civil ...”(…) Mama avea rude îndepărtate la Paris, dar mai ales avea prieteni dragi, inclusiv pe Irma Miko (fosta soție a lui Grigore Naum), precum și pe soții Dudu și Monica Lovian, originari din Botoșani. Tismăneanu Vladimir, (*Lumea secretă a nomenclaturii*, pg. 175-176, Ed. Humenitas, 2012).

Printre explicațiile în franceză a Irmei Miko, ce însoțesc filmul *Das Kind*, se află și o referință la anumite persoane pe care împreună cu Grișa le cunoscuse în București înaintea plecării spre Paris (1937). Irma Miko scrie că după război aceste persoane i-au fost de mare folos deoarece au ajuns bine poziționate social. Desigur că soții Tismăneanu se vor fi aflat printre prietenii lui Irma și Grișa, în București înainte de război, în Spania și după război.

Tismăneanu scrie în aceeași carte, la pag. 74, că ”pe front a fost un episod foarte jenant”: Grigore Naum și Manole H. Manole au fugit în urma unui atac de panică. Se întâmpla în Spania. Țin să fac aceste precizări și pentru că din referințele puține despre Grigore Naum, scrise pe internet sau scrise de Tismăneanu, răzbate imaginea unui Grigore Naum venit din Rusia (parașutat în aprilie-mai 1944, după Volodea sau însoțitor al lui Seghei Nikonov, după alții). Trebuie să vă fac atenți cum Tismăneanu ține să ne intre bine în cap că Grigore Naum a ajuns în România din URSS⁷⁶:

⁷⁶ Un răspuns pe care Vladimir Tismăneanu îl dă unui comentator la articolul său *Cine-a fost Pantiușa Bodnarenko? Un călău stalinist în fruntea ”Securității Poporului*, publicat în Contributors.ro.

Este interesant cazul lui Grigore Naum, fost voluntar în Spania, probabil recrutat acolo de GPU, refugiat în URSS, parașutat în țară, director al Editurii PCR, apoi general de securitate.

Sunt convins că lui Grigore Naum i-a fost confecționată imaginea ”de străin de neam și țară”; cei interesați nu au vrut și nici nu vreau ca să aflăm cine a fost de fapt Grigore Naum. Citite cu aceste corecții se poate înțelege chiar și din scrierile lui Volodea că Grigore Naum a fost în București și înainte de Războiul Civil Din Spania, și după războiul Civil din Spania, dar și înainte de 23 august 1944.

Nu știm pe cine a cunoscut Grigore Naum în această perioadă dar am putea bănuî din ceea ce scrie Volodea⁷⁷ că s-a întâmplat cândva după 23. aug. 1944:

A doua soție a lui Naum a fost mama a două fete. Era secretara lui Leonte Răutu și a murit foarte tânără de cancer. Nu știu dacă Grigore Naum s-a recăsătorit.

Probabil că Grigore Naum a cunoscut-o pe această mamă „a două fete” dinainte de 23 Aug 1944. Îmi vine greu să cred că potentatul Grigore Naum s-a căsătorit cu „mama a două fete” fără să o fi cunoscut anterior și fără ca fetele să fi fost fiicele lui. Hai să zicem și altfel: trebuie analizată și ipoteza că cele două fete l-au avut ca tată pe Grigore Naum. Măriuca Naum o fi fost sora lor mai tânără, cam de-o vârstă cu Volodea, după cum scrie însuși Volodea. Într-un răspuns dat unui cititor al unui articol publicat în ”Contributors.ro” dar existent numai pe internet⁷⁸, Volodea scrie:

Nu cred că raposatul general Grigore Naum a fost rudă cu Victor Ponta. Oricum, era un nume schimbat. Născut în 1911 la Balti, în Basarabia, Naum Rotstein a adoptat numele de Grigore Naum încă din ilegalitate, ca nom de guerre. A încetat din viață în 1999 în California, unde locuia împreună cu una din fiicele sale. Este interesant că necrologul din ”Buletinul” veteranilor Brigăzii

⁷⁷ Lumea secretă a nomenclaturii, Ed. Humanitas, Buc., 2012, pg. 74-75.

⁷⁸ *Cine a fost Petre Borilă. Între Familia Comintern și familia Ceaușescu*, Contributors.ro.

“Abraham Lincoln” spune doar că, după război, a lucrat la o companie farmaceutică. Nimic despre Securitate, unde a condus, vreme de peste un deceniu, o importantă direcție ...

Prin expresia „locuia împreună cu una din fiicele sale”, Volodea ne spune că Grigore Naum a avut cel puțin 1+2 fiice.

Volodea ne-a spus ceva mai înainte că Grigore Naum a luat „mama a două fete” dar și că Măriuca Naum a fost colega lui de grădiniță⁷⁹.

Cu fiica lui Naum, Măriuca, am fost la același cămin al Comitetului Central. Trăiește la San Francisco. Am auzit că vrea să scrie o carte despre eroicul ei tată, dar dacă mi-ar cere părerea i-aș spune să se abțină. „Eroicul” ei tată a fost un călău stalinist. L-au parașutat în România, la fel ca pe Tatiana Bulan, Jean Coler, Minea Stan, etc., prin aprilie-mai 1944, în zona Ploiești. A fost director la Editura Politică pentru puțin timp. La sfârșitul lui 1948 a plecat în Ministerul de Interne, unde a condus o direcție până la momentul epurărilor de evrei de la Interne. A fost general de Securitate. Ceaușescu îl prețuia în mod deosebit (...) După 1968 nu mai știu ce s-a întâmplat cu Grigore Naum, cred că a murit prin anii '80. Și cred că

⁷⁹ *Lumea secretă a nomenclaturii*, Ed. Humanitas, Buc., 2012, pg. 74. Nu pot să nu sancționez încercările lui Volodea de a ne dovedi de fiecare dată că toți evreii au fost epurați. Și aici încearcă să ne explice dispariția lui Naum din Ministerul de Interne prin epurarea lui. Revine. O dă cu mantă. Prețuirea de care se bucura din partea lui Ceaușescu l-a scăpat de epurare. Dar acea prețuire ”l-a scăpat” pe Naum și de înaintarea în grad și în funcție, de care a beneficiat tocmai în perioada epurărilor?! Trebuie să recunoască și Tismăneanu că invocarea epurărilor nu întotdeauna este benefică și justificativă. Acesta este numai unul din multiplele exemple care nu numai că infirmă regula ci o și explică: au fost inadmisibil de mulți evrei în acele structuri.

Insist: încercările cercetătorilor de a induce în conștiința românilor ideea că marii criminali ai începutului comunismului au fost ruși este o dată foarte păguboasă iar a doua oară este foarte derutantă. Nu cred că această derută nu a fost încurajată de kominterniști. Crezând că este așa intrăm încă de la început pe piste false, crezând că criminalii Pantiușă, Nicolschi, Sergiu Nicolau, Boris Holban, Filipescu Gheorghe, Mihai Patriciu etc, au fost din URSS și nu din Basarabia, Bucovina sau din România, nu-i mai căutăm prin mărturii și astfel nici nu-i mai găsim. În Basarabia încă pot fi găsite mărturii. În arhive? Unde? În URSS? Unde?

episoadele din Spania, iarăși nu-i sunt foarte favorabile nici lui Naum, nici lui Manole H. Manole. Din câte știu de la ai mei, pe front a fost un episod foarte jenant, pe care sigur că eu nu am dreptul să-l judec: au avut un atac de panică amândoi și au fugit”.

Aflăm că fetele soției lui Grigore Naum au fost fiicele lui Grigore Naum. Tismăneanu ne mai spune și că Grigore Naum a fost evreu! Face bine pentru că sunt mulți cei care încearcă acum să îl facă pe Grigore Naum aromân sub pretextul că Naum ar fi nume de aromân.

Sfidând faptul că mulți evrei au avut numele Naum Grigore; inclusiv Eitingon.

Tot aici Tismăneanu ne minte de la obraz: deși citează jurnalul veteranilor Brigăzii luptătorilor antifasciști din Spania, din care aflate că Grigore Naum a murit în 1999, totuși, el scrie că Grigore Naum a murit în anii 80! Ce să fie asta?! Își menține încercarea de a ne deruta uitând să colaționeze?

Asta este una dintre cele mai tari dovezi care arată că și Vladimir Tismăneanu este unul dintre cei care fac tot ce pot ca să ascundă sau să contrafacă date despre Grigore Naum! Pentru asta nu se sfiște să se folosească de o aparentă exigență care cică l-ar pune rău chiar și cu Măriuca Naum! Căreia îi spune să o lase mai moale cu intenția de a scrie despre eroicul ei tată!

Volodea face asta nu numai de riguros și de exigent ce e el ci și pentru a le fixa evreilor ideea că fără el nimic nu se poate face! Că el deține monopolul. Că toate se pot face numai și numai prin el! Indispensabilul!

Învârtindu-se pe la Cotroceni a avut tendința de a-și permanentiza serviciile de oengist!

Ce carte ar fi putut scrie Măriuca Naum! Măcar de-ar fi scris-o înaintea mea!

Cum tocmai Volodea este cel care ne indică surse din cronică filmului *Das Kind* și cum eu chiar am citit acele surse, trebuie să spun că și de aici aflăm că Grișa a cunoscut-o pe Irma Miko în București, cândva în 1930, când acesta era student și tânăr comunist.

Altcineva nu ar fi știut nici să caute după Grigore Naum în această cronică de film și nici nu ar fi reușit să îl identifice pe Grișa

(Grisha) cu Grigore Naum. La fel este și revista despre Bigada Abraham Lincoln⁸⁰, pe care Volodea ne-o indică cu nestăvilita lui dăruire:

Grigore Naum (Naum Rotstein) s-a născut în 1911 în Bălți, Basarabia. El a făcut parte din mișcarea de tineret și a organizat demonstrații anti-naziste motiv pentru care a fost arestat și exmatriculat din facultatea de inginerie. Când Naum a fost racolat în Brigăzile Internaționale a dat specialiștilor ruși din Spania schița unei noi arme, inventată de fratele lui mai mare. Arma a devenit cunoscută sub numele de „Katiușa”. În mod tragic, după ce a fost chestionat asupra propriului lui desen, fratele lui Naum a fost arestat în Rusia și executat prin împușcare de oamenii lui Stalin.

Grigore a fost rănit în luptă, dar a fost salvat de vitejii săi camarazi. Când republicanii au fost obligați să se retragă în Franța, Grigore a fost trimis de francezi în tabăra de prizonieri Gurs și mai apoi în Djelfa în Sahara Franceză împreună cu alți români. În 1942, după eliberare, grupul românesc s-a aliat frontului de partea rușilor. Pentru

⁸⁰ <http://www.albavolunteer.org/wp-content/uploads/2010/03/summer-99.pdf>

Vol XXI, Nr. 3, apărută în vara anului 1999, pg. 20. Redau textul netradus:

„Grigore Naum (Naum Rotstein) was born in 1911 in Baltzi, Bassarabia. He joined the youth movement and organized anti-Nazi demonstrations for which he was arrested and expelled from engineering school. When Naum joined the International Brigades he delivered the design of a new weapon, invented by his older brother, to Russian military specialists in Spain. The weapon become known as "The Katiousha." Tragically, his brother would be arrested and shot in Russia by Stalin, after inquiring about his own design.

Grigore was wounded in battle, but was rescued by the bravery of his comrades. When the Republicans were forced to withdraw into France, he was sent by the French to Gurs prison camp and later to Djelfa in French Sahara along with other Romanians. When the camp was liberated in 1942 the Romanian group joined the fight on the Russian front. For his activity during the WWII he was decorated as a war veteran by the Romanian and European Community. After the war Naum became a manager of a Pharmaceutical Company. In 1992 he joined his family in San Francisco and became active in the environmental movement”.

activitatea sa din perioada WWII el a fost decorat de comunitatea românească și europeană. După război Naum a devenit managerul unei companii farmaceutice. În 1992 el s-a unit cu familia sa din San Francisco și a devenit activ în mișcările de protecție a mediului.

Deși Tismăneanu a aflat și din acest material, publicat în USA în 1999, că Grigore Naum a fost exmatriculat din facultatea de inginer pe care o făcea în România și că a fost decorat de comunitatea română și de cea sovietică, totuși îl consideră pe Grigore Naum ucrainian și nu român-evreu-basarabean și, așa cum se vede face ce poate ca să înțelegem și noi la fel.

Încă o dată Volodea spune tocmai ceea ce voia să ne ascundă; nu o face pentru că este prost ci pentru că fiind șiret ajunge să fie prost tocmai pentru că nu poate colaționa la nesfârșit minciunile cu eludările. Așa că este greu de negat că Cornelia (Niculina) Naum nu ar fi fost una din cele două fiice ale lui Grigore Naum numai pentru că s-a născut în 23.09.1943, adică cu cca 8 luni înainte de parașutarea lui Grigore Naum în România.

Am ținut să ajung aici pas cu pas pentru a preveni încercarea lui Volodea de a-l face pe Grigore Naum un personaj rus proaspăt sosit din Rusia în aprilie-mai 1944, fără legături anterioare, structurate, familiale și familiare cu Bucureștiul. Încercarea lui Volodea de a nu divulga relația tată-fiică (Grigore Naum - Cornelia Naum, mama lui Victor Ponta) este divulgată chiar de contradicțiile lui Volodea, pe care am ținut ca să le evidențiez pentru a putea fi puse în aceeași oală cu ale celorlalți, pe care până acum nu-i asociaz nici eu și nici voi intereselor lui Volodea. Pentru ca de-acuma înainte să îi asociați cu Volodea și să îl asociați pe Volodea intereselor lor pentru a omogeniza aceste interese: interesele unor kominterniști capitaliști. A tunat și i-a adunat!

Generalul de Securitate Grigore Naum, născut în Bălți, tata Mănase (Manase), mama Rozalia. Grigore a fost un luptător în Spania. Pensionat în 25.09.1962, Naum Grigore (Grișa) a emigrat prin 1980 în SUA, unde a locuit cu fiica sa Măriuca. Cornelia Naum, mama lui Ponta și profesoara Veronica Nacea, de la Facultatea de Medicină și Farmacie - sunt fiice ale lui Grigore Naum.

Tismăneanu arată că în necrologul din SUA nu scrie că Grigore Naum, decedat în 1999, a fost general ci numai că a lucrat într-o companie farmaceutică în California.

Evreul Naum Eitingon. A fost pe perioade îndelungate creierul KGB. El a fost unul dintre cei care au organizat crimele staliniste. A coordonat luptele din Spania unde a activat și Naum Grigore, bunicul lui Ponta. Ca și kaghebigist, Naum Eitingon a locuit în SUA doi ani (1930-1932). Printre altele a constituit o rețea (mai bine zis a îmbogățit rețeaua constituită anterior de kaghebigistul Henrik (Ghenrik) Iagoda. Grigulevich Iosif și-a pus rețeaua de farmacii din Argentina, Mexico și USA, la dispoziția lui Naum Eitingon, subordonatul lui Beria, și a participat nemijlocit la atentatele împotriva lui Troțki, din Mexic.

Beria s-a folosit de Grigulevich Iosif și de tatăl acestuia, care avea o rețea de farmacii în Argentina. Grigulevici Iosif a deschis companii farmaceutice în Ciudad de Mexico (Santa Fe)⁸¹ și în California (San Francisco); adică acolo unde Tismăneanu îl găsește în 1999 ca farmacist (poticarăș) tocmai pe Grigore Naum Grișa!

81

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=12&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjIofLlv73LAhUhEpoKHa0OB8g4ChAWCCEwAQ&url=http%3A%2F%2Fwww.bluecanyonproductions.com%2Fspytours.html&usg=AFQjCNFQgaD0qdLYGinSftqah_PO3Ovkyw

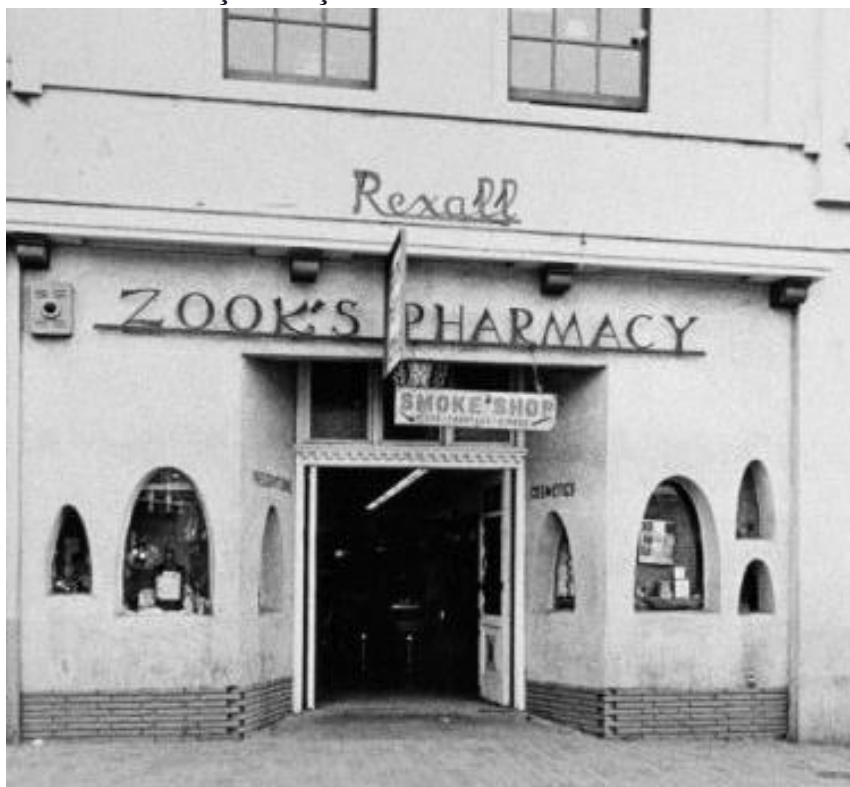
<https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=7&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjyoq6evr3LAhXTZpoKHZhNAc4QFghEMAY&url=http%3A%2F%2Fwww.americanussr.com%2Famerican-ussr-leo-trotsky.htm&usg=AFQjCNEuZVqK3t2f-aRps-gxd9ZWqcEFqg>

<https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjyoq6evr3LAhXTZpoKHZhNAc4QFggaMAA&url=https%3A%2F%2Fbeta.worldcat.org%2Farchivegrid%2Fcollection%2Fdata%2F37435391&usg=AFQjCNEYHVZsj3D-ncJO2M8SUalcw7u21g>

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=5&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjyoq6evr3LAhXTZpoKHZhNAc4QFgg1MAQ&url=http%3A%2F%2Fwww.findagrave.com%2FCgi-bin%2Ffg.cgi%3Fpage%3Dgr%26GRid%3D130563337&usg=AFQjCNF8UDSVi_fL_BBRW6A0zGl3CEaVCg

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=3&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjyoq6evr3LAhXTZpoKHZhNAc4QFgg1MAI&url=http%3A%2F%2Fwww.telegraph.co.uk%2Fnews%2Fworldnews%2Fnorthamerica%2Fusa%2F8303559%2FSpy-behind-Trotsky-association-plotted-attack-from-US-pharmacy.html&usg=AFQjCNFQzXRZdbEOcc4wvWcQr_7CQHUGJQ

Scriitorul ucrainean, Vladimir Fedorovski, omul lui Gorbaciov, scrie: „La inițiativa Elisabetei Zarubina, într-o farmacie din Santa Fe a fost instalată o antenă clandestină, încropindu-se astfel o ascunzătoare secret. Tânăra le-a dat interlocutorilor ei o parolă ... care le permitea să intre în contact cu enturajul lui Oppenheimer ... : **Am evadat din Germania în aceleași condiții ca Lise Meitner**”⁸²

Zook's Pharmacy din Santa Fe, New Mexico, este locul din care Iosif Grigulevich a plănuț lichidarea lui Troțki. A reușit, racolându-l pe spaniolul Mercader. De la Zook's Pharmacy – până la Los Alamos sunt 58 km.

Deci, nu avem de ce să ne reținem să susținem că Grigulevich Iosif și Elisabeta Zarubina, verișoara Anei Pauker, au constituit și au coordonat rețeaua de racolare a lui Oppenheimer (părintele bombei atomice), a lui Bohr și a altor savanți, prin intermediul cărora kominterniștii se tot laudă de mai bine de 70 de ani că au sustras informații din laboratoarele de pregătire a proiectului bombei atomice.

⁸² Vladimir Fedorovski, **O lume secretă** (Mari spioane din secolul al XX-lea), Ed. Corint, 2015, pg. 90.

Grigulevich a fost și în New York în 26 Nov 1948 la o întâlnire cu William Fisher *aka* colonel Rudolf Abel, căruia i-a dat o mie de dolari. Tot atunci Grigulevich a uitat un document care îl identifica sub numele Emil R. Goldfus, fiul unui pictor german care a trăit pe 87 East Street în New York City.

Universitatea Berkeley, unde activa Oppenheimer, se afla exagerat de aproape, astfel ca Grigore Naum, alias Grigulevich Iosif, să nu meargă pe jos. Bun! Aici, la universitatea aceea Oppenheimer nu avea ... uraniu. Grigore Naum, alias Grigulevich Iosif a înțeles să îl ajute: a plecat în România, unde era uraniu. La Berkeley a fost descoperit și PLUTONIU; la Băița-Biharia, Plutoniul se afla printre resursele din munți, într-un mod inexplicabil, straniu. Grigore Naum, alias Grigulevich Iosif trebuia să pelege imediat din San Francisco ca să ajungă în România, la Băița-Biharia, la plutoniul de acolo. Adică vorbim despre Silviu Mețianu, cel de-al treilea englez.

Nu cumva acel Grigore Naum (Grișa), decedat în California în 1999, este unul și același cu Grigulevich Iosif, spion sovietic, omul lui Naum Eitingon, expert-instruit în USA în perioada proiectului atomic pentru a depista și exploata resursele de uraniu din România?

Kominterniștii "în splendoarea lor": puciuri, revoluții și tainele care îi ocrotesc de curiozitatea istoricilor

Kominterniștii Grigore Naum, Constantin Pârvulescu, Nicolae Militaru, Ion Ioniță, Radu Nicolae, Anton Bejan, Ștefan Kostyal ș.a. au complotat pentru înlăturarea lui Ceaușescu. Partea civilă a "conclavului", bună de gură, i-a avut în compoziție pe Ion Iliescu, Silviu Brucan, Virgil Măgureanu "Astaloș". Comploturile anti-Ceaușescu au fost îndosariate de Securitate sub numele "Corbii I", "Corbii II".

Așa cum am arătat, informații recente spun că Grigore Naum a fost piesa moskovită de importanță majoră în comploturile anti-Ceaușescu. Un complot a avut lor în 1979. Securitatea lui Ceaușescu i-a depistat pe complotiști suspect de rapid și, în consecință, i-a înlăturat din toate funcțiile. Grigore Naum a fost conștient că urmau șicanările!

Se știe că în urma acestui complot sau a altuia, anterior, generalul Nicolae Militaru a fost umilit prin retrogradarea în fața armatei iar Ștefan Kostyal a fost retrogradat la soldat și închis 20 luni. Kostyal a fost închis cu Sorin Ovidiu Vântu (SOV). Probabil că nenorocirile post-complot ale

acestora și în special a lui Kostyal l-au determinat pe Grigore Naum să plece spre ”safe havenul ss-ist și kominternist”: SUA, în San Francisco - California, la farmacii! Poticarăș!

De ce știm atât de puține despre aceste atentate sau comploturi?! Este de mirare cum Iliescu și cei care s-ar putea preamări prin astfel de lămuriri, nu aduc vorba despre așa ceva deși, spun încă o dată, ar fi în folosul lor!

Nu o fac, nu aduc lămuriri și nu povestesc sau se autominimalizează pentru că au interdicție să povestească așa ceva. Este logic. Orice dezvăluire riscă să aducă în lumina scenei și alte piste, pe care kominterniștii, care au dirijat și dirijează gașca de complotiști, nu permit celor din gașcă să le pomenească deoarece se poate ajunge la rețeaua de kominterniști din USA și la devoalarea puterii lor.

Încercarea lui Grigore Naum de a-l înlătura pe Ceaușescu s-a petrecut în preajma defectării lui Pacepa! Oare ce știe Pacepa? De ce se prefăce Tismăneanu că Grigore Naum nu ar fi bunicul lui Ponta? Cine și ce îl oprește pe Tismăneanu să destăinuie tot? Se vede că-l mănă-n taste să ne spună ... dar nu o face!

Grigore Naum a ajuns în SUA la scurt timp după Pacepa.

Larry Watts, un istoric american al securiștilor-naționaliști - care se ocupă de istoria românilor și care susține în orice împrejurare că Pacepa a fost trimis în SUA de kaghebiști, ca și cârțiță, - nu numai că nu îl divulgă pe Grigore Naum, care a fost tot o cârțiță, dar nici măcar nu se apropie cu vorba de Grigore Naum. De ce? Pentru că Larry Watts este, totuși, mult prea mic raportat la puterea kominterniștilor din SUA. La fel de mic ca Tismăneanu!

Totuși, și Larry Watts pomenește de un complot desfășurat în perioada aug-dec 1978. Deci, aproape de anul 1979, an în care a avut loc complotul lui Grigore Naum.

Larry Watts ne spune că în complotul de înlăturare a lui Ceaușescu au fost implicați Leonte Răutu și Ghizella Wass.

Această informație, furnizată de Larry Watts, este importantă pentru că vine să explice concomitent și înlăturarea celor doi din cercul apropiaților lui Nicolae și Elena Ceaușescu dar, ca și în cazul lui Grigore Naum, vine să explice și adevăratele motive care au dus la plecarea în SUA a Zoiei Leah, fica Ghizelei Wass în 1980 și apoi, în 1981, a Elenei Răutu Coller, fica lui Leonte Răutu.

Relațiile lui Grigore Naum cu Leonte Răutu sunt atât de multiple, atât de certe! Iată-le:

- ambii au fost din Bălți, Basarabia,
- ambii au fost farmaciști sau din părinți farmaciști (poticarăși),
- Grigore Naum a fost parașutat din URSS în România împreună cu:

- o Manole H. Manole, cu care a fost în Spania, soțul Ofeliei Manole, adjuncta lui Leonte Răutu la secția propagandă și membră a CC (1926-1968),

- o Tatiana Bulan (fosta soție a lui Ștefan Foriș) a ajuns în URSS (1940-1944), unde a devenit prima soție a lui Leonte Răutu,

- Grigore Naum se căsătorește cu secretara lui Leonte Răutu (poate că aceasta a fost Roza Naum? Roza Naum a lucrat la secția Propagandă – agitație a CC al PCR),

- ambii au fost kominterniști,

- ambii au făcut parte din CC al PMR sau PCR,

- ambii au beneficiat de infrastructurile CC (leagăn de copii, grădiniță, etc),

- ambii au condus Editura Politică a CC, și pe rând dar și concomitent,

- după ce s-au implicat în comploturi împotriva lui Ceaușescu, ambii au apelat la ajutoare din USA.

Dacă știm că Leonte Răutu a fost tot din Bălți, tot farmacist, tot evreu ca și Grigore Naum și colaborator al lui Grigore Naum la direcția editurii partidului, - vom diminua și mai mult din ... coincidențe și, totodată, vom înțelege că Grigore Naum a reușit să ajungă în SUA prin rețeaua de kominterniști care îl face pe Larry Watts să nu o pomenească.

Chiar dacă Grigore Naum a devenit un fel de securist cândva după 1948, adică după ce a plecat de la Editura Partidului, să nu uităm că a început ca și membru al CC.

Deci, avem de-a face cu membri ai CC și nu cu securiști! Conspirarea lor a fost făcută cu mai multă atenție și a fost realizată cu mult mai multă competență decât conspirarea securiștilor.

Revenind la calitatea de parașutist a lui Grigore Naum și la pretenția mea că voi demonstra că a fost în București și înainte de 1944, am găsit o confirmare care îl cam particularizează pe Grigore Naum; este

vorba despre foarte interesanta carte a Cristinei Diac⁸³, din care aflăm că, sub coordonarea Anei Pauker, URSS a trimis în România doi parașutiști în toamna 1942 - primăvara 1943.

Eugen Rosenberg-Runcan, omul de încredere al lui Ștefan Foriș, redă cele întâmplate atunci:

(...) în toamna lui 1942 sau poate primăvara lui 1943 mi s-a dat o iafcă (întâlnire, n.a.) la care să întâlnesc o fată (soția unuia dintre parașutiști). Am primit sarcina s-o descos pe cât posibil mai temeinic (...).

I-am întâlnit din nou (pe cei doi parașutiști, n.a.) după 23 August, la Comitetul Central.

Se știe că au fost aduși din URSS și parașutați în România: Grigore Naum, Tatiana Bulan, Jean Coler, Minea Stan - despre acești parașutiști a scris Tismăneanu. Se știe că au fost parașutați Manole H. Manole - prietenul lui Grigore Naum, cinci legionari racolați de Ana Pauker în Divizia Tudor Vladimirescu, lăsați undeva pe lângă Olănești ca să-l asasineze pe Ion Antonescu și mulți alții, printre care și Gheorghe (George) Filipescu, despre care Cristina Diac, citată mai sus, scrie că a fost unul dintre cei doi parașutiști menționați.

Dacă unul din cei doi parașutiști a fost Gheorghe Filipescu, cum susține Cristina Diac, atunci Gheorghe Filipescu a putut fi numai unul din doi; al doilea parașutist a putut fi Grigore Naum.

Dacă din citatul de mai sus înțelegem că Eugen Rosenberg-Runcan, membru CC, a vrut să spună că i-a întâlnit pe cei doi parașutiști printre membrii CC și nu la sediul CC putem să spunem că cu atât mai mult trebuie ca unul dintre cei doi parașutiști să fi fost Grigore Naum cu cât Gheorghe (George) Filipescu nu a fost membru CC ca și Grigore Naum și cu atât mai mult cu cât identificarea parașutistului din 1942-1943 a fost făcută de Victoria Sârbu în 04.04.1944, odată cu înlăturarea soțului ei din fruntea PCR, Ștefan Foriș, și nu în 23 August 1944!

Încă ceva: dacă Gheorghe Filipescu a fost un apropiat al lui Botnăraș, tot la fel a fost și Grigore Naum iar dacă Gheorghe Filipescu a fost parașutat atât în 1942-1943 cât și în 1944 la fel a putut fi parașutat și

⁸³ Zorii Comunismului în România, Ștefan Foriș, un destin neterminat, Ed. Cetatea de Scaun, 2014, pg. 312-313.

Grigore Naum în 1942-1943⁸⁴. În 1944 au fost parașutați cei care știau România, care mai făcuseră acest lucru. Este sigur că kominterniștii din URSS nu au lucrat cu începători!

Am arătat în citatul de mai sus cum unul dintre cei doi parașutiști din 1942-1943 avea ... o femeie. A lui. O femeie care putea să nu-i fi fost soție! Nu putem vorbi de promiscuitate deoarece rigurile comuniste încă nu erau calate pe moralitatea de mai târziu. În 1942 un parașutist din URSS avea o femeie cu care putea să nu fie căsătorit dar cu care putea să aibă copii. Acel parașutist a fost Grigore Naum.

Deci, nu trebuie să fie o mirare că Cornelia Naum este înscrisă în monitoarele oficiale ale proprietarilor de societăți comerciale ca fiind fiica lui „Lazăr” și „Elena” și nu Grigore și Roza.

⁸⁴ Există două variante care pot rezuma identificarea celui care i-a preluat pe soții Foriș cu Gheorghe Filipescu:

Varianta 1. Botnăraș și Dej au mințit când au susținut că Foriș a trădat. Dacă Foriș nu a trădat înseamnă că nici Gheorghe Filipescu nu a fost parașutat în 04.04.1944 ca să aducă de la Comintern mesajul înlăturării lui Foriș. În această situație ori parașutarea lui Gheorghe Filipescu a fost inventată ori Gheorghe Filipescu i-a făcut jocurile lui Botnăraș deși fusese trimis de Comintern și cu alte sarcini.

Varianta 2. Botnăraș și Dej nu au mințit când au susținut că Foriș a trădat. Ceea ce ar însemna că Foriș a trădat într-adevăr și că Gheorghe Filipescu i-a adus lui Botnăraș un mesaj din partea Cominternului pentru înlăturarea lui Foriș.

Problema este că atât prima cât și cea de-a doua variantă conțin variabile care se bat cap în cap cu întrebările insistente ale Anei Pauker din septembrie 1944, de când a ajuns în București, referitoare la soarta lui Foriș?!

Deci am putea rezuma: deoarece susținerile lui Botnăraș și Dej, că au primit ordin de la Moscova să îl înlăture pe Foriș, au fost contrazise de Ana Pauker, înseamnă că avem două variante:

1. Varianta 1. Gheorghe Filipescu nu a fost parașutat în 1944 așa cum se știe de mai toți istoricii. Asta ar fi varianta care teoretic ar putea fi adevărată numai dacă cineva și-ar fi putut permite o astfel de minciună în astfel de condiții. Convingerea mea este că o astfel de minciună este de înlăturat.
2. Dej și Botnăraș au fost destul de proști. Fiind constrânși să ascundă adevărata cauză a înlăturării lui Foriș necesar să ascundă faptul că

Și mai este ceva: Filipescu a murit destul de straniu, pe drumul spre o anchetă care îl viza pe Botnăraș. Dacă nu avea ceva periculos de spus împotriva lui Botnăraș de ce ar fi fost azvârlit din mașina care îl ducea la anchetă?! Și apoi nu se prea poate atât de ușor dintr-o astfel de căzătură ca să fie înregistrată o moarte instantanee! Banalitatea morții lui Gheorghe Filipescu ar trebui să facă subiectul unui articol al cărui titlu mă ademenește: „O moarte prea stupidă pentru o anchetă atât de periculoasă pentru Botnăraș”.

Treaba nu trebuie să ne mire din moment ce știm că un agent de talia lui Grigore Naum (Grigulevich Iosif) avea interdicția de a-și forma familii în străinătate. Dorința Corneliei Naum de a profita de pozițiile foștilor a făcut-o să nu mai suporte clandestinitatea frustrantă! Bine-a făcut! A revenit la numele de fată: Naum. Dacă nu era această dorință nu și-ar fi schimbat numele în Num și poate că nimeni nu ar fi aflat cine a fost tatăl ei.

Grup organizat!

Sudoplatov, adjunctul lui Beria și șeful lui Grigulevich, ne povestește situația altui spion sovietic, care poate explica și situația familiei lui Grigore Naum, care este mult prea asemănătoare cu a spionului Gurevich:

Orchestra Roșie era percepută în Occident ca fiind sursa principală de informații secrete a Uniunii Sovietice din timpul războiului ...

... conducătorii Orchestrei Roșii, Trepper (Șeful cel Mare), Gurevich (Șeful cel Mic sau Kent) și Rado (Dora) au fost tratați de GRU ca trădători. Când s-au prezentat la Centru în 1945, așteptând laude pentru sacrificiile și curajul lor, au fost închiși la Lubianka.

... Când cazul Gurevich a fost redeschis, a devenit evident că el comisese o singură greșeală profesională: se căsătorise în Franța cu Margareta Barcza, fără consimțământul Centrului, și își întemeiase o familie în Occident.⁸⁵

Grigulevich și-a întemeiat o familie în ... România, țara lui. Trebuie să vedem și din acest material extras din Sudoplatov disputa permanentă dintre NKVD și GRU (serviciul secret al armatei); Stalin a exploatat această dispută așa cum fiecare avem predilecția s-o exploatăm dar cum numai Stalin putea să o facă fără scrupulele care ne inhibă pe fiecare din noi.

⁸⁵ Pavel și Anatoli Sudoplatov, Misiuni Speciale, Ed. Litera, 2013, pg. 222 – 225.

Ce bine-ar fi pentru a cunoaște și pentru a prospera dacă am fi numai c-un pic mai informați și mai needucați decât suntem!

Educația bate informația. Ceea ce se învață prin educație este convențional nu conform, de aceea, cei educați sunt îngrijorător de oportuniști, de lichele și de nerealiști.

Fără dovezi scrise este foarte greu să poți dovedi ceva ce se vede sau ceva ce știe populația. Realitatea este învinsă de lipsa dovezilor iar în lipsa dovezilor scrise nu există realitate și nici interes; nimeni nu este intrigat de ce n-au început rușii exploatarea uraniului din Băița-Biharia din sept. 1944 - până în toamna anului 1952!

Pentru această perioadă nu există dovezi scrise, care să fie în dosare cu indexuri, înșirate pe rafturi.

Cartea lui Pavel Sudoplatov, *Misiuni Speciale*, dovedește că, după război, niște escroci ne-au educat dinadins și greșit și prost; escrocheria s-a propagat în toate domeniile.

Cartea lui Pavel Sudoplatov demonstrează că mccarthyismul, care a dus la epurări în administrația americană, nu a fost o măsură nejustificată, așa cum s-a crezut până la publicarea cărții lui. Anchetările unor evrei cu simpatii comuniste a fost o măsură pe care publicarea cărții lui Sudoplatov o justifică. Deci, mccarthyismul nu a fost o vânătoare de vrăjitoare!

Repet: este imposibil să demonstrezi și să validezi evidențele într-o lume în care promovarea realității pretinde o validare a demonstrației tocmai din partea celor care vor să ascundă realitatea. De aceea spun: cartea lui Pavel Sudoplatov nu trebuia să apară.

Cei educați nu sunt pregătiți să admită în lumea noastră schizoidă o realitate cunoscută de needucați, de oameni simpli:

- Petrușel Silvia⁸⁶, o bătrână de 89 de ani din satul Pătrușești, Comuna Horea, Jud. Alba,

⁸⁶ Despre Petrușel Silvia am scris în Vol. I al cărții mele: „*Uraniu primelor bombe*”, Ed. Altip, 2014, pg. 58-64. Silvia a fost sora lui Nicola Gheorghe Vancu, care a fost pus primar de cinci evrei sovietici care au fost parașutați în aprilie 1944 în Munții Gilăului, între Comunele Horea-Mărișel, la Izvoarele Răcătăului, unde s-a prăbușit avionul lui Iovan în 2014 (Vf. Petreasa, La Coliba Vancului, La Frânturi), pentru a identifica și recolta uraniu. Petrușel Silvia mi-a oferit detalii referitoare la crosele aparatelor geiger-muller, folosite de acei evrei sovietici.

- Pantea Sabina⁸⁷ din Vașcău, Bihor, de loc din Comuna Arieșeni, Jud. Alba, cunoscută sub numele de Sabina lui Tolaș, de pe Valea Cobleșului,

- Mateș Nicolae⁸⁸, a Petrițeli, din Huedin, născut în satul Mățișești, Comuna Horea, Jud. Alba,

Aceiași educați, care resping amuzați mărturiile martorilor needucați ar putea, totuși, să admită dacă mărturiile ar fi confirmate de cei educați:

- Doctor Sonea Emil⁸⁹, din Aiud, care știe din perioada construirii viaductelor și tunelurilor căii CFR Brad-Deva, că naștii au intenționat să construiască acele viaducte și acele tuneluri pentru a transporta uraniul din Băița-Biharia,

- Fostul primar Zeno Manașe⁹⁰, (Loc. Bulzești, Jud. Hunedoara).

Spun toate astea pentru a pune în evidență cele știute de needucații de mai sus, care nu pot fi înțelese și acceptate de educații pomeniți după needucații de mai sus!

⁸⁷ Despre Pantea Sabina, „Sabina lui Tolaș din Loc. Arieșeni, Jud. Alba, am scris în Vol. I al cărții mele în mai multe locuri. Din ceea ce mi-a spus Sabin alui Tolaș, în limbajul ei simplu, trebuie să se înțeleagă că nemții au recoltat uraniu din zona Băița-Biharia prin anii 1936-1938.

⁸⁸ Despre Nicolae a Anei Petrițelii am scris în Vol I al cărții mele „Uraniu primelor bombe”. El susține că în iarna unuia din anii 1941-1942 au sosit la ei acasă, în Horea-Mățișești, doi parașutiști legionari, trimiși din Cobleș-Arieșeni, de tata Sabinei lui Tolaș (Pantea Damina). Cei doi parașutiști le-au povestit despre intenția nemților de a pregăti bomba atomică (o bombă foarte puternică). Mateș Nicolae și mama lui, Ana Petrițelii, au fost duși la Cluj, închiși și anchetați, în primăvara anului 1945, pentru că i-au adăpostit pe cei doi legionari (la ei în Mățișești și la fratele Anei, Mateș Samson din Beliș, Poiana Horii, Jud. Cluj, a stat foarte mult și de mai multe ori și partizanul Leon Șuşman și Gheorghe, fratele său).

⁸⁹ Dl. Sonea Emil este doctor psihiatru în Aiud. D-lui a lucrat în anii 1980 în Cheia, lângă Rimetea și a aflat de la localnici despre exploatarea uraniului făcută de nemți. Tot prin anii 1980 a fost angajat ca doctor în echipele care au redeschis șantierul liniei CFR Deva-Brad, cu scopul de a o reda folosinței; atunci a aflat că nemții intenționau să transporte pe acea cale ferată uraniu din Băița-Biharia. Reacția lui a fost foarte interesantă: i-am arătat volumul I al cărții mele „Uraniu primelor bombe” și l-am întrebat dacă știe ceva despre viaductul de pe copertă. Imediat a recunoscut viaductul de la Dealu Fetei din Luncoiu, de la ieșirea din Brad spre Deva și a spus: „viaductul ăsta a fost construit de nemți pentru ca să transporte la Deva uraniul din Băița-Biharia”.

⁹⁰ Dl. Zeno Manașe, n. 15.dec.1947: a fost 12 ani primar în Bulzești, Hunedoara, Tel: 0254682197. Nu am scris nimic despre d-lui în vol. I. L-am identificat numai în toamna anului 2014, când am vorbit în fața casei sale.

Dl. doctor Sonea Emil și dl. Primar Zeno Manea nu ar putea accepta că naștii au cunoscut utilizările uraniului în domeniul militar înaintea datei oficiale (toamna 1938 - primăvara 1939) din moment ce construirea viaductelor și a tunelurilor de pe linia CFR Deva - Brad a început la 15.04.1939. În cartea lui Pavel Sudoplatov există suficiente indicii care obligă la concluzia că: Roosevelt și Stalin și-au împărtășit tovarășește secretele fabricării bombei atomice dar și că nu au prea avut uraniul necesar ca să fabrice acele bombe („americane”), care au fost detonate experimental în iulie 1945 și deasupra Japoniei (în 06 și în 09.08.1945). Știind că vă vine imposibil să mă credeți am scanat paginile din cartea lui Pavel Sudoplatov ca să nu mai rezum la evidențe, ca să nu mai demonstrez ceea ce este prea evident: Roosevelt și Stalin au avut oamenii lor care au știut despre arma atomică mult mai mult decât toate serviciile secrete sovietice și americane la un loc:

PAVEL & ANATOLI SUDOPLATOV

MISIUNI SPECIALE

că putea demonstra că dovezile erau falsificate. Vechiul meu prieten, acum în vârstă de 81 de ani, crede că Hiss a fost ales de Hopkins și de Roosevelt pentru contacte confidentiale cu diplomații și cu ofițerii de informații sovietici, știut fiind că avea legături cu aceștia și că se manifesta prosovietic.

Ofițerul GRU ieșit acum la pensie își amintește că exista un agent controlat, o sursă de informații infiltrată în personalul lui Roosevelt. Este vorba de asistentul lui Roosevelt pe probleme de informații, iar acesta nu se înțelegea deloc bine cu William Donovan și cu J. Edgar Hoover, șefii OSS, respectiv FBI. Dosarele GRU arată că Roosevelt își înființase, în timpul războiului, propria rețea neoficială de informații, pe care o folosea pentru misiuni delicate. Prietenul meu este convins că Hiss, Hopkins și Harriman făceau parte din acest grup de încredere.

Acesta ar putea fi motivul pentru care Hiss nu a fost imediat renegat de Truman. Sentința blândă pe care a primit-o, incoerența acuzațiilor împotriva lui și atitudinea neutră a administrației în acest caz ar putea indica faptul că el știa prea multe lucruri care puteau afecta reputația lui Roosevelt și a lui Truman. Bătrânul veteran GRU crede că FBI avea mai mult material despre Hiss decât dezlăuise și că, poate, existase o înțelegere între Truman și Hoover, ca acuzațiile să se limiteze la sperjur.

Aproximativ 80% dintre informațiile secrete privind probleme politice nu provin de la agenți, ci de la contacte confidentiale. De obicei, aceste contacte sunt depistate de serviciile de contraspijonaj, dar este întotdeauna problematic să dovedești un caz de spionaj. Într-adevăr, politica spionajului sovietic, în 1942, fusese să întrerupă orice legături între membrii Partidului Comunist și activitățile de spionaj. Dacă sursa de informații era suficient de importantă, noi îi ordonam să-și declare public ruptura de partid și faptul că fusese dezamăgit de comunism.

338

Este interesant să observi schimbările din istoria contactelor diplomatice dintre reprezentanții americani și sovietici. De-a lungul războiului, Hopkins și Harriman au păstrat relații personale, neoficiale, dar și relații diplomatice cu conducători sovietici, iar convingerea mea este că ei urmau instrucțiunile lui Roosevelt. Stalin a recurs la diplomația neoficială doar în prima parte a războiului, folosindu-i pe Umanski și Litvinov. Când el însuși a stabilit relații cu Roosevelt la Teheran, nu a mai avut nevoie în America de Litvinov, negociatorul iscusit care vorbea fluent engleză, franceză și germană. Numirea lui Andrei Gromiko în funcția de ambasador, în 1943, a fost un semnal clar că se stabilește o legătură personală între Stalin și Roosevelt. Stalin nu mai avea nevoie de un intermediar puternic, ca Litvinov sau Umanski.

Ulterior, Stalin s-a debarasat de toți cei care fuseseră angajați în contacte neoficiale cu trimișii lui Roosevelt. Aceasta explică de ce a renunțat la Litvinov. Ultimul nostru gest prietenesc față de americani, înainte de Ialta, a fost să-i avertizăm că traducătorul lui Roosevelt era fiul unuia dintre conducătorii Oberleagu, organizația teroristă a Rușilor Albi. Acesta s-a întâmplat cu numai două zile înainte de începutul Conferinței de la Ialta. Informația i-a fost transmisă lui Beria și, la instrucțiunile lui, Serghei Kruglov, care conducea dispozitivul de pază al conferinței, l-a informat pe șeful pazei americane. Traducătorul a fost evacuat imediat de la Ialta, la bordul unuia dintre vasele americane ancorate în apropiere de Crimeea.⁷

⁷ Sudoplatov ne-a oferit această ultimă notă personală despre Ialta: „În 1986, înainte de summitul cu președintele Reagan de la Reykjavik, Gorbaciov și directorul KGB, Viktor M. Cebrikov, au cerut dosarele de la NKGB pregătite pentru Ialta. Am trimis o scrisoare cu ce-mi aminteam pe această temă și am primit, drept răsplătă, tratament medical în spitalul KGB, dar nu și un ajutor real pentru reabilitarea mea, care nu a venit decât în 1992”.

339

Stalin s-a folosit de agenții INO, GRU, KGB, care se credeau atât de importanți spionând prin USA, pentru a distribui comunismul și nu pentru a afla ceea ce știa numai el și Roosevelt. Dacă toate astea nu vi se par confirmări a ceea ce spun eu ci niște simple coincidențe, atunci citiți ce scria Roosevelt despre coincidențe:

<i>„In politics, nothing happens by accident. If it happens, you can bet it was planned that way”</i>	<i>În politică nimic nu se întâmplă accidental. Dacă se întâmplă, puteți paria că a fost planificat în acest fel</i>
---	--

Să fie numai o coincidență că Petrușel Silvia, o țărancă simplă, care știe cel mai bine cum au început sovieticii să fure uraniul din România, este îngrozită și mă imploră să nu mai scriu nimic despre ceea ce ea mi-a spus despre sovietici și uraniul românesc (nu de frică pentru viața ei ci de teamă pentru familia ei, că știe cât suntem de tâmpiți) iar toți ceilalți, mai informați dar mai needucați decât Silvia Petrușel, nu sunt nici înfricați și nici nu calculează consecințele! Mă mir, nu întreb!

Credeți că groaza Silviei este cauzată de securiști, de fostele bătaii?

Da și nu!

În 1965, Silvia Petrușel a fost bătută îngrozitor și internată la nebuni, ca să nu o creadă nimeni dacă cumva ar spune ceva despre sovieticii care au recoltat uraniu din România.

Nu a spus nimic! Asta a salvat-o! Cei care au dispus anchetele s-au convins cumva, după ce Silvia a fost umilită și stâlcită în bătaii, că nu știe nimic, că-i prea simplă și prea needucată. Silvia a anticipat așteptările acelor educați. Până în zi de azi Petrușel Silvia nu ar fi spus nimic ... dacă nu „o prosteam eu”.

Toți angajații serviciilor secrete se comportă ca securiștii. Și toți angajații sistemelor administrative! Este greu de explicat groaza care se naște instantaneu pe chipul agenților și funcționarilor când aud de uraniu! Din când în când groaza le este confirmată de câte un *caz Litvinov*, căruia îi pică instant părul, p...la, flozii, genele-sprâncenele și dinții. Plutoniul! I s-a administrat!

Dacă nu-s spariați destul, atunci mai sunt prelucrați și cu cazul unuia care a murit de impotență și de cancer pentru că a furat o geantă ... de uraniu. Fără dinți, fără p...lă, etc nu mai poți fi securist, ori agent ... or

asta-i rațiunea vieții în care au fost educați și dezinformați ei. Și sunt convinși că uraniu este rău: iradiază, lasă impotent și mori, deși celebra savantă Lise Meitner a murit la 90 de ani. Asta după ce a fost iradiată vreo treizeci de ani; eu nu am mai întrebat dacă Lise a murit din cauza radiațiilor și nici dacă avea p...lă când a murit, dar dacă chiar vreți să știți mă pot informa ...

Groaza agenților secreți arată cât de educați și de neinformați sunt și ei și noi. Educații, spălații pe creier, cei care îi deservesc și îi apără pe escrocii despre care am scris ce le-au făcut și ce le fac și lor și nouă.

Din Sudoplatov se poate înțelege că descoperirea proiectului atomic s-a făcut prin conlucrarea tovărășească, Roosevelt-Stalin, fără aportul serviciilor secrete sau chiar în sfidarea lor. Roosevelt se afla la o a doua etapă a socializării USA.

Se pare cu „uncle Joe” a avut p...lă! Nu o să îmi piaptăn limbajul așteptând ca niște cărțurari scremuți, care ne-au educat escrocându-ne, să găsească expresiile adecvate, corecte din punct de vedere politic și concomitent înspăimântătoare.

Nu o să îmi piaptăn limbajul așteptând ca astfel de cărțurari scremuți să umple noi manuale educaționale cu informațiile din cartea lui Sudoplatov. Nu o să îmi piaptăn limbajul așteptând ca escrocii care au creat manualele cu bombe atomice fără uraniu să se simtă obligați să le înlocuiască cu altele, în care să dea și ceva uraniu primelor bombe atomice! Că altfel, primele bombe atomice nu prea au uraniu.

Așa că titlul volumului I al cărții mele este corect: ***Uraniu primelor bombe***, cu înțelesul dați *uraniu primelor bombe*, după expresia populistă *patriei mai mult cărbune*, pe care aceiași escroci, acuma, cât timp se află în căutarea unor expresii adecvate, corecte politic, se prefac că nu pricep evidențe și nu validează nimic din ce ar putea să le dărâme lumea preinsei biruințe asupra fiului meu, asupra mea și asupra tatălui meu, care de peste 70 de ani nu am luptat cu nimeni ca să putem fi considerați înfrânți și ca ei să-și permită se se comporte de 70 de ani ca niște învingători!

Dar ce se fac americanii care nu sunt „americani”, care nu aparțin escocului Oppenheimer? Ce se fac englezii, francezii, spaniolii, argentinienii, care nu sunt înfrânți ca și nemții, ca și noi și ca și ungurii? Ei de ce să sufere în toată perioada asta de adecvare spirituală și lingvistică a escrocilor?! De aia scriu eu cartea asta, ca să afle și cei care nu știu că escrocii au detonat, în 06 și în 09.08.1945, deasupra Japoniei,

bombele lui Hitler, cu o mare parte din uraniu „manglit” de Hitler de la români. Pe care să ne dea banii.

Lua-v-ar dracu’!

Roosevelt și Stalin au cunoscut proiectul atomic înaintea tuturor. Au știut și că Oppenheimer era un mic escroc.

Roosevelt i-a alocat două miliarde de dolari pentru proiectul atomic (echivalentul de acum a douăzeci de miliarde de dolari) și l-a lăsat dracului să facă pe savantul.

Că așa-i cu *kaizerii* ăștia; trebuie să le dai să fure iar dacă nu reușești te faci punte și luntre și te scapi de ei trimițându-i ambasadori într-o colonie ca România. Pe care le-o pui la dispoziție ca să o devalizeze. Altfel de sapă și te schimbă.

Nici Roosevelt și nici Stalin nu au operat cu serviciile oficiale. V-ați aștepta să vă confirme cineva din servicii! Nu vă întreb, mă mir! Ca să aflați că ei, cei din servicii au sporovăit pe acolo prin USA pe bani buni și că nu le prea plăcea că rapoartele lor către Stalin și Roosevelt erau foarte ignorate!

Trebuie să aflați că Roosevelt și Stalin au avut oameni care țineau legătura între ei: o parte din ei sunt menționați în copia scanată de mai sus. O parte din ei lucrau și în servicii dar serviciile nu au știut că ei lucrau și exclusiv pentru Stalin sau Roosevelt.

Printre cei care au lucrat pentru cei doi a fost și Ana Pauker.

Ana Pauker a fost traducătoarea și precum ni se șoptește insinuator din arhivele escrocilor, ea ar fi fost „futelnița” poliomielticului Roosevelt. Deci, Ana Pauker a intrat în contact cu:

- Whittaker Chambers,
- Hopkins,
- Harimann,
- Hiss, și cu drac să-i pieptene.

Atât de apropiată a fost relația Elisavetei Zarubina, verișoara Anei Pauker, cu Oppenheimer încât nu cred că relația profesională între escroc și escroacă nu s-a încheiat fără ceva relații intime (vezi detalii din copiile de mai sus).

O altă piesă implicată în proiectul atomic: fiica nelegitimă a Elisavetei Zarubina, Zoia Zarubina, a fost, de asemenea, traducătoare. Știm sigur că Ana Pauker și Elisaveta Zarubina au fost la Teheran, unde s-au întâlnit cei doi: Roosevelt și Stalin.

Iată ce scrie Sudoplatov despre Elisveta Zarubina și Oppenheimer:

PAVEL & ANATOLI SUDOPLATOV

În evidență contribuția importantă a evreilor la știința și cultura în Uniunea Sovietică. Misiunea lor era să strângă fonduri și să convingă opinia publică americană că antisemitismul fusese eradicat în Uniunea Sovietică prin politicile lui Stalin. Heifetz s-a asigurat că mesajul transmis de ei a ajuns la Oppenheimer. Heifetz va spune că Oppenheimer, fiul unui emigrant evreu de origine germană, fusese profund mișcat de informația că evreilor le era garantat un loc sigur în Uniunea Sovietică. Au discutat despre planurile lui Stalin de a înființa o republică autonomă evrească în Crimeea, după ce avea să fie câștigat războiul împotriva fascismului.¹⁴

Fără știința lor, Oppenheimer și Fermi au primit nume de cod, Steaua și Editorul, ca surse de informații. Steaua a fost un nume de cod folosit nu doar pentru Oppenheimer, ci și pentru alți fizicieni și savanți din Proiectul Manhattan cu care am avut contacte, dar care nu erau agenți recrutați. Numele de cod se schimbau din când în când, din motive de securitate; Oppenheimer și Fermi au purtat și împreună numele de Steaua.¹⁵

În utilizarea lui Oppenheimer ca sursă, un rol esențial l-a jucat soția lui Vasili Zarubin, Elizaveta¹⁶. Aceasta era aproape

¹⁴ Vezi Capitolul 10.

¹⁵ Anatoli Iațkov, într-un interviu dat în octombrie 1992, cu puțin înainte de moartea lui, în martie 1993, a spus că FBI descoperise, poate mai puțin de jumătate din rețeaua lui. El a mărturisit că Perseu era numele de cod pentru o sursă de importanță maximă, încă în viață. Sudoplatov spune: „Nu-mi amintesc de acest nume de cod sau de o astfel de sursă, dar îmi amintesc o telegramă de la New York care raporta date privitoare la prima explozie nucleară și în care se făcea referire la informații transmise de trei cârțițe și surse prietene – Charles (Klaus) Fuchs, Mlad (Pontecorvo) și Sita (Steaua, adică Oppenheimer și Fermi). Cele trei cârțițe, ale căror nume nu mi le amintesc, lucrau în trei laboratoare. Vasilevski știa detaliile și el a fost primul ofițer de informații care l-a abordat direct pe Pontecorvo, în 1943. Nu este exclus ca Perseu să fie o creație a lui Iațkov sau a colegilor lui, pentru a acoperi numele reale ale surselor.”

¹⁶ Elizaveta Iulievna Zarubina, alias Elizabeth Zubilin (nume folosit în timpul misiunii în Statele Unite), s-a născut cu numele Lisa Rosensweig.

284

MISIUNI SPECIALE

complet integrată în Statele Unite. Era atât de naturală și de sociabilă încât își făcea imediat prieteni. Suplă, cu ochi negri, avea o frumusețe clasică semită care plăcea atât bărbaților, cât și femeilor, și a fost unul dintre cei mai de succes recrutori de agenți dintre operativii noștri. Și-a creat o rețea ilegală proprie formată din evrei refugiați din Polonia și a recrutat-o pe una dintre secretarele lui Szilard, care ne-a furnizat date tehnice. Vorbea la perfecție engleza, germana, franceza și româna. De obicei, poza într-o europeană sofisticată, din înalta societate, dar avea abilitatea de a-și schimba înfățișarea ca unameleon. Provenea dintr-o familie de revoluționari înrudiți cu Ana Pauker, fondatoarea Partidului Comunist Român. Fratele ei mai mare fusese șeful secției militare teroriste a Partidului Comunist Român. A evadat de două ori din tribunalul militar în care era judecat, dar, în cele din urmă, a fost ucis într-un schimb de focuri, în 1922.

Elizaveta a intrat în sistemul de spionaj în 1919, ca ofițer de caz începător în secretariatul lui Dzerjinski. În timp ce lucra pentru Dzerjinski, Elizaveta l-a întâlnit și s-a îndrăgostit de Iakov Blumkin, asasinul contelui Mirbach, ambasadorul german la Moscova în 1918. Blumkin a fost un personaj-cheie în complotul Revoluționarilor Socialiști împotriva lui Lenin, în iulie 1918. Când complotul a eșuat, Blumkin a fost iertat și a continuat să lucreze pentru Dzerjinski și Troțki.

În 1930, Elizaveta și Blumkin au fost trimiși ca ilegali în Turcia, unde el trebuia să vândă manuscrise hasidice prețioase provenite din Biblioteca Centrală de la Moscova. Bani erau

în familia unui mic funcționar țarist, pe 1 ianuarie 1900, la Rjivini, în apropiere de Hotin. După Primul Război Mondial, familia s-a mutat la Cernăuți, unde Lisa a absolvit liceul românesc și a început să studieze istoria și limbile străine la Universitate. Foarte activă în Komsozol din basarabia încă din gimnaziu, după primul an de facultate a plecat să studieze la Paris și la Viena, unde a început adevărata ei carieră în Partidul Comunist și în Comintern. A murit într-un accident de mașină la Moscova, la vârsta de 87 de ani. (n.tr.)

285

PAVEL & ANATOLI SUDOPLATOV

destinați susținerii operațiunilor noastre ilegale din Turcia și din Orientul Mijlociu, dar Blumkin i-a dat o parte din fonduri lui Troțki, aflat pe atunci în exil în Turcia. Elizaveta, indignată, și-a demarat soțul. Ea i-a contactat pe Eltington și pe Piotr Zubov, aflați în misiune în Turcia, și ei au aranjat ca Blumkin să fie rechemat la Moscova, pe o navă sovietică. Blumkin a fost imediat arestat și a murit în fața plutonului de execuție.

După execuția lui Blumkin, Zarubin a fost repartizat să lucreze cu Elizaveta. S-au căsătorit și au lucrat împreună vreme de șapte ani, sub acoperirea unui cuplu de afaceriști cehoslovaci. Una dintre realizările lor a fost recrutarea directorului adjunct al unei secții din Gestapo, Willy Lehmann (Breitmann, Dike), care a devenit una dintre cele mai valoroase surse ale noastre din Germania, în anii 1930.

În 1941, Elizaveta Zarubina era căpitan în NKVD. După ce soțul ei fusese trimis în postul din Washington, ea mersese deseori în California, cultivând relațiile cu familia Oppenheimer prin contactele sociale aranjate de Heifetz. Heifetz îi făcuse Elisabetei Zarubina un scurt rezumat al vieților tuturor membrilor familiei lui Robert Oppenheimer, cunoscuți pentru simpatiile lor de stânga, ca să poată să îi abordeze. El i-o prezentase apoi pe Elizaveta soției lui Oppenheimer, Katherine, o simpatizantă a Uniunii Sovietice și a idealurilor comuniste, iar cele două puseseră la punct un sistem pentru întâlnirile viitoare. Katherine Oppenheimer nu a fost menționată cu numele în rapoartele noastre, dar noi lucram printr-o femeie apropiată lui Oppenheimer, și am înțeles de pe atunci și cred și acum că femeia respectivă era soția lui.

Prin intermediul lui Katherine, Elizaveta Zarubina și Heifetz l-au convins pe Oppenheimer să se abțină de la declarații în sprijinul comunistilor sau ale grupurilor de stânga, ca să nu atragă atenția FBI. Zarubina și Heifetz l-au convins pe Oppenheimer să împărtășească informații „antifasciștilor de origine germană”, furnizând astfel și pretextul aducerii lui Klaus Fuchs la Los Alamos. Oppenheimer a fost de acord să-i

Farmacie
Santa Fe

MISIUNI SPECIALE

angajeze și să-i promoveze pe acești oameni, cu condiția să i se confirme că era vorba de opozianți ai nazismului, înainte să fie aduși în proiect. Oppenheimer, împreună cu Fermi și Szilard, ne-au ajutat să ne plasăm cârțițele în Tennessee, Los Alamos și Chicago, ca asistenți în cele trei laboratoare. În total, aveam patru surse importante de informații, care transmiteau documentele din laboratoare către rezidențele noastre din New York și Washington, precum și către stația noastră ilegală, care era o farmacie din Santa Fe.

Materialul care ajungea la Anatoli Iațkov, ofițerul de control din New York, provenea de la Fuchs și de la una dintre cârțițele de la Los Alamos și era transportat de curieri, printre care se număra și Lona Cohen. Soțul ei, Morris Cohen, fusese recrutat de Semionov în Statele Unite, înainte să plece să lupte în Războiul Civil din Spania, ca voluntar în Brigada Americană Abraham Lincoln, sub numele de Israel Altman. În timp ce se refăcea după o rană la picior, la Barcelona, în 1938, fusese transferat la o școală de spionaj ce funcționa într-o vilă din Madrid și unde demonstrase aptitudini deosebite pentru misiunile sub acoperire. Când s-a întors la New York, Cohen s-a însurat cu Lona, care fusese iubita lui încă din școală, și a recrutat-o și pe ea pentru „activitate sovietică secretă”. În dosarul KGB al lui Cohen, el este citat spunând că „Moscova a hotărât deja ca Lona și cu mine să-i îndeplinim misiunile împreună. Nu există nimic mai bun ca un cuplu căsătorit și de încredere.” Prima reacție a Loni față de activitatea lor secretă a fost că aceasta ar putea fi trădare de țară; Morris i-a răspuns că el „lupta pentru adevăr universal și pentru dreptate”, iar asta, prin definiție, „nu putea să fie trădare”.¹⁷

Când Morris a fost înrolat în armata americană, în 1942, Anatoli Iațkov, alias Iakovlev, a folosit-o pe Lona pe post de curier pentru informațiile de la Los Alamos. Călătoriile Loni

¹⁷ Ronald Radosh și Eric Breindel, „Bombshell”, *New Republic*, 10 iunie 1991, pp. 10-12.

287

Paginile de mai sus, scanate, din cartea lui Sudoplatov, sunt de o importanță maximă! De aici aflăm fără dubii că Oppenheimer a fost un escroc care și-a găsit fel de fel de pretexte ca să toarne rușilor tot ceea ce știa despre proiectul atomic.

Nu numai Oppenheimer a turnat totul rușilor; Bohr, un alt „prestigios” a făcut la fel. Bohr a fost evreu după mamă (Ellen Adler).

Figura care degajă mister ispitor este însă spionul PERSEU, „o sursă de maximă importanță”, protejat atât de Anatoli Iațkov cât și de Sudoplatov. Cine a fost acel PERSEU? Știm doar că Perseu trăia în 1992. Asta trebuie să fi motivat și

protecția de care încă se bucura din partea celor doi spioni: Iațov (dec. 1993) și Sudoplatov (dec. 1996). Totuși, cei doi sporovăiesc dezinvolt, fără nicio protecție, despre crime dar îl protejează pe „Perseu”! Motivul poate fi numai unul: „Perseu” se afla în USA!

„Perseu” a fost Grigulevich Iosif (1913-1988) sau Grigore Naum (1911-1999). Grigore Naum a trăit în California până la moarte. Dacă reușesc să demonstrez asta atunci suprapunerea lui Grigulevich peste Grigore Naum sau invers nu va mai fi îngreunată și de diferența dintre datele la care au fost înregistrate decesele celor doi.

În cele ce urmează o să demonstrez nu atât că Grigore Naum, adică Grigulevich, a fost Perseu cât că Grigulevich a fost implicat în proiectul atomic împreună cu agentul Heifetz, evreu sovietic, că a locuit o perioadă în California, că deși este posibil ca el să fi fost acel „Perseu”, totuși este foarte sigur că Sudoplatov nu l-a divulgat pentru că Grigulevich (1913-1988) încă trăia în California în 1992, când Sudoplatov și-a scris cartea. Grigulevich era „poticarăș”, adică farmacist în San Francisco!

Nu aș fi pornit pentru nimic în lume în căutarea identității lui Grigulevich Romualdo Iosif dacă nu m-ar fi fermecat preocupările lui de

farmacist și faptul că a deschis farmacii prin însorita Californie. Evreii și farmaciile!

Nu aș fi ajuns la indiciile care îl suprapun pe Grigulevich Iosif peste Grigore Naum dacă nu aș fi citit pe internet un comentariu scris de Vladimir Tismăneanu la propriul său articol, numit *Cine a fost Petre Borilă? Între Familia Comintern și familia Ceaușescu*.⁹¹ Vladimir Tismăneanu povestește în acest comentariu despre necrologul („ferparul”) lui Grigore Naum, publicat într-un jurnal ținut de veteranii *Brigăzii Abraham Lincoln*, care a fost constituită de americanii care au luptat în Spania de aceeași parte cu kominterniștii lui Stalin – împotriva republicanilor. Vladimir Tismăneanu ne dă și linkul acestui jurnal⁹². Vladimir Tismăneanu scrie despre implicarea lui Grigore Naum într-o companie farmaceutică din San Francisco, California. Dar, atenție, Vladimir Tismăneanu se prefacă că știe că Grigore Naum ar fi murit prin anii '80 deși a citit necrologul veteranilor *Brigăzii Abraham Lincoln*! Ciudat om mai este Volodea!!

Colaționarea farmacistului Grigulevich din California, din cartea lui Sudoplatov cu a farmacistului Grigore Naum din California, din Tismăneanu - m-a făcut să încep să refuz coincidențele. Sfatul lui Roosevelt m-a obligat să nu trec de „coincidențe” cu atât mai mult cu cât am găsit două coincidență, nu numai una, survenite în domeniul serviciilor secrete, care este mult mai al dracu’ decât domeniul politic. Au fost mult prea multe coincidențe și împrejurări ca să nu fie ceva suspect între Grigulevich și Grigore Naum.

Atenție, în cazul lui Grigore Naum este vorba despre o companie farmaceutică, deci, despre o rețea de farmacii, pe care Grigore Naum o avea și la care a lucrat, împreună cu fiica sa Măriuca Naum, care poate fi localizată pe Facebook în San Francisco, adică acolo unde ne-o indică și Vladimir Tismăneanu⁹³. Grigore Naum a lucrat în acea rețea din momentul în care a ajuns în USA până în 1999 când a decedat.

91

https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.contributors.ro%2Fglobal-europa%2Fcine-a-fost-petre-borila-intre-familia-comintern-si-familia-ceausescu%2F&ei=N58dVdDMlc_laoLYgJAP&usg=AFQjCNFIf-neeieiwB9xKxaHBildiE8NfCA

⁹² <http://www.albavolunteer.org/wp-content/uploads/2010/03/summer-99.pdf>

⁹³ Vladimir Tismăneanu, *Lumea secretă a nomenclaturii (Amintiri, dezvăluiri, portrete)*, Ed. Humanitas, 2012, pg. 74.

Voi demonstra că Grigore Naum a fost cel care a adăpostit rețeaua de kominterniști pe meleagurile înșorite ale Californiei. Să fiu tocmai eu cel care, în acest context, de Californie înșorită și de evrei, să nu se gândească, că în spatele presiunii pe care evreii din USA au făcut-o constant, asupra lui Stalin, ca să creeze în Crimeea „o Californie înșorită” pentru evreii lumii, nu au stat și kominterniștii, găzduiți prin „poticăriile” lui Grigore Naum din San Francisco?! Să fiu tocmai eu cel care, în acest context, să nu anticipeze că Stalin a aflat cine le-a sugerat evreilor lumii ca să-i ceară să creeze în Crimeea o „Californie înșorită”? Nu putem identifica și aici o parte din mânia stalinistă care a declanșat în 1948 epurarea și crimele împotriva kominterniștilor? Dar, deasupra tuturor triumfă implicarea intensă și explicită a lui Grigulevich în uraniul românesc, ca un indiciu în plus care explică nu numai prezervarea uraniului românesc de către evrei ci și interesul lor, prin Victor Ponta pe care „și l-au ales ca premier al României”, în obligarea de a începe exploatarea ... aurului de la Roșia Montană.

Deci, pentru a susține concluzia de mai sus trebuie să demonstrez că Grigulevich a fost „o sursă de importanță maximă” în proiectul atomic din San Francisco sau Berkely, unde a lucrat escrocul Oppenheimer. Cum? Simplu: mă leg de evreul Heifetz, un kominternist notoriu.

Dar înainte de Heifetz trebuie să pomenesc materialul „KGB Master Spy” scris de Majorie Ross despre „Venona”⁹⁴, celebrul centru american, de interceptare și de decriptare a comunicațiilor. Administratorii „Venona” s-au plâns că nu au reușit nici să-l depisteze și nici să-l decripteze pe Grigulevich sub numele „Arthur”, deși acesta avea o mare frecvență în comunicații. Am mai povestit de această întâmplare.

Operatorilor americani de la „Venona” interceptau și decriptau comunicațiile agenților sovietici implicați în Proiectul Manhattan (al bombei atomice). Această informație duce la identificarea indiscutabilă a lui Grigulevich ca pe „o sursă de maximă importanță” în proiectul atomic, cum scrie Sudoplatov.

94

https://www.google.ro/url?sa=t&rcrt=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.marjorieross.com%2Fmy-books%2F&ei=N0weVa8rgdNo-bWCgAw&usg=AFQjCNE47Mkxf8vLMKOFbRq1HUaTr_B6AA&bvm=bv.89947451,d.ZWU

Sudoplatov scrie că Grigulevich a fost cel care a primit sarcina de a înființa o a treia rețea ilegală, care urma să opereze în Mexic și California⁹⁵. Cum Grigulevich și ceilalți implicați în asasinarea lui Troțki au fost obligați să plece din Ciudad de Mexico în USA - în New Mexico și în California - înțelegem de aici că sovieticii au abandonat proiectul inițial de a plasa o parte din rețeaua lui Grigulevich și în Mexic. Sudoplatov spune că sovieticii s-au profilat pe USA. A fost tocmai bine că Grigulevich deschisese farmacii în USA: la Santa Fe⁹⁶ în New Mexico și în California. Ce rost au avut aceste farmacii scrie Sudoplatov: „*Din aceste pepiniere au crescut primele noastre contacte cu Robert Oppenheimer și cu realizatorii bombei atomice americane*”⁹⁷. Asta este o concluzie: Grigulevich a colaborat cu Oppenheimer.

Am putea să ne oprim aici. Două informații disparate adună o concluzie: Grigulevich a fost creatorul rețelei din USA care a intrat în legătură cu escrocul Oppenheimer. Nouă ne este suficient pentru a înțelege că Grigulevich a operat în furtul de informații din proiectul atomic. Pentru a vă convinge de asta o să aduc și alte argumente care duc spre concluzia că Grigulevich a fost „o sursă de maximă importanță” în furtul informațiilor din proiectul atomic, fiind în apropierea lui Oppenheimer. Reiterez o informație din paginile scanate mai sus (286-287):

„*Prin intermediul lui Khaterine (soția lui Oppenheimer, n.a.), Elisaveta Zarubina și Heifetz l-au convins pe*

⁹⁵ Pavel și Anatoli Sudoplatov, Op. Cit, pg. 131.

⁹⁶ Pavel și Anatoli Sudoplatov, Op. Cit, pg. 290; „... misiunea lui Grigulevich în Mexic a fost să organizeze o rețea ilegală paralelă, independentă de emigranții spanioli pe care îi folosiseră Eitingon ca să-l elimine pe Troțki. În timp ce organiza acest grup, Grigulevich a deschis o farmacie în New Mexico, un refugiu conspirativ pentru ilegalii lui ...”.

Este evident și din acest paragraf că Sudoplatov a eșuat în încercarea de a ascunde că stația ilegală de la Farmacia din Santa Fe, din New Mexico, din USA, a fost o stație creată de Grigulevich. Deoarece Grigulevich a fost prezent în toate acțiunile pe care sovieticii le începuseră în USA pentru a spiona și fura informațiile despre proiectul atomic, încercările lui Sudoplatov de a oferi explicații logice ale acțiunii spionilor sovietici implicați în proiectul atomic se tamponează din când în când cu încercările de a-l proteja pe Grigulevich. În acest paragraf se poate observa cum Sudoplatov evită să ne dea informația că acea farmacie din Santa Fe a fost creată de Grigulevich deși nu are nici cea mai mică rețineră în a povesti despre existența acelei farmacii. Este evident că motivul pentru care a făcut astfel de eludări în preajma lui Grigulevich, s-a datorat, la momentul scrierii cărții, faptului că Grigulevich trăia în California și este de așteptat ca Sudoplatov, prietenul lui foarte bun, să nu-i facă greutăți.

⁹⁷ Pavel și Anatoli Sudoplatov, Op. cit., pg. 147.

Oppenheimer să se abțină de la declarații în sprijinul comuniștilor sau ale grupărilor de stânga, ca să nu atragă atenția FBI. Zarubina și Heifetz l-au convins pe Oppenheimer să împărtășească informații „antifasciștilor de origine germană”, furnizând astfel și pretextul aducerii lui Klaus Fuchs la Los Alamos. ... Oppenheimer, împreună cu Fermi și Szilard, ne-au ajutat să ne plasăm cârțițele în Tennessee, Los Alamos și Chicago, ca asistenți în cele trei laboratoare. În total aveam patru surse importante de informații, care transmiteau documentele din laboratoare către rezidențele noastre din New York și Washington, precum și către stația noastră ilegală, care era o farmacie din Santa Fe”.

Iarăși apare o nepotrivire: Sudoplatov menționează trei laboratoare dar menționează patru surse, adică patru spioni. Cum anticipăm că fiecărui laborator îi corespundea o sursă, înseamnă că trebuie să avem un laborator în plus și identitatea unuia din cei patru spioni. Care au fost? Sudoplatov scrie că spionul sovietic, evreu, Heifetz s-a întâlnit în decembrie 1941 cu Oppenheimer, care lucra la Universitatea California; Heifetz a raportat că:

„Oppenheimer și colegii lui plănuiau să se mute de la Berkeley, California, într-un loc destinat cercetărilor pentru construcția de arme nucleare”⁹⁸.

Berkeley este la cca 20 km de San Francisco, în California. Sudoplatov a scris că Grigulevich a deschis o farmacie și în California. Deși Sudoplatov nu scrie unde anume, se impune San Francisco sau Berkeley, unde locuia și lucra Oppenheimer: la celebra universitate californiană.

Deci, aici, la San Francisco sau Berkeley, s-au aflat cel de-al patrulea laborator și cea de-a patra sursă: Grigulevich. Aici, la San Francisco, se va retrage Grigulevich spre sfârșitul vieții.

⁹⁸ Pavel și Anatoli Sudoplatov, *Op. cit.*, pg. 265.

Grigulevich se afla în San Francisco și în 1993, când Sudoplatov își scria cartea. Grigulevich moare în San Francisco în 1999, unde - probabil sub identitatea lui Grigore Naum - a locuit împreună cu una din fiicele sale, Măriuca Naum.

San Francisco este important și pentru altceva: aici a fost repetată fisiunea nucleară inițiată în decembrie 1938 de Otto Hahn și Fritz Strausman. Acel experiment a dus la descoperirea care a stat la baza proiectului atomic. Grigulevich a fost acolo unde trebuia.

Grigulevich a avut o rețea, deci o mulțime de agenți care-i ascultau ordinele. Abilitățile lui erau de excepție; cunoștea mai multe limbi decât oricare și se știa gheboși când da mâna cu Tito sau știa zâmbi aparte în fața puternicilor sau scremușilor vremii. Se știa băga sub piele, se știa face plăcut. O făcea cu o pasiune anume.

Asta a făcut ca serviciile sovietice să-i pună la dispoziție o mulțime de agenți. Ce se mai poate constata; Sudoplatov scrie că Grigulevich a părăsît USA prin 1941. Din moment ce îl găsim în New York în 1943 și din moment ce în perioada războiului a operat împotriva transporturilor naziste de materii prime (combustibil) din Argentina, cred că Sudoplatov vrea să spună că Grigulevich a părăsit în 1941 acțiunea segmentul de spionaj legată strict de proiectul atomic din USA. Probabil că se expusese prea mult prin California.

Dar succesele pasiunilor lui trebuie să-l fi ajutat să se degajeze de formalitățile imposibile ale serviciilor; de la un anumit stadiu, serviciile încurajează fantezia, flerul, imaginația, costurile excepționale. Cu certitudine că Grigulevich a văzut la laboratoarele din Berkeley, unde lucra Oppenheimer, ce poate face fisiunea nucleară din uraniu: o bombă cu o putere impresionantă. Exact ceea ce voia.

USA știa cum să facă o astfel de bombă dar nu avea uraniu suficient. Grigulevich știa, cum știau toți savanții, că în România, în Băița-Biharia există zăcămintele de uraniu. Uraniul acela, pus în coșmeliile alea ale lui Oppenheimer, putea fi făcut să explodeze!

Deci, cândva, după ce a stat el prin laboratoarele din Berkeley-California, și-a propus să ajungă în România, la terasele din București, unde avea fete, cunoștințe, unde avea prieteni și unde Maria Tănase cânta în acele terase „*Cine iubește și lasă*” ... se știe că cei din misiunea „Autonomous” serveau în terasele unde cânta Maria Tănase și că au racolat-o. Atenție, „ferpariul” (necrologul) din jurnalul brigăzii veteranilor Abraham Lincoln, pomenește despre preocupările fratelui lui Grigore Naum, din tinerețe, de a face anumite chestii să explodeze.

Gurile rele spun că, după 1944, Maria Tănase a fost salvată din ghearele serviciilor secrete comuniste, care o suspectau de spionaj, de ... nimeni altul decât Eugen Cristescu, prietenul ei din vremea României capitaliste! Ca să vezi drăcie! Eugen Cristescu a fost preluat de sovietici și dus în URSS; deci, prin cine a lucrat Cristescu din URSS în așa fel ca serviciile secrete comuniste să o elibereze pe Maria Tănase?!

In mod paradoxal, Maria Tanase a fost salvata de la o posibila arestare dupa 1944 tocmai de cel pentru care a lucrat, Eugen Cristescu, seful SSI.⁹⁹

SSI-ul coordonat de Eugen Cristescu a știut încă din 1939-1941 despre relațiile Mariei Tănase cu Alfred de Castelain și Ivor Porter, doi din membri misiunii „Autonomous” din 1943. Numai despre Silviu Mețianu - cel de-al treilea membru al misiunii „Autonomous” - nu se spune nimic. Nu cumva tocmai acest Silviu Mețianu, despre care eu susțin că a fost Grigore Naum, prietenul lui Eugen Cristescu, a fost cel care a intervenit pentru depresurarea Mariei Tănase?

Demonstrația de mai sus, referitoare la profunda implicare a lui Grigulevich în proiectul atomic, ne obligă să îl adăugăm și pe Grigulevich Iosif (Grigore Naum) la grupul de lucru Roosevelt-Stalin, pomenit mai sus, și, totodată, ne obligă să ne explicăm apariția lui Grigulevich în România alături de Ana Pauker; pentru că se simțeau de-ai locului sau pentru că familiile lor erau în România dar și pentru a prezerva zăcămintele de uraniu românesc pentru când va fi nevoie! Să nu o uităm pe Elisaveta Zarubina, verișoara Anei Pauker.

Pământul românesc a fost până aproape de mijlocul secolului al XIV-lea sub controlul sau sub administrația khazarilor

Arthur Koestler, un alt kominternist, extraordinar de talentat, a scris că evreii așkenazi provin din Imperiul Khazar iar sefarzii din Spania. Eu, spre deosebire de Koestler, ca și orice moț, care este concomitent un urmaș al khazarului Menumorut - despre care evreul maghiar Koestler a evitat să scrie - o să susțin întotdeauna, cu suficiente argumente, că acei khazari au fost sânge evreiesc! Khazarii au origini

⁹⁹ <http://www.evz.ro/detalii/stiri/maria-tanase-a-fost-agent-secret-436876.html>.

evreiești, nu au fost iafți sau arieni convertiți la mozaism, cum greșit susținea Arthur Koestler. De aceea trebuie să susțin și că după distrugerea Imperiului Khazar, acei khazari s-au dispersat undeva în Rusia sub forma evreilor ruși, din care descind evreii despre care vorbesc mai sus, care au ajuns kominterniști și în SUA.

Bazinul khazarilor a avut un centru: Nova Rusia.

Însemnele regalității khazarilor (steaua lui David și semiluna) s-au prelins în însemnele heraldice ale primilor doi domnitori ai Moldovei! Da! Uitați-vă la steaua dintre coarneaule bourului moldav! Și la semilună!!

Descendenților evreilor khazari le-a promis Stalin Crimeea ca, mai apoi, să-i disperseze în conducerea țărilor comuniste din vestul Rusiei ca administratori deosebit de talentați, așa cum au fost și în perioada de glorie a Imperiului Khazar. "Printre neamuri", printre goimi!

Cei mai mulți dintre evreii existenți în Rusia anilor 1900, au plecat în SUA. Nu toți au devenit după 1917 kominterniști, nu toți au devenit colaboratori ai kominterniștilor; cei mai mulți au fost ca și atât de înduioșătorul Tevi Lăptaru și ca și ortacii lui din minunatul sat ucrainean "Anatevka".

Khazarii din Rusia au umplut America!

Ana Pauker a administrat scurgerea pe Marea Neagră a peste 100.000 evrei khazari spre Israel. Ajunși în larg, evreii au aruncat carnetele de partid în Marea Neagră ... făcând-o roșie iar pe ei făcându-se întreprinzători capitaliști, așa cum au ajuns în SUA.

Dacă diversiunile de acum seamănă a revendicări teritoriale nu înseamnă că eu am divulgat intenții ci că le-am găsit evreilor anumite justificări, pe care și voi le vedeți, poate mai bine decât mine, dar vă prefaceți că nu le vedeți pentru că vă este teamă să vorbiți! Voi susțineți ca și Koestler că acești urmași de kominterniști din SUA nu ar avea nici măcar dreptul pe care îl au ... prin păstrarea unor resurse de uraniu neexploatate de părinții sau de bunicii lor prin anii 1950. Acum vin după ele, să și le ia! Bâjbâie ei ceva dar sunt pe drumul spre ele. Să le înhațe.

Dacă până în 1989 ne-am închinat la cei din est și dacă acum ne închinăm la cei din vest nu înseamnă că ne închinăm la componenți etnici diferiți. În această carte eu am identificat-o pe celebra Mărie. Este aceeași Mărie. La fel de "curvă", doar paturile-s diferite. Și noi cu libidoul mult diminuat.

**Toate rezervele de uraniu românesc au fost descoperite de
naziști; documentele naziste se află încă dinainte de 1944
în posesia kominterniștilor**

Destinul uraniului românesc a fost pecetluit de obsesia lui Stalin de a obține bomba atomică! După ce s-a consolidat în Stalin convingerea că cine are bomba atomică deține puterea Lumii, toate celelalte obsesii staliniste au fost trecute pe locul doi sau amânate. Stalin voia uraniu, ca să stăpânească Lumea, ca să globalizeze; ca urmare toți kominterniștii au vrut să-i facă pe plac.

Stalin și-a parașutat geologi însoțiți de agenți kominterniști în Munții Apuseni cu mult înainte de 23.08.1944. Cei mai mulți au fost evrei. În Munții Gilăului, la Izvoarele Răcătăului, în munții dintre Comunele Horea, Albac, Vadu Moților și Mărișel au fost parașutați în aprilie 1944 cinci evrei sovietici care au cules probe și au prelucrat informații referitoare la conținutul de uraniu din zonă; în aceeași perioadă, la nici 15 km, naziștii exploatau uraniul de la Băița-Biharia, într-un fel încă necunoscut. Echipele de exploatare a uraniului de la Băița-Biharia au fost penetrate de kominterniști prin localnici coordonați de evrei (vezi informații din cartea mea "Uraniu primelor bombe").

Sub pretextul că pământul nostru este foarte bun, evreii au dus de la noi vagoane de pământ și piatră care erau de fapt uraniu și nicidecum "cel mai bun pământ din lumea asta", cum îl laudau evreii. Există astfel de mărturii nedeconspirate și, deci, neconsolidate până în acest moment în scris, în acest fel. Motivația pământului românesc foarte bun a fost învățată de "americani" de la SS! S-a bazat pe "naivitatea" românilor și pe ethosul patriotic. De aceea, khazarii nu o să lase pe mâini nepricepute nici uraniul de la Roșia Montană, despre care aflăm cumva întortocheat, indirect, dedus din interesul pentru aurul din niște adâncimi ale Roșiei Montane unde numai aur nu se află! Căci aurul Roșiei Montane se află foarte aproape de suprafață, fapt ce-l deosebește de mai toate zăcămintele de aur din lume.

A fost exploatat uraniu la Roșia Montană? S-a știut că este uraniu la Roșia Montană? Nu! Noi nu am știut! Cum și de ce a aflat Soroș!

Noi ce facem atunci când manifestăm pentru oprirea începerii exploatării aurului de la Roșia Montană? Vom ajunge să fim ca ardeleanul care, "țâind" de p...lă, a ajuns la 70 de ani să nu-i mai "tîhnească" piz...a! Și vremea uraniului va trece. Să-l folosim! DAR PE FAȚĂ!

Roșia Montană este atât de importantă pentru Ponta și pentru zbaterile ”americanilor” din cauza resurselor de uraniu. Nu s-ar bate toți aceștia, așa cum se bat, dacă la Roșia Montană ar fi numai aur; uraniul îi doare pe ”americani” cu rădăcini în Basarabia!

Uraniul de la Roșia Montană a motivat convertirea kominterniștilor basarabeni comuniști în kominterniști basarabeni capitaliști

Ghenrik (Henrik) Iagoda a fost urmașul unui farmacist evreu din Rusia da și urmașul sinistrului Djerzinsky la comanda poliției politice (CEKA). Iagoda s-a dovedit vrednic urmaș al lui Djerzinsky. Cu preparatele lui farmaceutice, extrase din mătrăgună, a diseminat în SUA ”cuiburile farmaceutice” ale viitorilor ”dizidenți” ai comunismului, cu intermitențe uluitoare, cândva între 1920-1930. Personajul este de o ubicuitate ... îngrijorătoare! Perioada de zece ani, cât se spune acum că a fost detașat în USA, se suprapune cu perioada în care a fost și șeful celui mai mare serviciu sovietic! Să fi avut sosii? În cei zece ani, Iagoda a cooptat conducerea partidului comunist din USA, a sponsorizat câțiva ziariști, a intrat în casa Roosevelt, a băgat în patul Eleanoriei Roosevelt un kominternist iar poliomielticului președinte Roosevelt i-a promis fonduri de campanie, pe care Stalin i le-a trimis lui Roosevelt cu o mare solitudine ... la recomandarea misteriosului Iagoda!

Tot în SUA a ajuns, prin 1921, și comisarul sovietic, evreu, Yarrow Bernard; Yarrow a fost racolat de OSS (CIA). După război a ajuns șeful biroului CIA răspunzător de postul de radio ”Europa Liberă”. Yarrow este unul dintre mulții kominterniști capitaliști devoalat de Paul Goma ca fost comisar kominternist basarabean.

Yarrow Bernard! Yarrow a fost omul de încredere al lui Tito. De ce nu ar fi Yarrow cel care l-ar fi strecurat și pe Grigulevich în preajma lui Tito? Ceea ce înseamnă că Tito cunoștea identitatea celor doi evrei.

Kominternistul capitalist Yarrow era considerat de kominterniștii de la Europa Liberă mai puternic decât Președintele SUA! Având de pe atunci o viziune a Noii Rusii, Yarrow voia Basarabia pentru evrei. Yarrow a fost un simpatizant al lui Kerensky care, deși hărțuit de Stalin, își manifesta simpatia față de Stalin ... din New York. Există surse care spun că o mare parte a tezaurului pe care românii l-au transportat la Moscova în primul război mondial ar fi ajuns odată cu Kerensky în Franța și apoi la New York!

După război, Yarrow a fost implicat în niște tranzacții imobiliare, foarte scandaloase, prin Europa controlată de sovietici! Prietenul lui, comunistul Tito a ajuns să conducă Iugoslavia după ce Yarrow l-a convins pe Churchill că Tito este mai indicat să conducă Iugoslavia decât Regele! Mistere de neînțeles sau soluții de neacceptat fără explicații! Oare Yarrow nu s-a întâlnit niciodată cu Grigulevich în biroul lui Tito, în Iugoslavia?

Evreul farmacist Iagoda Henrik (Ghenrik), șeful viitorului KGB și prietenul Eleanor Roosevelt. După război, Eleanor Roosevelt l-a vizitat pe futăciosul Tito.

Comitetul Evreiesc Antifascist, sau cine a creat conceptele globalizare și mondializare

În cartea mea "Uraniu primelor bombe", publicată în iunie 2014, arăt că Roosevelt și Stalin au stabilit împreună, în mare secret, constrânși de presiunea războiului și de cercurile evreiești din SUA și URSS, să împărtășească secretele fabricației bombeii atomice în vederea obținerii cât mai rapide a produsului final. Bomba atomică: a fost obsesia cea mai mare a lui Stalin! Nu cred că serviciile SUA și URSS au știut de înțelegerea Roosevelt-Stalin. La un moment dat, Roosevelt și-a manifestat față de Stalin îngrijorarea ca translatorul de la ultima lor întrunire să nu răsufle ceva. Stalin i-a trimis o telegramă liniștitoare: translatorul a fost lichidat. Să nu vă îngrijorați că Roosevelt ar fi avut coșmaruri!

Dacă nu acceptăm că înțelegerea - Roosevelt-Stalin, a fost de o astfel de natură, de maximă toleranță față de activitatea spionilor sovietici evrei din USA, pe care o argumentez eu în cartea menționată - ar trebui să credem că acei kominterniști kaghebiști au fost niște spioni geniali! Evrei cultivați, în procent de 100%, spionii kaghebiști implantați în SUA, se plimbau prin SUA ca la ei acasă!

Ar trebui să credem că OSS și celelalte servicii ar fi fost de-o prostie infernală! Nu este cazul. De fapt, din acest demers al meu, trebuie înțeles că sper în întărirea serviciilor prin devoalarea kominterniștilor, mai ales acum, când pericolul unui război cu Rusia este la fel de mare ca în 1950 când acești kominterniști au fost "vizitați" de CIA în operațiunea numită "mccarthism"! N-ar fi rău să fie pieptănați un pic și acum.

Prietenia Stalin – Roosevelt a culminat cu crearea Comintetului Antifascist Evreiesc. Pentru a adormi vigilența serviciilor, cei doi au făcut compromisuri aparent de neînchipuit: Stalin a desființat Kominternul și a admis integrarea masonilor din Europa în organismele de luare a deciziilor. Toate acestea au fost pregătite de cei doi cu mult timp înainte de 1943 numai că în 1943 asistăm la un turneu în USA al mai multor evrei din Comintetul Antifascist Evreiesc din URSS. Evreii din USA i-au întâmpinat cu drag și emoție: Einstein și Chaplin. Dacă vi se pare înjositor pentru cei doi mari evrei, atunci liniștiți-vă și convingeți-vă citind ce a scris Einstein, peste patru ani (1947) Adunării Generale a ONU:

“Pentru a atinge scopul final – care este o singura lume, nu doua lumi ostile – un astfel de Guvern Mondial Parțial nu trebuie niciodată să acționeze ca o alianță împotriva restului lumii. Singurul pas adevărat către un guvern mondial, este Guvernul Mondial însuși”.

Masonii sau operativii din Komintern

Unii dintre evrei plecați din URSS în acel turneu au rămas în USA (printre acei kominterniști rămași în USA s-a aflat și Elisabeta Zarubina, verișoara Anei Pauker). Evreimea se solidariza împotriva lui Hitler. Iar cei doi mari ai lumii aveau nevoie de banii evreilor. Așa îmi explic eu prezența mai multor masoni în conducerea instituțiilor românești, atât înainte cât și după război:

- Mihai Ralea,
- Jean Pangal,
- Mihail Sadoveanu,
- Victor Eftimiu,
- N.D. Cocea,
- Păstorel Teodoreanu,
- Mihai Codreanu,
- Petre Pandrea,
- Petru Groza,
- Lucrețiu Pătrășcanu, ș.a.

Așa se face că mulți masoni au intrat în Komintern!

Am prezentat din acest parteneriat, Stalin - Roosevelt, numai oferta lui Stalin:

- și-a oferit țara ca teatru de război fără să ceară USA să facă măcar un mic gest în această direcție,

- a dizolvat copilul lui de suflet: Kominternul!

- a admis integrarea masonilor în factorii de decizie.

Se înșeală oricine crede că Stalin a oferit ceva degeaba, numai pe baza prieteniei mari și sincere cu Roosevelt!

- Deci, se impune o întrebare: ce i-a oferit Roosevelt lui Stalin pe lângă cunoscutul ajutor militar?

Bombele dăruite americanilor de naziști sau secretul de la Potsdam cu care Stalin i-a făcut mat pe aliați!

Cert este că la întrunirea de la Potsdam (12.07-02.08.1945) nici Truman și nici Churchill nu știau de uraniu sau de bombe atomice ceea ce știa Stalin de la Roosevelt. Președintele USA, Roosevelt, a avut abia două întâlniri cu vicepreședintele său, Truman, și niciodată nu i-a spus despre proiectul Manhattan. Ajuns președinte, în 12.04.1945, la moartea președintelui Roosevelt, Truman nu știa prea bine nici măcar câte prune avea în traistă.

Chiar în ziua de început a conferinței de la Potsdam, americanii au detonat bombă atomică experimentală, Trinity, pentru a-l impresiona pe Stalin în negocierile de împărțire a lumii. Atunci a aflat și Truman.

Ca să crească miza în împărțirea Lumii, Truman și Churchill, nemulțumiți de abuzurile staliniste în estul Europei, au pregătit următoarea scenă:

Churchill (...) a privit fascinat cum Truman se apropie de generalisim ”ca din întâmplare”, folosind cuvintele lui Stalin: ”*SUA (...) au testat o nouă bombă cu o putere de distrugere extraordinară*”. Pavolv l-a privit pe Stalin atent: ”*Niciun mușchi nu i s-a clintit pe față*”. A spus doar că îi pare bine să audă acest lucru (...) (Stalin, n.a.) a observat și expresia de satisfacție a lui Churchill: Truman ”*nu a vorbit fără știrea lui Churchill*”, Simon

Sebag Montefiore, *Stalin (Curtea Țarului Roșu)*, Ed. Polirom, 2014, pg. 399.

Istoricii au preluat informația referitoare la reacția lui Stalin pentru a demonstra stăpânirea de sine a lui Stalin în situații dificile. Pentru că nici Truman, nici Churchill și nici chiar Molotov, Beria și interpretul discuției de mai sus dintre Truman și Stalin nu au știut ce știa Stalin despre proveniența bombelor americanilor. Autorul mărturiei de mai sus continuă:

Dar Stalin știa că, deocamdată, americanii nu aveau decât o bombă sau două - aveau timp să îi ajungă din urmă!

Rețineți această informație teribilă, care abia acum răzbate de sub teascul sub care a fost ținută pentru a vedea cât de prost a fost interpretată ulterior atât de aliați cât și de istorici! Stalin a dat încă de la Potsdam dispoziții ca Beria să preia imediat de la Molotov sarcinile de finalizare a proiectului bombei atomice; atât aliații cât și personalul sovietic au interpretat această dispoziție ca o confirmare în plus că Stalin se considera pierdut față de avansul americanilor în privința supremației atomice! Panică în tabăra sovietică? Stalin a lăsat să pară panică. El știa că există scurgeri spre americani și că încă nu era stăpân la el acasă, unde evreii sioniști se considerau în drept să îi ceară favoruri.

Lucrurile nu stăteau deloc așa; Stalin s-a prefăcut la Potsdam și i-a păcălit atât pe aliații Truman și Churchill cât și pe Beria și Molotov. De ce? Pentru că Stalin știa că cele două bombe atomice posedate de americani, rămase după ce detonaseră bomba experimentală, proveneau de fapt din Germania, de la bieții naziști speriați de avansul și de bombardamentul descreierat al sovieticilor și nu din "laboratoarele" de la Manhattan, ale maimușoilor conduși de Oppenheimer și Bohr și girate de celebrul Einstein! Bieții naziști, aflați în căutarea disperată a unui "safe haven"!, au predat americanilor toate cele trei bombe atomice pe care ulterior americanii au pretins că le-au făcut! Dacă cele trei bombe atomice ar fi fost construite de americani atunci se mai putea pune Stalin cu ei în concurs? Nu!

Trebuie să recunoaștem și noi și aliații dar și istoricii că la Potsdam Stalin se putea considera egal cu americanii numai dacă, în timp ce el primise secretele bombei atomice de la Roosevelt, americanii aveau cele trei bombe din Germania, de la Institutul Kaiser Wilhelm din

Berlin, de unde le ridicaseră. Deci, deși Roosevelt avea produsul final și secretul fabricației totuși încă nu dispunea de tehnologia de fabricație. Nu dețineau know-howul! Căci dacă americanii ar fi făcut, ei înșiși, și numai o bombă din cele trei, - atunci banda rulantă, care a stat la baza tehnologiei cu care americanii au produs enorm, ar fi „scuipat” la ogive nucleare ... pe bandă rulantă. Căci, nu-i așa, greu este să faci o primă bombă, celelalte urmând imediat, pe bandă rulantă, la interval de cel mult o zi una de alta și nu la acel renumit interval de patru ani pentru care Stalin s-a pregătit încă de la Potsdam! De-altfel în arhivele sovietice, istoricul german Rainer Karlsch (n. 1957) a aflat proiectul din 1941 al unei bombe atomice naziste cu plutoniu. Funcțională! Faptul că atât americanii cât și sovieticii au furat secretele și bombele de la nemți demonstrează că la Potsdam cele două supraputeri erau egale în fața cursei înarmării care a urmat; reacțiile celor trei de la Potsdam trebuie reanalizate în această cheie.

Dacă mai tragem și concluzia că Stalin se ferea de Beria și că știa chiar și ceea ce Beria credea că nu știe, și - dacă cele de mai sus sunt adevărate - nu avem cum să nu tragem o astfel de concluzie, înseamnă că trebuie să analizăm faptele lui Stalin ca fiind faptele unui om destul de independent de serviciile NKVD, conduse de Beria și, prin Jemciujina Molotov, de serviciile prostovanului de Molotov! Stalin avea și alte servicii la dispoziție, la fel de bune. Cu NKVD intoxica, ideologiza, propaga și înspăimânta, lăsând pârție liberă altor servicii, mai consistente.

**Cele două trei bombe atomice ”americane” le-au fost date
americanilor de naziști iar secretele fabricației le-au fost date
kominterniștilor sovietci de drag și de bună-voie de
kominterniștii capitaliști ai lui Roosevelt**

În cartea mea, „Uraniu primelor bombe” demonstrez că naziștii au extras uraniul de la Băița-Biharia și că au făcut bomba atomică. Cele trei bombe atomice pe care americanii pretindeau că le construiseră le-au fost date (oferite) de naziști atât înaintea capitulării cât și imediat după capitulare. De ce? Ca să își salveze viața! Mulți naziști au fost preluați cu această ocazie de OSS (CIA) și de FBI și duși în USA (vezi operațiunea „Paperclip”, cazurile Valerian Trifa, Otto von Bolschwing, ș.a.).

Eu arăt în cartea mea „Uraniu primelor bombe” că, pe lângă ajutorul militar, Roosevelt a pus la dispoziția lui Stalin - obsedat să obțină bomba atomică - toate secretele fabricării bombei atomice. Toate!

Trebuie să acceptăm că dacă Roosevelt i-a dat lui Stalin toată documentația de fabricare a bombei atomice atunci la discuția celor doi a putut fi cel mult un translator. Pentru obținerea acestora, lichidarea unui translator însemna nimica toată! Pe drept cuvânt veți întreba: și atunci de ce suțin kaghebiștii că au sustras secretele bombei atomice prin misiuni inteligente și riscante? Din două motive:

1. Pentru că Stalin nu s-a lăsat niciodată dependent de informațiile și de faptele kaghebiștilor. În paralel, Stalin a fost deservit și de alte structuri. Un exemplu edificator și foarte sugestiv: nimeni nu s-a oprit suficient asupra unor informații sovietice referitoare la data detonării primei bombe sovietice: 29.08.1949 și 22-25.09.1949. Există o explicație laconică:

- în 29.08.1949 a fost detonată bomba construită după proiectul sustras de kaghebiștii lui Beria. Se știe că executantul a fost savantul sovietic KURCEATOV și echipa lui (presupun că acest grup a fost repartizat de Stalin pentru a fi dirijat de Beria, șeful NKVD, la finele conferinței de la Potsdam (16.07-02.08.1945). Beria și-a dovedit genialitatea în administrarea și în finalizarea proiectului primei bombe atomice,

- în 22-25.09.1949, la nici o lună de la prima detonare, sovieticii au detonat o altă bombă sovietică, construită după un proiect sovietic. Cine a fost executantul acelei bombe? Există informații care mă încurajează să susțin că executantul celei de-a doua bombe sovietice a fost savantul basarabean PIOTR KAPIȚA (Capița în românește) (1894-1984) (presupun că acest grup a fost repartizat de Stalin pentru a fi dirijat de GRU (serviciul armatei). Deci, Stalin a creat un laborator independent de NKVD și de Beria):

- surse franceze susțineau în 1955 că savantul Capița a fost ”părintele” bombei sovietice; aceste surse sunt suficient de socialiste și deci de apropiate Moscovei ca să ne așteptăm să vină de pe o filieră moscovită, cunoscută a realității,

- dacă a fost așa cum spun sursele franceze, trebuie să căutăm și să găsim fapte care ar putea dovedi că Stalin a ținut ascuns proiectul savantului basarabean Capița. Iată-le:

- Capița a fost reținut de Stalin în 1934 după ce a sosit din Marea Britanie pentru a-și vizita părinții. Capița primise o bursă de studii în Marea Britanie, unde lucra la diferite proiecte,

- Sovieticii spun că savantului basarabean Capița și lui Kurceatov li s-au pus la dispoziție resurse infinite ca să execute bomba atomică,

- Sovieticii spun că între cei doi, care aveau opinii diferite, au apărut altercațiile care s-au agravat, mai ales, din cauza lipsei de flexibilitate a basarabeanului Capița. Ca urmare, sovieticii l-au ales pe Kurceatov ca să execute proiectul bombei atomice,

- Sovieticii spun că savantul Capița s-a retras din proiect motivându-și refuzul pe considerente umanitare. Motiv pentru care Capița a primit în 1978 Premiul Nobel! Măi să fie, câtă democrație și libertate de opinie acceptăm dintr-odată că a existat în soviete!

- Dar savantul basarabean Capița s-a remarcat ca dizident și în câteva confruntări cu Beria; i-a răspuns fără reverență, laconic sau obraznic. Ce a urmat? Pentru calmarea lui Beria a intervenit Stalin! Intervenția stalinistă a fost de o așa manieră încât Beria i-a oferit lui Capița o armă de vânatoare ghintuită! Mai mult, Stalin i-a scris lui Capița și l-a asigurat de considerația sa.

Eu consider că numai interesul lui Stalin pentru executarea și finalizarea proiectului pe care l-a obținut personal de la Roosevelt poate explica complicitatea și considerația de care s-a bucurat basarabeanul Capița din partea lui Stalin.

Deoarece URSS a impus României o structură de instituțiilor identice, este de așteptat că România moștenește în 1989 structura și relațiile cu instituțiile identice din URSS. KGB cu Securitatea și cu DIE iar GRU cu CI din armată! Deci, când cercetătorii români caută după ceva ar trebui să caute pe ambele filiere, care au lucrat adesea independent unele de altele, ceea ce poți afla din arhivele unei structuri nu poți afla din arhivele celeilalte structuri.

Înclin să cred că de năzdrăvăniile cele mai mari s-au asigurat ceiștii armatei, nu atâta securiștii! Este exact ceea ce a intenționat Stalin și, totodată, este motivul care trebuie să ne facă să nu îl neglijăm pe șeful ceiștilor, Grigore Naum Grișa, și nici pe ceiștii subordonați lui, care au absolvit școala de kominternist de șase luni.

Această structură de ceiști a fost recrutată de kominterniști în comploturile împotriva lui Ceaușescu. De ce au făcut acele comploturi dacă tot nu l-au lichidat sau înlăturat? Pentru că această rețea kominternistă, formată din ceiștii armatei a fost antrenată în acele

comploturi împotriva lui Ceaușescu nu ca să-l lichideze sau să-l înlăture ci ca să își facă mâna pentru revoluția din 1989 și pentru ceea ce s-a întâmplat de atunci și până azi. Realitatea ne dovedește că Ceaușescu, păzit de securiștii naționaliști, a putut fi lichidat oricând de mult mai antrenații ceiști.

2. Pentru că Stalin i-a lăsat pe kaghebiști să facă cu pasiune ceea ce credeau că fac nu pentru ceea ce făceau conștient ci pentru că, făcând ceea ce făceau dispersau comunismul în USA. Stalin știa că activitatea acestor kaghebiști va duce la constituirea unor nuclee de iradiere a comunismului, în care credea mai tare chiar decât în puterea bombei atomice. Stalin a procedat la fel și atunci când și-a trimis komisarii să lupte în Spania. Nu l-a interesat deloc rezultatul luptei ci dispersia comunismului în extremul vestic al Europei! Pasiunea lui nu a fost să învingă fasciștii ci să disemineze comunism. A reușit chiar dacă sovieticii au pierdut în fața fasciștilor. La fel a procedat Stalin și în cazul Troțki.

Analizați un pic relaxarea cu care Stalin primea rapoartele în care comploturile împotriva lui Troțki dădeau eșec. Nu numai că nu era afectat ci, contrar tuturor așteptărilor, era compătimitor și încurajator cu pasionații komisari. Nu l-a interesat ca Troțki să moară cât l-a interesat ca ideile comuniste să se propage în sudul USA. Ajuns cu ideile comuniste la granițele USA, Stalin a conceput un alt cal troian care să ascundă semințele înaripate ale comunismului. Acest cal troian, echipat cu evrei sovietici comuniști, a avut nevoie de fascismul lui Hitler pentru a motiva crearea Comitetului Evreiesc Antifascist, cu compromisurile imense menționate, pe care evreimea USA și le-a însușit fără translator: **mulți evrei din URSS și din USA vorbeau idiș.**, sau „austriaca”, cum susțin ei (vezi Jemciujina Molotov-a).

Deci, Stalin nu a avut nici un interes să le spună kominterniștilor că efortul lor era inutil: i-a lăsat să caute niște secrete atomice pe care el le avea deja pentru a le motiva căutarea, pentru a căuta pasional, adică pentru a răspândi comunismul în USA. Stalin a acționat ca evangheliștii, ca și cei din ”Turnul de Veghe”! Nu degeaba a participat la cursurile unei școli ortodoxe din Georgia natală numai cât i-a fost necesar să învețe ceea ce îi trebuia lui: dispersia ideilor comuniste, a credinței în comunism! A aflat cum. Trimiți în Lume apostoli sau trimiți komisari! Dacă prin apostoli, Pavel a răspândit Creștinismul, Stalin, prin kominterniști, a răspândit Comunismul!

Roosevelt a murit înaintea terminării războiului! Stalin l-a deplâns amarnic și a spus: ”A fost otrăvit”! Dacă Roosevelt ar fi trăit, USA ar fi

devenit comunistă! Deși nu a devenit, totuși, kominterniștii au diseminat ideile kominterniste în toată America, și cu ajutorul lui Einstein, care s-a adresat în 1947 Adunării Generale a ONU:

“Pentru a atinge scopul final – care este o singura lume, nu doua lumi ostile – un astfel de Guvern Mondial Parțial nu trebuie niciodată să acționeze ca o alianță împotriva restului lumii. Singurul pas adevărat către un guvern mondial, este Guvernul Mondial însuși”.

Tocmai pentru astfel de intenții îl suspectam pe Einstein, prietenul kominterniștilor.

Evreii basarabeni au fost și sunt delegați, trimiși sau promovați în instituțiile românești de kominterniștii interesați de uraniul românesc

Putem spune că uraniul de la Roșia Montană a motivat convertirea kominterniștilor basarabeni comuniști: Nikolschi, Pantiușă și Naum în kominterniști basarabeni capitaliști: Nulland, Gittenstein, Naum și Ponta

USA este un ”safe haven” atât pentru SS cât și pentru kominterniștii plecați din Basarabia, înainte de 1917 sau după 1917, majoritatea țariști, ruși albi, menșevici sau de-ai lui Kerensky, niciodată comuniști, din motive ieftin de intuit! Constatăm că după 1989 comisarii și instructorii de parade și de concepte ”oațe” și de edituri politice și ideologice ne vin din Vest, așa cum ne veneau înainte de 1989 din Rusia!

Puterea kominterniștilor s-a multiplicat. Grijă lor cea mai mare a fost să îi promoveze în instituții pe cei cu ”schelete în dulap”. Trebuie să înțelegeți din cele de mai sus că kominterniștii din USA dau dispoziții iar cei aleși democratic execută! Poziția și ierarhiile sunt neesențiale. Ca exemplu vi-l ofer pe evreul Gittenstein, Ambasadorul USA. El a coordonat și coordonează resursele din România. Nu cred că cineva - care are cunoștință cât de cât despre implicarea lui Gittenstein în alegerea procurorilor, a judecătorilor, a oamenilor din servicii, a mersului anchetelor și a atmosferei din societatea civilă - mai poate avea ceva îndoieli față de implicarea lui Gittenstein în începerea exploatării resurselor de la Roșia Montană și a gazelor de șist.

Nulland Victoria. Bunicii ei au fost evrei - bunicul din Basarabia, bunica de undeva din ținutul de coloniști numit **Pale**. Ambii bunici provin din spațiul URSS. Bunicii au plecat în SUA în 1907. Buncii ei nu

s-au adaptat în America, nu au citit și nici nu au scris în engleză, vorbeau engleza destul de prost.

Limba nativă a evreilor basarabeni a fost și este idiș; deoarece era receptată de necunoscători ca o limbă germanică, evreii se recomandau ca vorbitori ai "limbii austriece". Se dădeau nemți!

În pofida tuturor anticipărilor, Nulland nu a insistat pentru înlăturarea lui Ponta. Amintiți-vă de vizita lui Joe Biden în România: Nulland s-a purtat suspect de bine cu Ponta! Joe Biden îl făcea pe Ponta președinte înaintea alegerilor! Aurul de la Roșia Montană este prea puțin; în spatele aurului se află interesele urmașilor de kominterniști aciuiați în USA, pentru uraniul de la Roșia Montană, ... mascat în interes pentru aur.

Victoria a zis: "**Mă fut în U.E.**"!

Nulland reprezintă SUA, adică țara cu cel mai mare potențial atomic; potențial pe care SUA nu vrea să îl piardă prin ignorarea resurselor de uraniu de la Roșia Montană! Spun asta deoarece Nulland este precedată, acompaniată și completată mai mereu de George Friedman.

George Friedman, un evreu născut în Ungaria, este șeful unei agenții de prognoze și strategii, private, a CIA, intitulată "Stratfor", care spune că poluarea - ce va rezulta din exploatarea de la Roșia Montană și din extragerea gazelor de șist - este prețul pe care trebuie să îl plătim noi, românii, ca un fel de *mulțam* pentru că acești urmași de kominterniști ne vin pe cap din USA. Numai de aia ... trebuie să suportăm! Mie mi se pare cam mult! Exagerat de mult! Obraznic de mult! Insuportabil de mult!

Soțul lui Nulland este tot un evreu Kagan (nume dat de khazari regilor lor); și bunicii lui Kagan se trag din **spațiul "Pale"**, al fostei URSS, de undeva din Lituania, deci din locul de origine a kominternistului Naum Eitingon, prietenul lui Sudoplatov și al lui Grigulevici.

Nicolschi; alt drac. General de securitate, evreu, adjunctul fioros al lui Pantiușa Bodnarenko. Nicolschi a avut trei surori (Krijevschi Anița, Krijevschi Zena și Vera Iacobovici) și un frate (Krijevschi Manea) care au emigrat în SUA în 1905 ... ca și bunicii lui Nulland și, probabil, ca și bunicii mamei lui Ponta. Până prin 1925-1928 se știe că Nicolschi a avut schimburi de scrisori cu acești "americani".

Nicolschi a zis despre partizanii din munți: "*Pișa-ne-am pe mormântul lor*", apud. Marius Oprea.

Nicolschi a colaborat îndeaproape cu Pantiușa Bodnarenko și cu Naum Grigore.

Trebuie că acești kominterniști - deținătorii tuturor secretelor românești de după 1944 - au coordonat acțiunile de identificare și exploatare a resurselor de uraniu. Poate că acești kominterniști i-au încurcat pe ruși să înceapă exploatarea uraniului de la Băița începând cu septembrie 1944, când, nu întâmplător, armata roșie a ocupat Băița în înaintarea ei spre Berlin. Poate că ei au fost cei care au întârziat exploatarea uraniului la comanda kominterniștilor din SUA, până în 1952 și, mai apoi, până ... cândva după 1989. Ar fi cazul să înceapă ...

Și fostul ambasador al USA, Gittenstein, are origini basarabene, suspecte de descendențe kominterniste! Odată ce Grigore Naum a sustras cele 200.000 de dosare ale evreilor din Basarabia, kominterniștii își pot face recrutări dintre evreii basarabeni fără nici o teamă de deconspirare. Doar informațiile lui Paul Goma le mai poate divulga descendențele și, deci, le mai poate încurca recutările pe care le-au făcut și le fac dintre comuniștii-evrei-basarabeni ai anilor dintre cele două războaie și dintre descendenții acestora. Iată descendența basarabeană a lui Gittenstein:

- Hirsch Gitenstein, străbunicul dinspre tată s-a născut în Chișinău. S-a căsătorit cu Gussie Yampolski (Iampolski). Paul Goma menționează în una din listele comuniștilor basarabeni, la poziția 73, un comunist-evreu-basarabean cu numele Iampolski (Buka); dacă avem unul avem ... destul!

- Bunicul lui Gittenstei dinspre tată s-a numit Israel.

- Tata lui Gittenstein s-a numit Seymor, mama Anna Green. Primul care a ajuns în SUA a fost bunicul, numit Israel.

Ziarele din USA scriau înaintea sosirii lui Gittenstei în România: *"avocat controversat specializat în lobby pentru marile corporații"*! Este destul? Este!

- ***"A tunat și i-a adunat"***!

În America a ajuns și bunicul lui Vladimir Tismăneanu, Moisei Tisminețchi (scris uneori Tisminețki). Un văr era deja acolo: Peisahovici Tisminețchi. *"Tata meu era încă minor, a rămas în Basarabia, apoi a ajuns în București"*, scrie Vladimir Tismăneanu. Interesant! Leontin Tismănețchi devine comunist cu tată în USA. De parcă Iagoda, șeful NKVD-ului, n-ar fi știut cum să-i depisteze pe cei care aveau neamuri în Occident! Cred că ar trebui să fim un pic mai atenți la detalii. Leontin Tisminețchi, tata lui Vladimir Tismăneanu s-a născut în 1913, deci cu 17 ani înainte ca tatăl său să fi plecat în USA! Tânăr și nu prea, naiv și nu prea, de capul lui și nu prea din moment ce Leontin se înscrie în partid numai în 1933, adică la trei ani de la plecarea tatălui în USA.

Proximitatea Tismăneanu - Gittenstein este dată și de locul nașterii: Tisminetchi s-a născut în Soroca. Peste Nistru este localitatea Iampol, a cărei fonetică ne-a fermecat mai sus, când am comentat numele bunicilor lui Gittenstein: Iampolschi (Yampolschi)!

V-am mai spus că evreii au făcut atât comunismul cât și capitalismul, că evreii vorbitori de idiș s-au dat "austrieci" sau americani și că "americani" nu sunt americani. De aceea scrie Paul Goma că:

(...) tata, deși fost deportat în Siberia, zicea:
«Americani sunt un fel de ruși doar că au mai multe stele pe drapel»).

...
... ..

Constantin Antip a fost soțul Feliciei Antip, lucrătoare în cloaca kominternistă de la Agerpres. Constantin Antip a fost coleg de armată cu Boris Holban (Baruch Bruhman) și cu Mihail Boico (Mayer Rosner), soțul Corneliiei Boico (Luca), sora Herminei Tismăneanu, mama lui Vladimir Tismăneanu; toți acești kominterniști au ajuns generali români.

Dumitru Băsescu a trecut în rezervă cu gradul de colonel în 1970. Dumitru Băsescu a fost comandantul politic al Armatei a II-a, unde Ion Șerb, care în 1971 a complotat cu rușii împotriva lui Ceaușescu, a fost locțiitor de comandant (1961-1965) și comandant (1965-1969).

**Câteva povești, ce stau să piară, despre agenți care au
operat prin anii '40 - '60 în Țara Moților sau Țara
Abrudului sau în munții cu aur, cupru și uraniu**

Piroșca

Piroșca este o unguroaică - evreică, de 80 de ani în 2014.

Piroșca, Paraschiva, Piri.

Piroșca locuiește (1984-1985) singură într-un apartament dintr-un mic orașel din Țara Moților. Fiul ei a fost inginer minier, lucrează în Spania. Gândul ei era călător. Piroșca își ascunde tristețea sau mai bine zis a învățat să o ducă cu zilele, așa cum pot numai spiritele foarte tari. Este dezinvoltă sau mai bine zis ține să pară așa.

Din discuțiile cu Piroșca am aflat că se trăgea din neamul Faliciu.

- Din neamul din care se trage și soția marelui Petriceicu Hașdeu!?

- Da!

- Păi atunci d-vs sunteți unguroaică pe o linie colaterală!

- Nu!

Piroșca a reconstituit arborele genealogic și mi-a demonstrat că soția lui Hașdeu, Faliciu, „românca verde” din Abrud, a avut nu numai origini ungurești ci și evreiești, la fel ca Piroșca! Ca să vezi! Dacă este adevărat că „sânge la sânge trage” înseamnă că Hașdeu nu a „fantazat” când spunea că are sânge khazar.

Faliciu Francisc a fost un securist, frate cu mama lui Piroșca. Faliciu Terezia a fost mama lui Piroșca și sora lui Francisc. Bunicul lui Piroșca a fost Faliciu Ioan (dec. 1919), venit în Roșia Montană din Seliștea Sibiului. Faliciu Ioan a fost șeful unei băi din Roșia Montană. De pe o altă ramură a venit Dionisie Haizer. Printre înaintașii ei este și Faliciu Maria, care a lucrat la Prefectura Turda.

Piroșca mi-a spus că perioada legionarilor nu a fost una dintre cele plăcute; deveniseră legionari fel de fel de smintiți. „Bolundu lui Coci” a fost unul dintre ei. Cel mai al dracu’. Numele lui era Tomuș Viorel. La o întâlnire de la Căminul cultural din Roșia Montană, Tomuș Viorel s-a așezat în prezidiu. Impozant! S-a lăsat o tăcere adâncă. Viorel s-a ridicat în picioare ca să-i fie văzută costumația: cămașa verde cu ciucur la buzunarul de la inimă și cu diagonală și a strigat de interogativ: „Știți cine-s eu”?! După ce, preț de câteva secunde, tăcerea s-a adâncit și mai tare, un mucalit i-a răspuns cam la fel de tare:

- Bolundu’ lui Coci!

Piroșca este foarte indiferentă la alegațiile noastre, semnificative, referitoare la originea verde-românească a familie Faliciu dar, ca să-mi confirme o dată în plus că ea este urmașă a familiei Faliciu și rudenie cu soția lui Hașdeu, Piroșca mi-a spus că Hașdeu se retrăgea adesea la casa părinților ei din Roșia Montană. Mi-a arătat o imagine cu casa din Roșia Montană. Hașdeu avea într-una din odăi un scrin în care a lăsat o mulțime de scrieri pe care ea le-a dat unuia numit Bakonsky. Un Bakonsky despre care Piroșca a auzit că a fost împușcat într-un oraș din Germania.

- De ce le-ați dat cu atâta ușurință?

- De proastă și de măroasă! Ca să-i arăt ce am eu. O mărinimie de copil!

În primăvara anului 2014, la a doua întâlnire, Piroșca mi-a spus că a fost operatoare la o centrală telefonică și că a lucrat pentru Securitate; când era ceva de raportat suna la 94879. Vedeți, și acum știu numărul pe de rost. Împreună cu o mare cântăreață de patriotice distonante l-au păzit pe primul secretar de atunci, George Homoșteanu, fostul vânător de

partizani; aveau pistoale și stăteau în spatele cortinelor. Piroșca mi-a povestit câteva întâmplări cu agenți secreți; din discuțiile cu ea am învățat unde să-i caut, cum să-i găsesc și cum să-i descos. Ea a fost cea care, de pildă, a diminuat foarte mult din îndoială pe care o aveam față de cei care îmi spusese că un abrudean, numit Mircea Mutu ar fi fost agentul unei puteri străine.

- „*A fost agent, de ce vrei să-ți spun mai multe?, doar știi că eu am lucrat la telefoanele de la poștă, așa că eu știu ce primea, de unde și știu și ce spuneau „ei” ... despre el!*” Tot ea mi-a spus că l-a legănat pe Petre Roman când a fost în Cluj, la Valter Roman ca să-i ceară să o angajeze la poștă.

- Mergea pe pile, am întrebat eu cu insinuări la originea maghiaro-evreiască a ei și a lui Valter Roman,

- M-a angajat el pentru că numai el putea da dezlegare ca să fiu angajată la 16 ani. Acesta a fost răspunsul ei.

Piroșca mi-a spus că a făcut parte din corul oficial care a întâmpinat-o pe Ana Pauker, în 1950, când Ana și Luca au fost pe Muntele Găina. Ca să fiu convins că a fost așa mi-a mai spus și că în timp ce cântau s-a dărâmat scena improvizată proteste, din scânduri puse pe butuci. „Ne-am făcut de toată minunea”.

...
... ..

Înainte de venirea austrieților, Albacul făcea parte din „Țara Abrudului”. La moșii din Comuna Albac, în centrul comunei, pe versantul care se scurge spre internatul școlii, există un terminal al unei rețele de șanțuri în avalul cărora există multe movilițe lăsate de succesiunile de *șteampuri* pentru aur (mori de măcinat minereul de piatră). Locului i se spune CODĂI. Aproape la fel ca și comunei unde s-a născut Ana Pauker: CODĂEȘTI. În cartea mea „Misteriile Horii sau Civilizația velșilor” am demonstrat că acele șanțuri cu acele movilițe din moșime sunt mărturia și dovada exploatarei aurului după o tehnologie foarte interesantă. Aceste șanțuri de aducțiune a apei au lungimi considerabile, de cca 15 Km (din Coșu, din apropierea Peșterii Dârni - până la Codăi, în Albac). Astfel de locuri sunt indicate și acum ca „Șanțul urieșilor”¹⁰⁰.

¹⁰⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=g-7hB3K8sM4>

Urieșii au fost identificați cu *khazarii*, *kozarii*, *cozarii* dar și cu *Arieșul* sau *Aurieșul* sau *Aurarul* („Aranioș” = aur în ungurește).

Există o coincidență pe care o pot insera aici, în prelungirea argumentelor care arată că moții au descendențe khazare. *Chica*, *coada*, *moțul*. „A cozăi” înseamnă în moțește a fugări. Asta ar însemna că din „a cozăi” am putea extrage un „cozar”, adică un *fugar*? Arthur Koestler scrie că numele „khazar” provine de la „fugar”, „rătăcitor”. Coadă, moțul, chica, să fie atunci un indiciu khazar? Eu presupun că *Codăii* moților și *Codăeștii* Anei Pauker indică faptul că oarecând, în locurile numite astfel, au existat niște khazari *fugari/rătăciți* sau niște activități specifice khazarilor. La moți mai găsești pentru locurile unde s-a exploatat aurul și nume de „jompuri” dar și de „hodăi” sau „harș” (pământ ars) sau „haldine” (de la *halde*) sau „târse” (de la *tars*, *târșag* - *minerit în parteneriat* sau *minerit în tovărășie*) sau „baie” - mină. Terenul este într-adevăr foarte frământat.

De menționat că comuna Anei Pauker cu numele Codăești a fost creată de niște evrei sosiți de undeva de prin Polonia-Ucraina la începutul secolului al XIX-lea. Înainte nu a existat nici o comunitate; vadul a devenit destul de repede un târg. Normal! Eu presupun că oarecând numele de „codăi” a fost folosit de români, de autohtoni, pentru a desemna locuințe khazare, evreiești sau preocupări khazare, evreiești. De aceea cred eu că *Codăeștii* moților și *Codăeștii* Anei Pauker indică faptul că oarecând, în locurile numite astfel, au existat niște khazari sau niște activități specifice khazarilor.

Mircea Mutu (agentul din Abrud care a simulat schizofrenia și muțenia)

Mircea Mutu s-a născut în 1922, odată cu Regele. Unii spun că Mircea Mutu a fost un agent care transmitea CIA informații despre exploatarea de uraniu. Alții spun că Mircea Mutu a fost nebun sau că a făcut pe nebunul.

Cert este că, în 1964, Securitatea a localizat o stație de emisie recepție în Abrud. Căutările febrile ale Securității l-au adus pe un securist la poarta lui Mircea Mutu. Într-un acces de furie, care a descătușat frustrările și ura refulată, Mircea i-a administrat securistului niște lovituri de profesionist, l-a trântit, l-a spintecat, i-a scos ficății în pulberea drumului, l-a dezarmat și, în încercarea de a-l împușca, a împușcat un bou înjugat. Din 1949, adică de pe vremea fraților Macabei orașelul nu a

mai cunoscut atâta animație; asta în ciuda faptului că Mihai Pacepa susține că securitatea nu a prins nici un agent¹⁰¹.

O să prezint în cele ce urmează mai multe fapte de acest gen, petrecute în preajma exploatărilor de uraniu din Munții Apuseni, atât pentru a arăta că Mihai Pacepa a mai spus o dată un adevăr de jumătate cât și pentru a demonstra că Pacepa sugerează astfel că nu au existat nici acțiuni de spionaj care să necesite intervenția securității. Numărul relativ mare al faptelor, de genul celor făcute de Mircea Mutu, vin să spună acea jumătate de adevăr nespusă de Mihai Pacepa: lucrurile au fost astfel aranjate de kominterniști încât românii nu au prea administrat resursele de uraniu! Acesta a fost adevăratul motiv pentru care securitatea nu a identificat cauza faptelor de genul celor făcute de agentul Mircea Mutu în interesele străine pentru uraniu. Asta nu înseamnă că Mihai Pacepa nu a știut de existența și de faptele acestor agenți. Pacepa a știut pentru că și Pacepa a fost un kominternist care a avut grijă ca administrația românească să nu știe nimic de existența unor astfel de agenți care au lucrat pentru interese contrare regimului, așa cum a fost și Mircea Mutu.

„Mircea Mutu” a fost porecla abrudeanului Mircea Macavei, fiul nelegitim al unuia din cei patru frați anticomuniști Macavei din Bucium, din Munții Abrudului. Mama lui Mircea a fost slujnică în bogata familie a Macaveilor din Bucium. Macavei Nicolae a lăsat-o gravidă. Boieroaica, mama lui Nicolae, a observat destul de repede ca să aibă răgazul necesar ca pună în mișcare toată influența de care dispunea în comunitatea aceea de țărani săraci ca să o căsătorească. Boieroaica i-a găsit un țăran cam ostent din naștere. I-a dat o slujnică gata însărcinată, scutindu-l astfel de la osteneala de-a da din cur. Totuși, Boieroaica i-a spus lui Nicolae consecințele. Spre mântuirea sufletului lor, Nicolae a înțeles că are obligații de tată față de Mircea. Nicolae Macavei a ajuns inspector de poliție la București; printre cei anchetați de el a fost și Ana Pauker. L-a luat pe Mircea la București și l-a ajutat să termine „Liceul Comercial”. „Nu a făcut facultatea”, completează Mărioara. Macavei Nicolae este fratele Macaveilor care a fost împușcat de Securitate odată cu fiica lui! După luptele cu Securitatea din Munții Apuseni și după ce au fost înfrânți, Nicolae s-a refugiat în București. Prietena lui Nicolae (soție?), numită Nety după spusele Mărioarei, avea un apartament; aveau o fiică mică, de șase ani. Piroșca și Mărioara spun că Nety l-a divulgat pe

¹⁰¹ Ion Mihai Pacepa, *Moștenirea Kremlinului*, Ed. Humanitas, 2013, pg. 91: „Securitatea nu a descoperit nici un singur act real de sabotaj organizat și că, exceptându-i pe parașutiștii capturați în 1953, nu a depistat nici un spion real”. Menționez că este o carte excepțională.

Nicolae. Securitatea a descins în apartamentul din București spărgând ușa și deschizând imediat focul. Nicolae era în pat iar fiica lui, care era prin cameră, s-a speriat și a sărit în brațele tatălui, rafalele securiștilor ucigându-i unul în brațele celuilalt¹⁰²! O moarte îngrozitoare, depresivă! A scandalizat tot cartierul. Nici chiar așa!

Mărioara spune că Nety era „o poamă”. Era frumoasă Nety dar era o prostituată. Mărioara susține că Mircea a cunoscut-o pe Nety înaintea lui Nicolae, tatăl lui, și că Mircea i-a dus-o lui Nicolae. „Neeety”!, exclamă prelung și sugestiv Mărioara. Mărioara știe că de câțiva ani Neeety a fost prin Bucium și s-ar fi interesat de avere.

- Nety trăiește!? Am întrebat-o pe Mărioara.

- Unde locuiește Nety? Răspunsul Mărioarei m-a amuzat teribil: „Păi acuma-i prea bătrână”! Mărioara a crezut că am ... alte gânduri ... cu „Neeety”!

Povestea despre originea lui Mircea Mutu mi-a spus-o tot Mărioara. Mărioara a spus că Mircea nu știa.

- Dar de ce nu i-ați spus, am întrebat-o? Mărioara a spus ceva nedeslușibil; era mai bine de nu o întrebam.

Singura ființă în care Mircea Mutu a avut încredere a fost mama lui (Sofia); pe ea și pe tatăl vitreg (Antonut Macavei) i-a luat cu el cu consecvența fiului convins că așa le face bine¹⁰³. Mircea i-a arătat zilnic, mamei sale, acele suferințe și neazuri care, dacă n-ar fi fost văzute puteau fi ignorate.

Mulți abrudenii își amintesc de Mircea Mutu ca acordeonist, ca vânzător ambulant de înghețată. Pe lângă recipientele de aluminiu din care vindea înghețată, Mircea Mutu avea și o tarabă cu acele briz-bizuri colorate, care luau mințile copiilor și nevestelor. Se descurca de minune! Trăia bine! Avea și „gagici”, spune Mărioara. Mărioara, fosta lui soție, spune că Mircea era un bărbat frumos, cu părul dat pe spate, „ca Eminescu”. Avea acordeon. Improviza orchestre care cântau la mesele minierilor. Făcea escapade până la minele de la izvoarele Arieșului Mic, la minierii sovietici.

Mircea făcea bani buni cu care crea acele artificii și poleieli ce măreau curiozitatea și atractivitatea.

Mircea Mutu a fost ultimul capitalist și a manageriat arta reclamei într-o lume în care produsele lui se răriseră atât de mult încât cererea

¹⁰² Ion Gavrilă Ogoranu, Elis Neagoe-Pleșa, Liviu Pleșa, *Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc, Rezistența anticomunistă din Munții Apuseni*, Ed. Marist, 2007, vol. VII, pg. 26-28, 290.

¹⁰³ Sofia și Antonut Macavei au avut un copil: Tonița.

creștea și fără reclamă. Dar el a continuat să se folosească de instrumentele și manageriatul reclamei ca și cei care vor să abată atenția de la ceva esențial și probabil ca pe o sfidare a autorităților comuniste. Pentru că el era un capitalist și se comporta astfel, cu minuțiozitatea și cu conștiinciozitatea specifică acelor schizofrenici care au citit o singură carte despre capitalism!

Puțină lume știe că abilitățile lui de acordeonist și de comerciant ambulant erau doar poleiala care elaborează odată cu atractivitatea niște mecanisme care instigă curiozitatea. Am mai spus-o, Mircea Mutu se pricepea la fenomenologia umană pentru că el trăia într-o lume în care conviețuiau, printre complexele copilului nedorit, o imitație de schizofrenie, o predispoziție spre schizofrenie, o capacitate neobișnuită de a improviza și de a acționa împotriva unei realități mai mereu ostile și mincinoase. Acesta este contextul care ar putea explica muțenia pe care Mircea o practica, muțenia care l-a făcut cunoscut sub numele de Mircea Mutu: el era acordeonistul din Abrud, cu un acordeon ce se armoniza și se acorda celorlalte instrumente de parcă numai în cazul lui auzul nu ar fi fost afectat de muțenie.

Iată povestea referitoare la activitatea lui de spionaj un pic mai detaliată:

Unii abrudeni spun că Mircea avea aparatură de radio-emisie pe care o purta într-o raniță imensă, total nepotrivită și nejustificată. Uneori căra ranița aceea la Bucium-Munatri, unde existau exploatări de uraniu. Se spune că ținea aparatura și în acordeon.

- Ce făcea cu acea aparatură?

- Îi înregistra pe ruși, pe la chefuri.

- Cum primea comenzi, cum transmitea?

- Când treceau pe deasupra Abrudului cursele de avioane internaționale.

Unii abrudeni spun că Mircea era înțeles cu cei din avioane să îi lase dispoziții scrise. Cum?! Chiar și la o astfel de nedumerire, atotștiutorii continuă: „e! Sunt oameni care l-au văzut luând astfel de înscrisuri”

Alții spun că la Mircea Mutu acasă exista o pivniță ... în pivniță, lucru contrazis de alții care spun că era de fapt o amenjare pentru a menține gheața pentru înghețata pe care o producea el.

Unii spun că un avion românesc a receptat niște semnale transmise din zona Abrudului. Securitatea a fost alarmată imediat. Orașul a fost împistrit de securiști și milițieni care căutau stația emitentă.

Cumva-cumva a fost localizată casa lui Mircea Mutu, situată la marginea oraşului, în partea de sus.

Un securist, numit Grosu, a ajuns dis de dimineată la poarta lui Mircea. Cândva înainte de Sfântul Ilie, cândva în iulie, adică înainte de Târgul de la Găina, la ora 7 dimineată, spun unii. Securistul a bătut insistent. Mircea a ieşit morocănos şi l-a expedit din vorbe, închizând poarta. Securistul a insistat. Mircea a ieşit agitat şi nervos. Unii spun că Mircea avea într-o mână o toporişcă de gheaţă iar în cealaltă mână un pistol, alţii spun că Mircea a avut numai toporişca şi că numai securistul avea pistol. Cert este că securistul a scos pistolul şi a tras. Unii spun că glonţul destinat lui Mircea a omorât un bou înjugat, alţii că a trecut numai prin ureachea boului. Mircea i-a administrat securistului nişte scheme şi nişte lovituri de profesionist cu care l-a doborât.

Pistolul securistului, îndreptat spre Mircea, se blocase; marfă proastă, rusească. Mircea s-a urcat pe securist, unii spun că l-a dezarmat şi că a încercat să-l împuşte dar nu a reuşit. Acesta a fost norocul securistului; între timp a intervenit stăpânul boilor înjugaţi şi încă câţiva ţărani; în timp ce era luat de pe securist, Mircea îl altoia cu piciorul. Între timp au sosit şi alţi miliţieni şi securişti, care l-au imobilizat pe Mircea. Unii spun că viaţa securistului a fost salvată de intervenţia unor ȝigani, care erau în zonă. Cineva mi-a spus că Mircea a avut pistol, care i s-a blocat.

Un lucru este cert: Mircea a spintecat burta securistului. Nu se poate şti când: în momentul în care a deschis poarta, cum spun unii sau după ce securistul a ratat împuşcarea? Ficaţii securistului au ajuns în pulberea drumului. Securistul a fost dus imediat la spitalul din Abrud. Pe atunci era acolo un doctor de excepţie: doctorul conferenţiar Borza. Mulţi spun că acel doctor teribil ar fi făcut în Abrud şi operaţii de tiroidă. Unii spun că Borza l-a operat pe securist, alţii spun că Grosu, securistul, a fost transportat de urgenţă la Cluj, cu elicopterul.

Cei mai mulţi spun că Grosu, securistul, a fost salvat şi că ar fi trăit mult şi bine; alţii spun că după operaţie a mai trăit puţin, alţii că a murit imediat, alţii spun că lovitura a fost într-un final cauzatoare de moarte. Alţii spun că Grosu s-a căsătorit şi că a murit ulterior, tot într-o astfel de altercaţie.

Mircea a păţit-o, dar nici chiar atât de rău pe cât ne-am putea aştepta pentru astfel de vremuri.

Mărioara spune că „toată Securitatea a fost la Cluj” şi că „Mircea şi părinţii au fost duşi la Cluj”. Mărioara a recunoscut că Mircea poate vorbi şi că numai face pe prostu’. „Ce era să fac, mă speriasem”? Cum Mircea refuza să vorbească, securişti l-au dus la spitalul psihiatric, ca să

îl facă să vorbească. După o săptămână, părinții și soția au fost lăsați acasă dar în septembrie 1964 au fost aduși din nou la Securitate; între timp Mircea fusese dus la Spitalul Psihiatric Văcărești, din București, unde l-au ținut din august 1964 – până în februarie 1965. I-au făcut injecții ca să îl facă să vorbească. De anul nou, securiștii au chemat-o pe Mărioara la Mircea, care era internat la București, la Spitalul nr 9. Un doctor „german” de la spital i-a făcut numai două injecții căci numai două injecții a suportat. I-au aplicat diagnosticul „schizofrenie”! De la Spitalul 9 din București, Mircea a fost trimis la un spital din Zalău; „un spital cu nebuni și cu criminali”, completează Mărioara. L-au ținut cam un an jumate.

Mărioara avea 78 ani în 2014; am întrebat-o dacă este adevărat că Mircea a fost ofițer SS? Am întrebat-o dacă știe să fi avut tatuaje sub brațe? Mărioara a spus că într-adevăr Mircea avea cunoștințe în Germania și că a fost prin Germania în timpul războiului. Pe la sfârșitul războiului a revenit în România. Sfârșitul războiului l-a prins pe Mircea în România. Vrând să se întoarcă în Germania, Mircea a forțat granița dar a fost prins și închis cca șase luni în Alba Iulia. Am întrebat-o pe Mărioara dacă este adevărat că Mircea mergea adesea la Cluj, unde se întâlnea cu un neamț? Mărioara spune că acel neamț era un fel de bișnițar de la care a cumpărat printre altele și un acordeon.

Totuși, Piroșca a lucrat la poștă; ea spune că Mircea era agentul americanilor, că în acea ranită imensă avea un aparat de emisie-recepție și că primea fel de fel de pachete din Germania.

Alții susțin că Mircea a fost racolat de naziști în timp ce se afla în București și că a lucrat cu esesiștii în niște echipe speciale. D-na Narița, vecina lui Mircea, este o femeie serioasă, foarte plăcută; își amintește cât de mult s-a speriat! O perioadă chiar și d-na Narița a fost ferm convinsă că Mircea era mut; odată, când își căuta cocoșul pe stradă, l-a întâlnit pe Mircea și l-a întrebat dacă nu cumva i-a văzut cocoșul, în speranța că va indica direcția. Mircea s-a oprit și a întrebat dintr-odată: „Era mare?” Doamna Narița s-a speriat foarte tare când l-a auzit vorbind. D-na Narița, vecina lui Mircea, spune că Mircea pretindea că are o fiică în Germania; de acolo primea pachete. Mărioara spune că nu este adevărat: Mircea avea bani și își permitea să meargă la Cluj ca să cumpere „fel de fel de nimicuri”, cu care lua mintea tinerelor femei, „ca să se dea mare”. D-na Narița, vecina, spune că Mircea avea fel de fel de dulciuri din Occident și că le-a arătat câteva fotografii din Germania, unde spunea că a îngropat bijuterii luate de la evrei. Dorința lui era să ajungă acolo, ca să intre în posesia acelor bijuterii. D-na Narița, vecina, nu a crezut inițial că Mircea ar fi făcut ceea ce îi spuneam eu: agent esesist, agent american, l-a

omorât pe un securist. Până la urmă și-a reamintit oarecum amuzată fapte care s-ar îmbuca, la început amuzată iar mai apoi tot mai serios. Mircea își amintește că Mircea avea uneori porniri violente; o dată, la un meci a declarat că el l-ar omori pe arbitru care fusese nedrept fără nici cea mai mică ezitare.

Ceva este foarte clar: Mircea avea trecere la femei. Era eficient, dacă mă înțelegeți. Era genul acela sigur, care propune nestânjenit și merge la fix; nici femeile nu se prea încurcă-n nazuri când dau peste exemplarele astea date dracu'. Unu' din Arada îmi spunea: *măi să știi că atâta insistam și mă jeluiam până ce îmi dădea și de milă*. Mircea era ceva asemănător ca eficiență dar proceda altfel: ferm și sigur. Fermitatea și siguranța îndepărtează prezumpția, echivalentă la femei cu nazurile.

Unii se amuză, susținând că de fapt acel securist, Grosu, „umbra” la Mărioara. În acea zi a crezut că Mircea nu se afla acasă. Dar părinții lui Mircea erau mai mereu acasă iar Mărioara susține că în ziua aceea ea se afla la mare, cu o prietenă!

Și acum unii abruzeni apreciază abilitatea lui Mircea de a înregistra cu aparatura lui din acorderon laudele sovieticilor beți, care pomeneau stahanovismul, adică producția ... de uraniu. Mircea mergea la minele din Biharia, prin Avram Iancu sau prin Arieșeni. Mi se pare că informația a fost confecționată de securitate după calapodul unei ecuații atât de cunoscute și de răspândite încât mă convinge că o astfel de ecuație, răspândită de toate serviciile secrete ale lumii, nu poate oferi nimic în domeniul secret al uraniului: spune-mi cât uraniu exploatezi zilnic ca să îți spun în cât timp vei putea finaliza o bombă? Asta-i acea ecuație de căcat! Este o prostie, pentru că chiar de-ai afla producția de uraniu, totuși puritatea recoltelor de uraniu, de care depinde totul, este dificil de aflat.

Cu toate asigurările pe care mi le-a dat Piroșca, totuși, eu nu știu nici acum pentru cine a lucrat Mircea Mutu dar știu sigur pentru cine a crezut el că lucrează: pentru OSS, pentru CIA. Deși nu se va fi dăruit sufletește acelor operațiuni atât de riscante, în care fusese atât de instruit, totuși, el a continuat să le facă militarește și profesionist, ca și cum le-ar fi făcut pentru SS, pentru care și-ar fi dorit să le poată face, convins și că nu face ceea ce face pentru cine ar trebui dar și că nu avea altă alternativă.

Este puțin probabil ca Mircea să fi lucrat pentru americani din 1944 până în 1964, așa cum atât securiștii autohtoni cât și Piroșca au fost lăsați să creadă. Eu cred că dacă Mircea ar fi fost agent CIA, Securitatea l-ar fi depistat mult mai repede. Însă agentul cuiva a fost Mircea iar Mărioara, care neagă, mi-a ascuns anumite lucruri. Piroșca mi-a spus că

adesea Mărioara era trimisă de Mircea la evreul Nusbaum, un fotograf din Roșia Montană. Piroșca spune că fotografii Nusbaum a fost un agent care lucra pentru Occident. Oare?! Așa a crezut și încă crede Piroșca pentru că așa credeau și securiștii.

Piroșca îi cunoștea pe toți evreii și pe toți nemții din Roșia Montană și din Abrud. Vremurile despre care povestim erau încă neadunate, erau tulburi, oamenii nu vorbeau. Ascunzându-se de ruși, mai multe familii bogate de evrei și de nemți s-au distrămat. Mulți se ascundeau prin gurile de mină. Evreul Kieselstei (Morți) a avut o soră. Amândoi au fugit de acasă. După câțva timp, Morți s-a întors acasă dar sora lui nu a mai revenit; după căutări și așteptări îndelungate a crezut-o pierdută definitiv. Morți a ajuns doctor la Târgu Mureș. Morți făcea operații. La Târgu Mureș a întâlnit o doctoriță. Morți s-a îndrăgostit de ea și a cerut-o de soție. S-au căsătorit. După un timp, au aflat din acte că sunt frați; soția lui era sora lui. Sora pe care a considerat-o pierdută. Au divorțat și au luat o ultimă dată masa împreună: el a plecat în Israel, ea a plecat în Ungaria.

Eu cred că Mircea Mutu a fost racolat de evreii kominterniști care l-au convins că erau nemți, ca și acel medic „neamț” de la Spitalul 9 din București. Adică, Mircea a fost convins că acei „nemți” au fost trimiși de Occident ca să îl roage, să îl convingă, să îl implore. Să lucreze pentru ei. Mircea i-a crezut iar ei l-au plătit, sau i-au trimis pe poșta comunistă acele produse occidentale colorate, pe care le-a văzut și Piroșca sau i-au creat acele mici avantaje de care „mica lui paranoia” avea nevoie pentru a „convinge” fetele. Procedând astfel kominterniștii care răsondeau de uraniu și-au asigurat liniștea și au defrișat terenul de posibili agenți veritabili căci, nu-i așa?, care ar mai fi fost acel agent occidental care ar mai fi încăput de Mircea în Munții Abrudului! Kominterniștii au lucrat la psihiatree: nu s-au luptat cu paranoia lui Mircea ci i-au alimentat-o. Toți s-au simțit bine. Inclusiv securiștii și Mircea.

Mircea Mutu a revenit acasă după cca doi ani; între timp, Mărioara l-a părăsit. Chefuri cu femei. A continuat să fie vizitat de fete, neveste; la el acasă se făceau avorturi. Dar prea multe nu a mai făcut Mircea. După un timp, îmbătrânind, Mircea s-a dat la azil. A murit de infarct, prin anii '80, în fața restaurantului local „Detunată”.

Chiar dacă securistul Grosu nu a murit, loviturile lui Mircea Mutu trebuiau să se soldeze cu mult mai mult decât doi ani de lipsire de libertate. Oricât m-am chinat să aflu și mai multe despre Mircea Mutu nu am reușit. Totul se oprește cam la acest nivel poate și pentru că sentimentele antisovietice și anticomuniste ale lui Mircea Mutu au fost exploatare într-un mod foarte abil de kominterniști, lăsându-l să creadă

că, lucrând pentru interesele lor ar fi lucrat de fapt pentru Occident. Chiar și așa, că Mircea lucra pentru americani - așa cum credea el că lucrează, - nazistul din Mircea Mutu tot nu putea să aibă satisfacția deplină a nazistului instruit să urască alianța americano-sovietică, capitalisto-comunistă!

Lumea lui Mircea a fost într-o sciziune permanentă așa că lui Mircea nici nu i-a fost prea greu să simuleze schizofrenia și muțenia într-o lume în care contradicțiile erau obligate să conviețuiască, zâmbăreț dar mute și surde, într-o aparență de prietenie.

Viața lui Mircea Mutu este o poveste tristă; Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească.

Doctorul Porumbel, fost director al Spitalului Câmpeni

Fiecare oraș are câte o persoană care-i conferă atâta personalitate încât lipsa persoanei obligă orașul să se redefinească. Ce se va face orașul Câmpeni fără domnul doctor Porumbel? Deschis, cald, optimist, binefăcător, - domnul doctor Porumbel este un încărcător de baterii. Câte știe! Cu cât drag vorbește despre vindecările făcute de echipa lui, de reușitele echipei lui, de campaniile în care, fără devoțiune și fără credință în steaua nației, ori te sinucideai ori fugeai în Serbia. Și ce campanii a organizat și a condus domnul doctor Porumbel! Este un rezervor de energii, de disponibilități, de bun sfat. Domnul doctor Porumbel este fântâna, ștergarul și prispa unei căsuțe de lemn din luncile Vidrei de Sus.

Azi 27.08.2014 m-am întâlnit cu Porumbel, doctorul, la restaurant, la ridicarea tatei Ilenei. De față: Eu, doctor Porumbel. Soția lui Porumbel, Ileana, mama Ilenei, Mircea Șchiop și Sorin Șchiop, fratele lui Mircea, verișorii Ilenei.

Ca întotdeauna îl incit. Ca să-și facă răgazul necesar să acapareze încet-încet atenția tuturor, dl. doctor Porumbel începe să-mi spună numai mie. Vorbim în surdină ca să le facem în ciudă celorlalți. Eu abia aștept să bim bruscați: hei, ce vorbiți acolo în taină! Din acel moment discuția este monopolizată de dl. doctor Porumbel.

Olga Isaiev: kominternista salvată de fiola de sub scalp

Doctorul Porumbel a povestit și despre OLGA ISAEV (ISAEV) (ISAEVNA), care a fost doctoriță în Avram Iancu.

Olga a ajuns în Avram Iancu din URSS. Porumbel știe că Olga a fugit din URSS deoarece nu-i plăcea stalinismul rusesc. A locuit în Avram Iancu 3 ani, cam între 1947-1950. Olga avea un fiu, pilot, Iura.

Când vedea avioanele trecând pe deasupra Comunei Avram Iancu, Olga ridica ochii înălcrămați la cer și zicea: - „*Drag la tine Iura ...*”.

Olga s-a căsătorit cu cineva din Alexandria, numit Arsenescu. Dar s-a căsătorit numai de formă.

Olga s-a sinucis.

Olga avea o pieptănătură ... „ceva de acest gen”, mi-a explicat doctorul Porumbel, ducând mâna la cap; asta înseamnă că pieptănătura Olgăi era deosebită de cele obișnuite. Olga a ascuns o fiolă cu otravă sub pielea capului.

Porumbel spune că în seara de dinaintea sinuciderii Olga a petrecut acasă la Porumbel. Au asculta melodii la un patefon, căruia i s-a rupt arcul. Porumbel era student la medicină.

A doua zi, Olga a primit prin poștă o chemare urgentă la Ambasada Sovietică sau de la Consulat. Olga s-a sinucis cu acea fiolă de otravă imediat ce a primit acea chemare.

Porumbel a mai spus și că, înainte să ajungă în Avram Iancu, Olga a fugit cu un neamț spre Occident dar nu au putut trece granița; așa s-ar explica rămânerea ei în Avram Iancu. Fiindcă mi s-a părut ceva confuz am încercat să-l fac să repete. Poate că fiind eu prea insistent, Porumbel s-a prefăcut confuz. Probabil că afirmațiile mele cum că Olga a fost agent l-au făcut atent. Să nu fi realizat acest lucru până acum? Eram mai mulți la masă;

- agent pentru ce?

Azi 19.12.2014 am fost la preotul Puiuleț din Avram Iancu. L-am întrebat dacă știe ceva despre moartea unei rusoaice, care a fost doctoriță în Avram Iancu cândva prin 1950? Știe! Dl. preot Puiuleț știe că era urmărită de kgb și că de aceea s-a refugiat în Avram Iancu. Avea o fiolă de otravă sub scalpul capului. Rușii ar fi intrat în dispensar dar Olga a reușit să își acorde răstimpul necesar realizării procedurii de sinucidere prin otrăvire: baricadându-se într-o cameră și otrăvindu-se. Dl. preot Puiuleț spune că rusoaica a fost înmormântată în cimitirul ortodox din Avram Iancu, undeva pe lângă o bancă. Crucea nu mai există.

Dl preot Puiuleț este ... un om atât de rar! Întotdeauna m-am mirat cum mai poate cultiva acest om simplitatea și bunăvoința în lumea asta! Nici o prejudecată nu-i umbrește firea. Preotul Puiuleț înlătură obstacolele constituite de tâmpiți, simpli, omenști, cu o cumsecădenie dezarmantă, menită a nu te simți obligat. Dacă ești un pic mai atent la apele care-i licăresc în lentilele ochelarilor, Doamne!, vezi atâta durere pusă deoparte. Este genul de oameni cu care mă însoțesc în gând când doinesc. Omul acesta tămăduie!

Dl. preot Puiuleț știa că rusoaica a fost înmormântată de preotul Todea Diodor, fratele preotului Todea Viorel din Arieșeni dar, „ca să vorbim pe scripte”, Puiuleț s-a ridicat și a adus registrul deceselor. Preotul Puiuleț a găsit că decesul rusoaicei este înscris sub numele OLGA ARSENEȘCU, nr. crt. 22 din 29 iunie 1950, îngropată în 01 iulie 1950, ortodoxă, 45 ani, căsătorită, cauza morții: „s-a otrăvit” (scris cu ortografia veche: „s’ a otrăvit”. Preoți: N Burz și A Leahu (Nicodim Burz și Avram Leahu), în ultima coloană cineva a completat cu creionul: nr. certificat de deces: 39/950 of stării civile Cîmpeni.

- Pentru uraniu din Biharia!

Dl. doctor Porumbel spune de un alt avion căzut în Petreasa (Horea). Accidentul aviatic s-a lăsat cu morți. Au plecat acolo cu lămpașe dar fiindcă avionul căzuse pe raza județului Cluj nu s-au mai interesat de caz. Prin 1968 dacă rețin bine.

- Vâlvele de la Petreasa?

Dl. doctor Porumbel povestește și despre un alt avion, căzut prin 1951, pe Biharia. În el erau trei agenți (nemți, zice doctorul Porumbel). Deoarece avionul a fost avariat la o aripă, cei trei au fost nevoiți să caute adăpost și au fost luați de miliție și închiși undeva în Avram Iancu.

Porumbel știe că, pe vremea comunismului, în Cîmpeni, era un loc de decolare a avioanelor, pe lângă combinat. De acolo erau ridicați partizanii prinși de miliție.

Porumbel mi-a spus despre **doctorul Mihăiese**; un doctor foarte bun, fost legionar. Fiind foarte priceput, Mihăiese a fost investit ca un fel de șef al doctorilor pe zonă. O dată, Mihăiese a început să povestească într-un grup despre o acțiune riscantă pe care a făcut-o când erau pe frontul de răsărit, în retragere din fața sovieticilor. Noaptea s-a dus pe ascuns în tabăra sovietică și a măcelărit o mulțime de sovietici, el nu a pățit nimic. A fost decorat pentru acea faptă. Mihăiese a fost pârat că face propagandă antisovietică. Pentru acest incident a făcut cinci ani de pușcărie. Mihăiese a fost căsătorit cu o nemțoaică.

Prea seamănă povestea lui Mihăiese cu cea a partizanului Dabija! Să-l fi însoțit Mihăiese pe Dabija? Să nu uit că Mircea Carp, de la Europa Liberă, nu a uitat să pomenească marea ispravă a lui Dabija, despre care scrie și Liviu Pleșa în *Brazii se frâng dar nu se rup*.

Dl. doctor Porumbel a mai spus și că au fost prinși 3 agenți străini care făceau pe pescarii pe Arieș. Am rămas uimit. De ce pescuiau, ce acoperire aveau pescuind? Sorin Șchiop a spus că de fapt aveau în undițe contoare geiger – muller, pentru a afla intensitatea radiației!

Doctorul Sonea Emil din Aiud

Prima dată prin mai – 2014, când am fost la el cu mama și apoi telefonic în 12.09.2014.

Doctorul Sonea Emil mi-a spus de cum a văzut imaginile de pe coperta cărții *Uraniu primelor bombe* că viaductele de la Luncoiu de Brad au fost construite de nemți pentru a transporta uraniul de la Băița – Biharia. I-am cerut amănunte; domnul doctor Sonea a lucrat ca și **medic militar** în 1980, adică în perioada în care au început lucrările pentru finalizarea căii ferate Brad – Deva. A lucrat în echipele de construire așa că a văzut toate tunelurile și toate viaductele. Doctorul Sonea Emil spune că cei care lucrau aveau convingerea că finalizau un proiect nemțesc menit a aduce în Deva uraniul exploatat din Biharia.

Doctor Sonea mi-a povestit de uraniul exploatat de nemți din **cămunul Cheia din Râmeți** cam în aceeași perioadă în care s-a lucrat la viaductele de la Brad, adică în timpul războiului. Sonea a fost doctor în Cheia; își avea cartierul la școală. Satul Cheia a avut școală și biserică ... ortodoxă. Satul mai avea acum doi ani numai doi locuitori bătrâni, care se fereau de lume. Sonea spune că a citit în cărțile din biserică despre 291 locuitori existenți în sat în anul 1921. În 1982 mai erau doar 16 familii. Biserica a fost abandonată cu schela exterioară instalată pentru refăcere exterioară; acum schela este într-o rână.

Locuitorii din Cheia care se angajaseră la Aiud și Teiuș făceau naveta prin Pasul Căprioara.

Nemții au început să construiască drum auto spre satul Cheia pe firul Văii Mănăstirii. Se văd și acum zidurile de sprijin și celelalte amenajări începute de nemți. Nemții le-au explicat localnicilor că exploatau cuarțit. Deoarece se purtau cu cuarțitul ca și cu cofragul de ouă, oamenii au dedus că nemții extrăgeau altceva decât cuarțit. Așa se face că dl. doctor Sonea a aflat de la locuitori dar și din deducțiile d-lui că nemții au exploatat uraniu la Cheia. Îl aduceau la drumul auto cu caii, în desagi.

BIBLIOGRAFIE

- *Bibliografie orientativă (la care se adaugă saituri, articole, bloguri, așa cum sunt citate în carte)*

Karlsch Rainer, *Bomba lui Hitler (Hitlers Bomb)*, relatările lui Luigi Romersa despre experimentele atomice și alte materiale cu variațiuni pe tema bombei atomice fabricate/experimentate de naziști, a construcțiilor megalitice ale naziștilor și ale acțiunilor secrete din „Agrafa”, de preluare a naziștilor de OSS/CIA, preluate de pe internet,
Mitrokhin Vasile, Christopher Andrew, *Arhiva Mitrokhin, KGB în Europa și în Vest*, Ed. Orizonturi, Ed. Sirius, Buc., 2003,
Banu Florian, *De la SSI la SIE, O istorie a spionajului românesc în timpul regimului communist (1948-1989)*, Ed. Corint, 2016,
Milovan Djilas, *Conversații cu Stalin*, Ed. Corint, 2015
Sudoplatov Pavel și Anatoli, *Misiuni speciale (Memoria unui maestru al spionajului)*, Ed. Litera, 2013
Pamfil Șeicaru, *Dotla (Să rămână doar cenușa – Pagini interzise)*, Ed. Fronde, Alba Iulia – Paris, 1996,
Porter Ivor, *Operațiunea Autonomous*, Ed. Humanitas, Buc., 1991,
Ion Mihai Pacepa, *Moștenirea Kremlinului*, Ed. Humanitas, 2013,
Beria Sergo, Tatăl meu, Beria (În inima puterii staliniste), Ed. Meteor, 2015,
Buzatu Ghe, *Războiul mondial al spionilor (1939-1989)*, Ed. B.A.I., Iași, 1991,
Simon Sebag Montefiore, *Stalin, Curtea Țarului Roșu*, Ed. Polirom, 2014
Pavel Oleynikov în „*German Scientist in the Sovietic Atomic Project*” (Internet)
Ianovici V, Borcoș M, Bleahu M., Patrulius D., Lupu M., Dimitrescu R., Savu H. (1976) – *Geologia Munților Apuseni*, Ed. Acad. RST, București,
Victor Stanciu (1930) – *Provinciile minerale ale României*. Extras din Rev. Muzeului Geologic-Mineralogic al Univ. din Cluj, Cluj,
Delaloye Magali, *O istorie erotică a Kremlinului, de la Ivan cel Groaznic la Raisa Gorbaciova*, Ed. Polirom, Buc. 2017,
Costea Ioan, *Uraniu primelor bombe*, Ed. Altip, Alba Iulia, 2014,
Lucian Ion, *Zăcămintele strategice - Operațiuni secrete în Carpați*,
Vălenaș Liviu, *Fabrica de dosare*, Ed. Vestala, Buc, 2012 și referințele lui Ion Varlam, din interviul cu Victor Roncea sau din alte publicații video, la kominterniști și la urmașii lor de azi,
Volodarski Boris, *Cazul Orlov. Dosare KGB. Cea mai mare înșelătorie din istoria serviciilor secrete*, Ed. Litera, 2015

Vladimir Tismăneanu *Corabia amăgirilor: Brigăzile Internaționale din Spania* și discuțiile provocate în continuarea articolului,
 Vladimir Tismăneanu a scris articolul, *Cine a fost Petre Borilă? Între Familia Comintern și familia Ceaușescu* și discuțiile provocate în continuarea articolului
 Vladimir Tismăneanu, *Lumea secretă a nomenclaturii (Amintiri, dezvăluiri, portrete)*, Ed. Humanitas, 2012,
 Vladimir Tismăneanu, *Cine-a fost Pantiușa Bodnarenko? Un călău stalinist în fruntea "Securității Poporului*, publicat în *Contributors* și discuțiile provocate în continuarea articolului,
 Tatiana Pokivailova, Ioan Chiper, *Despre relația dintre Komintern și comuniștii din România (vara 1941 – toamna 1943)*, din volumul II, din 2003: Studii și materiale de istorie contemporană,
 Cristina Diac, *Zorii Comunismului în România (Ștefan Foriș, un destin neterminat)*, Ed. Cetatea de Scaun, 2014
 Paul Goma, *Săptămâna Roșie, (28 iunie – 3 iulie). Sau Basarabia și evreii*, ed. 2004,
 Vladimir Fedorovski, *O lume secretă (Mari spioane din secolul al XX-lea)*, Ed. Corint, 2015,
 Costea Ioan, „*Uraniu primelor bombe*”, Ed. Altip, 2014,
 Ion Gavrilă Ogoranu, Elis Neagoe-Pleșa, Liviu Pleșa, *Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc, Rezistența anticomunistă din Munții Apuseni*, Ed. Marist, 2007,
 Cristian Troncotă, *Eugen Cristescu, Asul serviciilor secrete românești, Memorii 1916-1944*, Ed. Roza Vânturilor, Ed. R.A.I., Buc.
 „The Volunteer”, *Journal of the veterans of the Abraham Lincoln Brigade*, Vol. XXI, nr. 3, 1999.

„Intermarium” versus „Haine pentru cei mici”

Imperiile își pierd vigilența la periferii, dovedind astfel că strategiile și marile lor teorii socio-economice - în care i-au educat pe intelectualii din colonii - au fost elaborate după ce au amăgit, agresat, escrocat și fraudat marea masă a coloniștilor. Imperiile au apreciat că starea de colonie perpetuă devine de la nesesizat până la suportabilă dacă speranța în integrarea finală este propagată și întreținută de intelectualii educați și/sau năimiți, de serviciile secrete și de instituțiile complet penetrate.

Resursele uluitoare de aur și de uraniu de pe teritoriile în care românii sunt majoritari au făcut imperiile învecinate să eșaloneze destul de egal și echitabil dominarea românilor și durata exploatării, pe rând, a lor și a acestor resurse uluitoare, numind colonia când-cum.

(Re)vine rândul uraniului și aurului moților.

Singura soluție de prevenire este confederarea noastră cu ungurii, slovaci, polonezii, bulgarii, sârbii și turcii în „Intermarium”; cei mai mulți eroi ai românilor au fost asasinați pentru că asta au vrut, „Intermarium”: Mihai Viteazu, Călugărul Sofronie de la Cioara, (Nicolae Bălcescu, Ion Câmpineanu), Vasile Mangra. Deci, ori Intermarium ori ca ei!